

АНДРЕЯ
ИЛИЕВ

ЕПИЗОД
ОТ ВОЙНАТА

~~ВАТЕРЛО~~

АРГУС

НОВА БЪЛГАРСКА ФАНТАСТИКА

НАГРАДА ЗА ФАНТАСТИЧЕН РОМАН

АНДРЕЯ ИЛИЕВ
ЕПИЗОД ОТ ВОЙНАТА

chitanka.info

1.

... Сънуваше: седем-осем въоръжени мъже влачеха други двама. Вървяха нагоре по ската, газейки в снега. Той стенеше и хрупаше. Отгоре се зъбеше слънцето.

В подножието на върха спряха пред гърлото на дълбока дупка в скалите.

— Тук — кимна един в шаячни дрехи, изпод които висяха полите на бяла фустанела.

Другите избутаха едър, бос мъж, съблечен по бельо към ръба на ямата. Той погледна замислен в краката си, обърна се и рече:

— Не ме погубвайте. Нека отида да убия каймакамина на Лерин или валията в Битоля. И да загина от турски куршум.

Този, към когото бяха отправени думите — костелив мускулест мъж със свъсено лице — каза мрачно:

— Късно е вече.

Думите му още не бяха отзвънели, когато един от другарите му замахна с дългия си нож. Главата почти се отдели от тялото. Трупът потрепери, подскочи назад подобно на пиле, събори друг от въоръжените и се затъркаля по урвата надолу, пръскайки кръв по белия сняг...

Очите и смръщеното чело бавно се увеличаваха и заемаха целия му сън.

Изведнъж нещо изскимтя, страшните зеници изчезнаха в черен коридор. Звукът се заблъска в стените като прилеп в затворена стая — жален, разкъсващ, влудяващ, а подире му като вагони на тежкотоварен влак загромолиха откъси от другия сън.

... Летище. Трима мъже тръсват пътните си чанти на една от малките кокетни масички в огромната зала и започват да ги отварят. В ръцете им се появяват картечни пистолети, които мигом затрещяват. Куршумите летят във всички посоки, пътниците пищят и тичат объркани и ужасени. Млад мъж стои в средата, на петдесетина метра от стрелящите и гледа с удивени, невярващи очи окървавените си ръце.

Малко момиченце дърпа за рамото паднала руса жена с обезобразено лице. Откосите шарят около него... Възрастен мъж тича и реве с глас. Полицай се мъчи да се прикрие зад нисък диван, но куршумите го намират и там. Две момичета пълзят по пода който знае защо хванати за ръце...

Единият оставя картения пистолет на масата и изважда от чантата връзка гранати. Изтичва през стъклената врата навън, към пистите. И докато другите продължават кървавата сеитба по натъркаляните човешки тела в залата, той хвърля бомбите към самолетите и крещи.

Марк чува в съня си смразяващия му вик, струва му се близък, познат, напъва всичките си сетива и когато силуета започва да приближава и през мъглата и далечината запрозирват размазаните черти на нечие лице, заехтява страшен грохот като каменопад в огромна ламаринена фуния, ушите му писват...

Тъмна стая с черни стени. Малка, колкото карфица свещ. Косматото лице, което не вижда, но е сигурен, че е косматото. Тих, протяжен, изправящ косите глас: „До тук!... Доотуук! До...“

Марк извика и се събуди със страшното, вдивяващо чувство, че той, Джон Елрой Макгавърн, американец шесто коляно, онзи с размазаната физиономия от летището и онзи жесток, непреклонен мъж от Македония са един и същи човек.

Те бяха той.

2.

Дълга прашна улица. С липи по тротоарите и разбити плочки. Къщите покрай нея бяха строени в далечното добро време на унификацията — едноетажни, с остри покриви, тераса отпред и тясно циментирано дворче.

Слънцето жулеше безумно и гонеше хората в сенките на кафенетата и къщите.

Затова когато от долния ъгъл на улицата излезе младия мъж, дори и лекият ветреца се слиса и затаи дъх.

Беше късо подстриган, с избелели дънки, напъхани във високи войнишки обувки и загубило цвета си яке, закопчано почти до брадата му. Вървеше лениво, отпуснато и изобщо не се интересуваше от това, което ставаше наоколо.

А вече ставаше.

От една къща пред него избухна врява, вратата рухна и в двора се изля отприщено шарено кълбо от хора. От него първо се отдели изпотен дебеланко по потник и полузакопчан панталон и се втурна към портата, развял в лявата си ръка победоносно морави женски бикини. Подире му с вой се спуснаха двама мъже с раздърпани дрехи, които едва ли заедно достигаха килограмите му. Дебелият опря задъхан гръб на оградата и трескаво натъпка плячката си в джоба.

Слаботелесните го обградиха настръхнали.

— Марийо! — извика единият към двора. — Донеси ножа!

— Марийо! — повтори другият като ехо. — Донеси градинарските ножици!

Дебелият надникна през оградата и ядосан изписка:

— Не ги слушай! Донеси ми обувките.

— Чу ли, ма? — ревноха в хор и двамата.

— Слушайте, момчета — започна миролюбиво шишкото. —

Пуснете ме да си вървя.

— А, не — категорично завъртя глава първият кандидат за бияч.
— Що закачаш жена ми?

— Няма да ти се размине — потвърди вторият. — Какво правиш в спалнята на сестра ми?

— Какъв бой? Че аз само да се търколя върху вас и ще ви направя на станиол...

В този момент на портата се появи обекта на спора — безлично и плоско като талашит същество, в което само комбинезонът указваше пола. То хвърли в краката на шишкото черни контешки обувки, големи като платноходи, а към обсаждащите широк кухненски нож и дълги градинарски ножици и се прибра предвидливо обратно.

— Дай на жената гащите!

— Дай на кака гащите!

Дебелият се наведе и започна да се обува.

— Да го заколим — предложи съпругът и размаха ножа.

— Да го скопим — тракна с ножиците братът.

Обсаденият се изправи и подпети обувките си.

— Хей! — извика предупредително той.

— Няма хей — сваляй панталоните!

Дебелият се огледа обезпокоен и видя идващия отдолу младеж.

— Помощ! — изрева той окуражен и посегна да ритне разгневения съпруг, който се бе приближил твърде опасно. Оня отскочи, а недообутата обувка на нападателя отхвъркна чак на другия тротоар.

Единствената реакция на младия човек бе, че слезе на асфалта с намерение да заобиколи полесражението.

Дебелият успя да избегне ножицата на брата, която тракна почти под носа му, блъсна го назад и пак извика разтревожен:

— Няма ли да ми помогнеш?

Младежът се бе изравнил с тях. Обърна се към него и попита равнодушно:

— Защо?

— Как защо? Бият ме...

— Мен какво ме интересува?

Окуражените нападатели се юрнаха с рев. Ножът изсвистя страшно край ухото на дебелия.

— Десет долара, ако ми помогнеш! — изписка той.

Младежът спря на пет-шест крачки заинтересован.

Шишкото успя да събори брата на земята но забрави за другия и той му разпра потника.

— Ааа!... Двайсет долара!

Младият мъж се замисли.

— Хайде! Ще ме заколят тия животни.

— Търся работа.

— Наемам те. Само ми помогни!

Младежът се почеса по врата.

— Плюс двайсетте долара?

— Как? Това е грабеж!

Той сви рамене и се обърна.

Нападателят се втурнаха въодушевени напред и успяха да завладеят и другата обувка. Дебелият обиколи с поглед пустата улица и съвсем се обезкуражи.

— Добре, негоднико! Плюс двайсетачка!

Младежът се върна назад.

— Хей. Оставете го.

Съпругът скочи към него заплашително.

— Върви си по пътя.

Ножицата на брата тракна и срязва панталона на дебелия.

— Хайде! — изквича той. — Защо се бавиш?

Защитникът му делово разкопча ципа, съблече якето, закачи го на близката липа и връщайки ръцете си обратно, нанесе добре премерен удар в лицето на ножаря. Той моментално рухна и се изпъна с цял ръст на тротоара. Младежът го прекрачи и тръгна към кльоцавия с ножиците.

— Далече стой — затрака той трескаво с оръжието си.

В този момент дебелият се прокрадна към него и го ритна на бос крак по седалищните части. Той политна напред, налетя на юмрука на младежа и тупна върху опитващия се да се изправи свой роднина.

— Ух... Къде ми са обувките?

— Двайсетте долара.

— Как двайсет? — зяпна шишкото. — А щетите?

— Щети ли?

— Които ми нанесе с туткането си! Панталона си сцепих... преживения страх от ножиците... обувките си подпетих...

— Добре. Петнайсет.

— Дръж — сърдито му подаде шишкото зелени банкноти. — И
хайде, че работа ни чака.

— Какво ще работя?

— Частен детектив.

— Частен детектив ли? — не се учуди кой знае колко той. —
Добре.

И вдигна безразлично рамене.

3.

Таксито спря пред десететажен жилищен блок с окапала мозайка и счупени стъкла на входната врата.

— Тук ли?

— Тук — изръмжа шишкото, подавайки няколко монети на шофьора.

— Фирмата не е от преуспяващите — саркастично констатира младежът.

— Че защо му е на детектива лукс? Той си изкарва хляба на улицата...

Достатъчно, че е в центъра.

Младежът тактично замълча и последва шефа си в първия апартамент вдясно. На вратата с големи букви бе написано „Детективска кантора Балкански“.

— И слушай, нито дума за... произшествието — почти се примоли дебелият.

Антрето бе светло и чисто, с вграден гардероб и голяма закачалка.

— Василе! Кънчо! Сабине!

— И маце ли си имате? — оживи се младежът.

— Да, непрокопсанико! Но не го използваме за това, което си мислиш.

Той изкриви устни.

В хола, оборудван с три бюра и изтърбушен диван пушеха двама. Те с явно неудоволствие се изправиха и угасиха цигарите.

— Пушите, а? — изрева дебелият. — А работата?

— С-с-с... — започна единият и засече на първата буква.

Младежът го загледа с интерес.

— Тоя пелтек ли е?

— Не ми викай пелтек! — бързо изстреля той и се извърна към него почервенял.

— Не е ли пелтек?

— З-з-заеквам — след няколко захапки на въздуха поясни пелтекът.

— Има дефект в говора — допълни вторият.

Младежът се извърна, надникна в лицето му и ахна:

— Я! Тоя пък кривоглед!

— Моля, без обиди!

— Какви обиди? — учуди се младежът и се завъртя пак към шефа. — Не е ли кривоглед?

— Кънчо — представи го дебелият.

— Има дефект в зрението — обясни без засичане Васил.

Шефът изпъшка и се тръшна на стола зад най-масивното, украсено с телефон бюро. В този момент се отвори вратата към другата стая и в рамката ѝ застана неземно създание с руси коси и розова поличка, изпод която срамежливо надничаха бели бикини.

Младият човек бързо затвори очи, протегна ръце към нея и попита уплашено:

— Тя глуха ли е?

— Не — учуди се Кънчо.

— Тогава може би куца?

— Нне — проточи Васил.

— Защо да куца? — озадачи се дебелият.

— Няма ли някакъв дефект? — поотвори очи младежът. — Да не е с изкуствено чене?

— Какъв е тоя циркаджия? — позеленя русокосата.

— Марк, новият ви колега — галантно се представи той. — А ти си Сабине, нали?

Мацката пресече стаята, стиснала устни и хвърли книжна папка на бюрото пред шефа. Той я взе, отгърна я и вдигна очи.

— Но тя е празна!

— Именно. Никакви клиенти. Никакви поръчки.

— Ще се разоря — жално изпъшка шишкото.

— А наемате нови работници.

— Налага се, Сабине... Бизнесът...

— Хайде, шефе, това си е ваша работа. Вие плащате.

— Но ние трябва да го учим — жално се опита да се намеси Кънчо.

— Ти мълчи! — прекъсна го дебелият. — Колко ли знаеш, че ще го учиш.

Сабине за първи път огледа младежа и то доста безцеремонно. Изхъмка одобрително и неочаквано се оживи:

— Шефе, можем да го използваме само за тънки поръчки.

— А, не — подскочи Кънчо.

— Н-не — измуча Васил.

Дебелият се почеса по врата затруднен.

— Бива го — сви устни Сабине. — Ще увеличи клиентелата.

— Шефе! — намеси се Кънчо. — Нали детективът трябва да може всичко?

— М-да...

— А к-к-ак... — заопъва врат Васил.

— А как ще можем, щом не практикуваме? — сърдито го разшифрова Кънчо.

— То затуй сме на това положение — сви презрително устни Сабине. — Шефе, това ще е за добро на фирмата.

— Щом е за фирмата — съкрушено махна с ръка той. — Ще се сменяме с господин Марк...

— Марк Флорина — поклони се учтиво младежът.

— Да... Сабине, донеси договор.

Васил и Кънчо замърмориха недоволни. Сабине се завъртя така рязко, че полата ѝ се събра около кръста.

Марк я изпрати с поглед и цъкна възхитен.

— А това — шефът хвърли кожен куфар на дивана до него, — са инструментите ти. Всичко необходимо за сваляне на отпечатъци... Шперцове... Чакай. За какво ли ти ги давам?

— Не знам — сви рамене Марк.

— Знаеш ли да работиш с тях?

Кънчо и Васил захихикаха ехидно.

— Знам.

Усмивките им замръзнаха.

— Добре... — кимна дебелият. После едва не подскочи: — Знаеш?

— Знам.

И си спомни. Вратата скръцна — влизаше дългучът с големите като лопати уши и с неизменното кафяво изтъркано куфарче.

„Пръстчетата, моля!“ — безизразно казваше той. Всеки ден, в девет и петнайсет. „Пак ли! И защо?“ — сумтеше Марк. Оня започваше внимателно и уверено да сваля пръстовите му отпечатьци. В безброй варианти — от стъкло, хартия, дърво, деветдесет и девет вида пластмаси, металите от комай цялата Менделеева таблица... Марк се намръщи: споменът не бе от приятните...

— Откъде?

— От училище.

— От училище ли? Не ме занасяй! Знам училища с изучаване на чужди езици, икономика, дърводелство, рисуване, правене на грънци...

— Моето беше със засилено изучаване на криминалистика.

— Хм... — изръмжа шефът. — Абе, ти откъде си?

— Аз бих започнал с това — подметна Кънчо.

— И аз — потвърди без засечка Васил.

— Виждам съм те някъде... — замисли се господин Балкански.

— Изключено. За първи път идвам в града.

— Напомняш ми някого...

— Имам двойник — призна чистосърдечно Марк.

— Кой?

— Чарли Чаплин.

Васил и Кънчо се изхилиха. Дебелият ги изгледа смразяващо и завъртя заканително глава.

Сабине отново влезе като фурия.

— Ето договора. Подпиши тук!

— Чакай! — извика отчаян шишкото.

Марк застина от врата нагоре, вперил очи в деколтето, което се люлееше на два-три сантиметра от лицето му, но това не му попречи да не изпълни с ръка заповедта на шефа — подписа се точно на мястото, където трябваше.

— Какво има? — обърна се Сабине.

— Стана тя... — изсумтя дебелият. — Абе, аз защо не те изпитам?

— Изпитай го! — извика и удари с юмрук по бюрото си Кънчо.

Васил само удари с юмрук по бюрото.

— Питай — промърмори Марк.

— Какво ще кажеш за Бертильон?

— Бертильон?

Сабине му правеше отчаяно знаци откъм вратата за нейната стая.

— Подказва — издаде я Кънчо.

— Искаш ли го? — ядоса се шефът.

— Договорът е подписан — вдигна рамене момичето и четиримата мъже моментално свалиха погледи надолу с надежда, че поличката ще ги последва.

— Даа — разочаровано проточи господин Балкански.

После бръкна в чекмеджето, извади омачкана книга с тлъсти черни букви „Учебник по криминалистика“, хвърли го към новия и заканително размаха пръст:

— Чети! Пак ще те изпитам.

4.

Шефът се заби в стаята на Сабине и затвори вратата след себе си. Васил се разположи удобно на стола, подложи длан под брадата си и блажено притвори очи. След секунди вече дишаше равно.

— Какво ли става оттатък? — смигна Марк към другата стая.

— Нищо — сви рамене Кънчо.

— Защо затвори тогава?

— Защото пита компютъра кой си ти.

Марк свирна с уста.

— Къде се намерихте с шефа?

— Разхождах се. Той също се разхождаше.

— Лъжеш — позна Кънчо.

— Защо мислиш така?

— Шефът не обича да се разхожда. Неговият девиз е „Колкото си може, по-малко движение“.

— Е, аз се разхождах, а той работеше.

— Къде? — разтревожи се Кънчо.

— Абе, ти какво си ме заразпитвал?

— На улица „Минзухар“ ли работеше? — изправи се кривогледият.

— Дявол знае — сви рамене Марк.

— В края на града?... Значи е действал по баса! Дали е успял?

— Какъв бас?

Кънчо дръпна чекмеджето и размаха като знаме ярко зелени дамски бикини.

— Ей такъв! До края на месеца трябва да ми събере още две такива нещица. Иначе ще загуби двеста долара.

— А ако успее?

— Тогава аз ще ги загубя.

— Мисля, че трябва да започнеш да ги събираш — промърмори Марк.

Кънчо пребледня.

— Защо?
— Като... хм... се разхождах, забелязах, че от джоба му, вместо кърпичка, стърчат едни морави кюлоти.
— Сериозно? — рухна Кънчо на стола. После рече обнадежден:
— Но с третата ще се запъне!
— Коя третата?
— Най-малката сестра.
— Тя сигурно ще е със сини гащи.
— Защо сини? — стрелна го подозрително Кънчо.
— Първата със зелени, втората с червени...
— Румънец ли си? — избягна рязко неприятната тема кривогледият.
— Защо румънец? Американец съм.
— Че какво правиш тук?
— На лечение.
Кънчо широко отвори очи и опипа мускулестата му фигура.
— Лечение? Не приличаш на болен.
— Понякога имам силно главоболие.
— И аз — оживи се той. — Обикновено в понеделник сутрин. Но една-две лимонади ме оправят. В Америка не правят ли лимонада?
— Правят — усмихна се Марк. — Но не помага.
— Америка не може да ти излекува главата?
— Може. Праца ме тук.
— Тук? От Америка — тук? Тия са луди!
— Няма луди компютри.
— Защо пък компютри?
— Защото болничен компютър ме насочи насам.
— Тоя компютър чиповете му са накъсо!
— Едва ли — прозина се Марк. — Докога работите тук?
— По принцип денонощно. Но когато няма работа шефът ни пуска в шестнайсет часа.
— Значи в повечето случаи до шестнайсет... — ухили се Марк.
В стаята нахълта господин Балкански, изпъчи огромното си шкембе пред дивана и изрева тържествено с револвер в ръката:
— Арестуван си, сеньор Ардилес!
Марк дори не трепна.
— Какво стоите, бре? Бързо белезниците!

Кънчо се надигна объркан. Васил продължи да спи.

Марк се размърда, но шефът предупреди сурово:

— Не дишай!... Дръжте, бре! Наградата за него е един милион!

Марк отегчено плю на пода.

— Глупости.

— Глупости ли? Това е Цезар Ардилес! Терористът Ардилес! Атенатът в Хамбург, убийството на индустриалеца Търнър, заложниците от Прага, осем отвличания на самолети!... И още куп юначества! Един милион!

Очите на господин Балкански сияеха като скъпоценни камъни.

Младежът се усмихна.

— Заловен. Осъден. Присъдата е изпълнена.

— Какво?

— Прегледайте вестниците от 19 февруари миналата година.

Пръв се съвзе Кънчо — тръшна се на стола и сърдито рече:

— Той казва истината, шефе.

Ръката на господин Балкански с револвера тръгна надолу заедно с ченето му.

— Ама чакай...

— Прочете ли текста под снимката на Ардилес?

— Не.

— Прочети я — великодушно разреши Марк.

— Абе, ти кой си?

— Марк Флорина, американец, внук на български емигранти, неосъждан в този смисъл, който ви интересува, неженен, не пуши, от пиенето предпочита уиски.

— Друго?

— Другото не е интересно — сви рамене Марк.

— Аз искам да знам всичко за сътрудниците си.

— Съжалявам.

— Уволнен си! — изрева господин Балкански.

Васил се стресна и скочи.

— Ама, шефе... А-а-аз само за сек... сек... секунда дремнах...

Дебелият надигна изкривеното си лице към тавана и изплака:

— Господи, как успя да събереш толкова много говеда под един покрив!... Загубен съм!

В този момент звънецът иззвъня.

Всички застинаха.

Звънна се пак.

Сабине надникна и ги огледа учудено:

— Защо стоите? Сигурно е клиент.

Шефът се тръшна на стола и хвана телефона, Кънчо за миг струпа куп папки на бюрото си, а Васил извади револвер с внушителни размери и започна да го търка с крайчеца на плажна хавлия с виолетови палми по нея. Марк ги оглеждаше един по един, смаян от преобразяването.

Сабине хвърли бърз поглед в малко огледалце, пооправи русата си грива и с походка, предизвикваща зъбобол и чупене на чинии, излезе в коридора.

Скърцане на врата.

— Да я смажеш! — изсъска господин Балкански към Васил.

Възклицания.

След минута Сабине влезе обратно в стаята с висока кокалеста жена.

Шефът съсредоточено слушаше телефона и от време на време отронваше по едно сурово „да... да...“ Кънчо спря въртележката на папките и намигна свойски на Васил. Той се усмихна без заекване.

Марк би предпочел Сабине, но тъй като тя бе изцяло скрита зад новодошлата, задоволи се да проучи нея.

Беше в светлокафяв строг костюм, без грим и обеци, но с грижливо изтънени вежди и дебел поне пръст слой червило. На врата ѝ бе вързано поизвехтяло от пране черно копринено шалче. Издутините отпред горе и отзад долу предполагаха количество, но за качеството можеше само да се гадае. Най-голямо впечатление правеха очите ѝ — пъргави и неспокойни.

Сабине явно отчете, че шефът е прекалил, защото се покашля и почтително се опита да го насочи:

— Господин Балкански, госпожа Йосифова търси вашата помощ.

Той за миг се сконфузи, делово изрева в слушалката едно „гудбай“ и се закланя така гъвкаво за килограмите си, та човек можеше да помисли, че е на пружини.

— Добре дошла, госпожа Йосифова, добре дошла. Момчета, поздравете нашата редовна клиентка. Благодарение на такива като нея нашата кантора съществува... И на престъпниците, да, вярно...

Госпожата прие сияеща мазните поздравления на Кънчо и Васил, третото или четвъртото целуване на ръка от страна на господин Балкански, но очите ѝ бягаха към Марк.

— А този младеж? — скромно си изпроси запознанство тя.

— Това... той е един...

— Да не би да е новият ви детектив?

— Да, госпожо — побърза да отговори коварно Сабине. — Казва се Марк Флорина.

— Ах, колко добре, че разширявате кантората си, господин Балкански!

— Да, да... — изръмжа той и погледна кръвнишки секретарката.

— Колко е млад и силен! Това е несъмнен успех за кантората, господин Балкански. Мисля, че той ще ми свърши работа!

— Мисля, че мога аз...

— Ах, господин Балкански!... Вие сте доста неповратлив и ще ги изтървете!

Дебелият се намръщи:

— Същият ли е проблемът, госпожо?

— Същият, ох, същият...

Кънчо и Васил се ухилиха безочливо и направиха към Марк жест, който на всички езици и географски ширини означава едно и също. Сабине размаха заканително юмрук към тях. Марк усети, че по челото му изби пот.

— Чукат по прозорците и вратата, говорят мръсотии... А какви гадни предложения ми правят! Възпитанието не ми позволява да ви ги предам...

— Довечера ще ви изпратя човек, госпожо.

— Да, да... Знаете ли, господин Балкански, нека дойде господин Флорина. Нали така се казвахте, младежо? — обърна се тя към Марк и го облази още веднъж с поглед. — Тези господа вече се пробваха и изтърваха злосторниците.

И тя хвърли изпепеляващ поглед към Кънчо и Васил.

— Н-н-но — започна Васил.

— Но ние направихме всичко, което бе във възможностите ни, госпожо — жално довърши Кънчо.

— Да, да — със стоманени нотки се съгласи тя. — Но ето, пак чукат... Сумата е без значение, господин Балкански. Моята чест стои

над всякакви сметки.

Шефът хапеше устни раздвоен.

Сабине взе нещата в свои ръце.

— Ще се съобразим с желанията ви, госпожо. Господин Балкански се колебае само заради неопитността на новия ни колега.

— Много съм ви благодарна, госпожице Майер. Вие сте ангел!

Двете жени се сбогуваха още почти минута в антрето. Когато вратата хлопна, господин Балкански стовари юмрук на масата.

— Какво направи, хубостнице!

Сабине бе самата непорочност.

— Но, шефе...

— К-к-какво... — закриви устни Васил.

— Какво „шефе“ — намеси се и Кънчо. — Той го бе уволнил! А ти го назначи!

— Слушайте! До гуша ми дойде от сиромашията в тая кантора! От кое време ви казвам, че за тънките поръчки трябва кадърен и подходящ човек. Колко потенциални клиентки загубихме!...

— Какво? — ахнаха и тримата едновременно.

— Хайде, хайде — безцеремонно протегна ръце Сабине. — Знаем се.

Това бе като студен душ за мъжете.

Смелост намери само Васил.

— Мнного си ка-кагегорична — разсърди се той.

— Да — омекна тя. — Но жената, Васка, иска и куп красиви приказки. А ти, извинявай...

Марк притеснен обърса челото си.

Балкански се замисли.

— И ти смяташ, че този ще може?

Сабине бе категорична:

— Да.

— Откъде си толкова сигурна?

— Шесто чувство.

— Много вързан ми се вижда — скептично поклати глава Кънчо.

— Но има хубави сини очи — парира тя.

— Хм... — продължи да се съмнява шефът. — Май Кънчо е прав.

— Ха! Ще го учим, шефе!

— Аа! Ти сигурно това искаш, малка мръснице! Но знай: няма да позволя в кантората да се вършат непочтени игри!

Марк не издържа:

— Чакайте. Какво всъщност трябва да върша?

Четиримата млъкнаха втрещени.

— Не разбра ли? — пръв се съвзе господин Балкански.

— Казах ли ви, че е вързан — назидателно констатира Кънчо.

Васил закима в негова подкрепа. Дори Сабине се разколеба.

— Май реотаните му са слаби — промърмори тя.

— Ще изпълняваш тънки поръчки — натърти шефът и седна уморен на стола си. — Сабине, купи още един вентилатор.

— А пари?

— Няма ли?

— Само за заплатите.

— А тези, които госпожа Йосифова ще преведе?

— Дали ще преведе? — усъмни се Сабине.

— Какви са тия поръчки? — обезпокои се Марк и очите му заподскачаха като пеперуда по нагло ухилените физиономии на детективите.

— Трябва да я изучааш, негоднико! — избухна шефът.

— Да я... — зяпна Марк. — А, не!

— Шефе, ще отида аз — жертвоготовно се самопредложи Кънчо.

Шефът затърка притеснен брадата си.

— Няма да стане — поклати глава Сабине. — Тя изрично настоя за него.

И посочи към Марк.

Той скочи.

— Напускам!

Господин Балкански се изнесе неочаквано леко за килограмите си и барикадира с тяло вратата.

— Не!

— Как не? Нали преди малко ме уволни?

— Но не съм скъсал договора.

И той размахна тържествено листа.

— Знаеш ли... Свърши си оная работа с него.

И Марк тръгна пак да излиза.

— Чакай! Петстотин долара или четири седмици затвор.

— Защо?

— За нарушение на договора. Сабине, така ли е?

Тя врътна глава енергично и камбаните в пазвата ѝ така звъннаха, че стъклата на прозорците потрепериха.

— Слушай, хайде да опитаме с добро — въздъхна Кънчо. — Нощен труд плюс заплаха за живота... гонитба на криминални типове... Плюс безсъние... Това прави сметка около четиристотин долара. С приспадане на транспортните разходи, телефон, ток и вода. Плюс наем на сграда... Това прави около четиридесет долара на човек. Или около петнайсет кила шпеков салам. Или шест бутилки средна ръка уиски. Забележи: на човек!

Марк мълчеше, съсредоточен в деколтето на Сабине. Очите му бяха така напрегнати, че човек би се почудил: дали Кънчо не бе получил своята деформация от някаква гледка от тоя род?

— Четиридесет долара... Един миньор работи цяла седмица за тия пари. Представяш ли си, една седмица къртовски подземен труд. А ти ще спечелиш по една миньорска седмична надница за пет човека! Срещу едно чукане!

— Но аз съм дошъл за друго — изпъшка Марк.

5.

Васил го стовари пред къщата на госпожа Йосифова, ухили му се просташки и потегли с такова свирене на гумите, че ако го видеше господин Балкански, уволнението не му мърдаше.

Марк приближи със смъкнати рамене дворната порта от ковано желязо и затърси с очи по нея някакво средство за известяване на домакините, че гостите висят отвън.

— Отворено е, влизайте!

Госпожа Йосифова вече тичаше по алеята към него.

Той прокара длан по лицето си.

Това, което приближаваше, имаше твърде малки сходства със сутрешното сиво и скромно същество. Косата ѝ бе вързана небрежно на опашка встрани, гримът на лицето ѝ бе обилен и въпреки това не дразнеше. Очите ѝ искряха, влажни и жадни, като на гадже в пубертета.

— Заповядайте! Добре дошли!

И тя безцеремонно се обеси на врата му и го захапа за ухото. Марк се опита да противодейства, но госпожата се изхитри да положи гърдите си в ръцете му. Той се уплаши да не изтърве големите тежки кълба и застина. Тя пролази с езичето си целия му врат и спря на ключицата. Изпъшка с побелели очи и се разбърза:

— Хайде вкъщи.

Докато вървяха по дългата алея, застлана с асфалт, към двуетажната къща с бели колони отпред, той успя да види, че госпожата има много тънък кръст и много дълги крака, които подобно на гърдите съвсем не държеше да са скрити-покрити. Другото — големият двор, обраслата с гъста растителност градина, подравнените тревни площи, килимите от цветя — плуваше в здрач.

— Много съм доволна от вашата кантора. Момчетата се справят добре с проблемите ми. Да, доволна съм. Но, ето пак... През някакъв период от време... Какъв ли? Е, не много голям... А вие къде работихте, господин Флорина? Да не сте професионален спортист?

Приличате на тенисист... Не, не, по-скоро на боксьор. Но красив боксьор, господин Флорина.

Марк спря пред мраморните стъпала, огледа облицованата с бял камък сграда и се опита да прекъсне монолога на домакинята:

— Аз ще пообиколя... Да се запозная с обстановката.

Честно казано, той още не можеше да повярва, че мисията му тук е само да я изчука.

Тя чак хлъцна от изненада:

— Каква обстановка?

— Нали се оплаквате, че вечер ви безпокоят?

— А, това ли... После, Марк, после... Нали мога да ви наричам с малкото име? Приготвила съм малка закуска. Вие трябва да хапнете. Подозирам, че ще ви трябва много сили тази вечер, Марк.

Той хвърли последен поглед на градината, мимоходом отбеляза няколко подхода към сградата и прекрачи прага.

Мрамор, огромни огледала, полилеи от кристал. „Дотук поне четиристотин хиляди“ — мрачно прецени Марк.

Холът бе застлан с разноцветен пищен килим, красив като пролетна поляна.

— На килима ли се чудите? О, това тук е нещо обикновено. Местен специалитет, ако мога така да се изразя. Тъкан е на ръка.

— Сигурно струва доста?

— Сигурно... Знам ли? Наследство ми е. Впрочем всичко е наследство.

И тя завъртя очи и ръце с усмивка, по-ослепителна и от военен прожектор.

— Ще ме извините ли, Марк?

Той седна на дивана в дъното. Дамаската бе с източни мотиви — напълно в тон с тапетите и килима. Масичката бе малка, от типа тръбна мебел с матирано тъмносиньо стъкло вместо плот. Встрани от нея бе просната огромна мечка кожа.

— Много си я обичам — изчурулика госпожа Йосифова и кимна към кожата. — Мечката е убита лично от оня диктатор... Как беше? А, Тодор Живков!

Марк изхъмка със залепени в нея очи. Домакинята бе свалила лекомисления си тоалет и сега пред него стоеше почтена домакиня в домашна обстановка. Беше облякла алена туника, закопчана небрежно

на корема. При всяка стъпка тя се разтваряше на най-неочаквани места и предлагаше на влюбения съпруг ту част от бедрото, ту едната или другата гърд, загорели от слънцето до какаов оттенък. Изпод спуснатите ѝ черни коси надничаха дълги ефектни обеци, а на ръцете ѝ тракаха поне дузина гривни, чийто блясък крещеше неистово: златни сме!... Впрочем май от същия презрян метал бе и блюдото, което госпожата носеше.

— Уиски? С лед, нали? Ето грозде, шоколадови бонбони, тортичка... Обичате ли торта, Марк? А ето и диня, кока-кола...

Масата май вече се огъваше, а блюдото бе все така пълно.

— Да — констатира и тя. — Няма да се събере всичко. Ще ви го сложа до краката. Ако си харесате нещо, не се стеснявайте.

Госпожата седна плътно до него с разголени бедра и му поднесе кристалната чаша с уиски. Докато той пиеше, тя започна да го гали по рамото.

— Мъжът ви трябва да е бил богат човек, госпожо.

— Наричай ме Елена, Марк. Да, беше богат.

— И е имал навярно престижна професия.

— Той ли?

Тя бе разсеяна — вниманието ѝ бе разделено между разговора, жадното му поглъщане с очи и трескавото разкопчаване на ризата му.

— Беше лентяй — изтърси тя.

— А парите и всичко това?

— От свекъра ми са. Той е бил кадърният човек. Можеш ли да си представиш, че е започнал с павилион за сироп?... Сега такива няма. Всичко е с автомати. Но тогава е имало.

— Кога е било? — опита се той да изкара ръката ѝ от пазвата си и да свали лявата ѝ гърд от рамото си.

Късно — госпожата се бе вкопчила в него като кърлеж.

— Кога... отдавна. Като разрушавали основите на тоталитаризма.

— И всичко това е от сироп?

— С него е започнал.

— А как е завършил?

— С флот от петнайсет кораба, фирма за производство на електроуреди, верига от ресторанти, издателска къща, няколко вестника и какво друго... Счетоводителят ми знае по-добре.

— Дано — посегна към уискито Марк и се опита да спре научноизследователския поход на госпожа Еленината ръка под пъпа си.

— Пий, миличък. Уискито тук е като вода.

— Мъжът ти...

— Стига! — неочаквано извика тя и заряза заниманията си. Марк едва не изпусна чашата. — Не ми напомняй за това копеле!

— За кое, госпожо?

— За мъжа ми! — разтрепери се тя. — Мразя го! Ненавиждам го! Живота ми стопи! Умря, но успя да погребее и мен! Защо мислиш, че се въртя около вашата агенция и търпя разни пелтеци, дебелаци и слепочи? Или гадната физиономия на онова курве Пена, което тлъстият сладострастник префасонира на германка! А?...

— За Сабине ли става въпрос?

— За Пена! — изпищя сърдито госпожа Йосифова и дали от гласа, дали от опъването на коремните ѝ мускули, но магията, която държеше пенъора на кръста ѝ, отказа и тя откри за Марк и последните детайли от себе си.

Той млъкна впечатлен.

Тя изхлипа и се хвърли на врата му.

— Представяш ли си, той ме затвори в този дом. Ако прекарам и една нощ извън него, всичките пари, цялото имущество минават в разпореждане на кметството. Нямам право да се срещам с мъже по заведения, частни домове и къде ли не още. Вкъщи при мен не могат да идват бизнесмени, инженери, ковачи, зидари, свинари, войници, шофьори... Тридесет и шест страници е само списъкът на професиите. А водопроводчици и елтехници могат да ремонтира нещо у дома само, ако аз съм в друга стая.

— Ужас! — ахна Марк. — Откъде му е дошло на ум?

— Четири години го мисли. Лежа и мисли.

— Лежа?

— Беше парализиран. Катастрофа... И го измисли. А тия години от кметството...

Марк се дръпна рязко:

— Видяха ме!

— Какво? — учуди се госпожа Йосифова.

— Че влизам тук!

Тя се засмя.

— С теб може.

— Как?

— Нали си детектив? Няма те в списъка. Само детектив и космонавт е изтървал мръсникът в списъка към завещанието. Космодрум наблизо няма. Добре, че господин Балкански откри детективско бюро...

Госпожа Йосифова впи жадно устни в неговите.

Марк, убеден най-после окончателно кое е единственото нещо, което тук очакват от него, реши, че е време да заработи парите на колегите и побърза да се завре под мишницата ѝ.

— На кожата... — изстена тя. — На кожата искам...

6.

... Към ръба домъкнаха втория — върлинест, русоляв селянин с почти червеникави мустаци и уплашени, мятащи се очи.

Мъжът със студеното лице кимна.

Един от другарите му запретна ръкави. Подадоха му оня, същия дълъг нож.

— Поне с куршум ме убийте! — изплака вързаният.

— За такива като теб не си хабим патроните — тежко и безразлично каза водачът.

Върлинестият се сгърчи, изхлипа и се примоли на тоя с ножа:

— На ти часовника!... Вземи го за един патрон.

Някой от другите го удари с юмрук в корема. Той се сви напред, сложиха го да седне на колене.

— Славко...

Да, този, който щеше да коли, се казваше така... Славко дръпна с лявата си ръка косата му назад, поднесе с другата ножа към гърлото. Вързаният изхърка и с цялата си тежест увисна надолу. Славко едва успя да му нанесе втори удар отзад.

Избърса лезвието в снега и вдигна очи...

Събуди се изпотен и веднага скри лице във възглавницата — пълният със съзнание за добре свършена работа поглед на четника търсеше за похвала него...

— Ти — това съм аз.

После се чу чудовищно скърцане, сякаш великан вървеше по дървена стълба. Всеки звук се забиваше в главата му като пирон и той виеше от болка... Гръм. Тялото му се разцепи. Част от него летеше в дълъг тунел, изпълнен с мрак и величествена, неописуема, изправяща косите музика. Беше му някак леко и странно, имаше предчувствие за нещо хубаво, нещо чакано, мечтано, което ей сега ще се сбъдне... Вместо това като че се удари в стена, главата го заболя, той се оглеждаше и търсеше аналгин, а видя размазана от слънцето фигура, цялата в злато, която се бе привела към прозореца и гледеше навън.

После бавно, много бавно и с много болка и страх съобрази, че това в ръцете му е пушка с оптически мерник, а долу има много хора, наобиколили някаква черна лимузина. Той знае, че там е министър-председателят, че ей сега ще стрелят по него и ще оживее само по чудо... Но не му пука. Цялото му същество се стреми към фигурата, към прозореца, иска да надникне в лицето ѝ, защото знае инстинктивно и друго: той — това съм аз...

И когато му се струва, че се навежда, че ще срещне очите, че ще му олекне, че ще се успокои, че ще го познае, зафучават спирачките на бясно препускащ влак, появява се черната стая със свещичката и косматият вика: „Дотук! Доотуук!... Доотук!...“

7.

В осем часа в кантората го посрещнаха с ръкопляскания.

Той ги изгледа свирепо, хвърли на бюрото на господин Балкански чека и се тръшна на най-близкия стол. Главата му се пръскаше от болка.

— Пили са уиски — цъкна с език Кънчо. — От препиването е.

— Н-не — опита се да отсече Васил.

— От сладкишите? Лекарите казват, че захарта е отрова.

— Н-не.

— Ами от какво тогава?

— От... от...

— Хайде стига си туткал! — изръмжа шефът. — По-добре направи изводи за работата си.

— Какви изводи? — учуди се Кънчо. — Не си ли доволен от мен?

— Аз ли? Да питаш мен... — Шефът грозно сви юмруци. — Клиентките да са доволни от теб, глупако!

— Правя каквото мога — тросна се Кънчо.

— Но никога след това не са звънели да изкажат благодарността си — мило и коварно се усмихна Сабине. — Кафе, мъченико?

Марк механично кимна.

— Какво кафе? — зяпна господин Балкански.

— Бразилско — поясни секретарката. — Оригинално.

— Но преди петнайсет минути поисках и ти каза, че няма!

— Специален контингент. Трябва да го възстановя, защото след броени часове е пак на работа.

И Сабине размаха малко листче.

— Кой?

— Самотна дама.

— Че защо той?

— Той лекува подобни симптоми.

— Айде стига с тия докторски лафове! Аз съм шефът тук.

Марк погледна изпод дланите си и изпъшка.

— Оставете ме на мира.

— Ще отида аз — заинати се господин Балкански.

— Но, шефе!

— Какво?

— Вижте: чукане нощем, драскане по прозорците, подвижвания, опити да се влезе в къщата от мъж.

— Е, и?

— Същото, от което се оплакваше и госпожа Йосифова.

Господин Балкански най-после загрея.

— И ти смяташ?...

— Да. Тя е споделила снощното си приключение с някоя своя приятелка и дамата бърза да опита.

— Логично — въздъхна с нея шефът. — Често ми се е случвало.

— Трябва да е било доста отдавна.

Балкански се направи, че не я чува.

— Бизнесът потръгва. Днес трима от нас имат работа. Васил ще охранява гости на господин кмета, а Кънчо ще проследи къде се губи след училище десетгодишният Янаки от двайсет и второ училище.

— Изпрати Марк — възнегодува кривогледият. — Новак е, полага му се. Омръзна ми да гледам как той малък и гаден пъпчивко губи на стъклени топчета.

— Майката иска доклад до минута.

— Шефе!

— Тя плаща, глупако! Хайде къш, лентяи! Марк, ти разбра, нали?

— Прати Кънчо.

— Чу доводите на Сабине.

— Тя си го измисля.

— Абе, вие тая сутрин да не сте се наговорили? Тоя не иска това, оня друго! Ще уволнявам!

Марк се заинати.

— Ще стачкувам.

Ченето на господин Балкански увисна със страшна сила.

— Има кодекс на труда, закон за осемчасов труд и социалното осигуряване.

— Каквооо?

— Боли ме главата. Трябва да се лекувам. Искам болнични.

— Сабине, дай му нещо за глава.

— Нямам квартира — продължи програмните си искания Марк.

— Ще го взема при мен — предложи с половин уста Сабине.

— Не — нервно отказа шефът. — Ще му дам ключа за вилата.

— За вилата?

— Искат ти се да го прибереш в леглото си, нали? Няма да ти позволя, уличнице! В кантората искам да се спазва не само законът, но и моралът. Аморалните ги уволнявам...

— Откога, шефе?

— ... или глобявам — още по-заплашително навъси вежди господин Балкански. — Ето ти ключа.

— Къде е това? — попита Марк.

— Сабине ще ти даде адреса. — После се обърна към нея и размахна пръст. — Но не го води.

И господин Балкански се изнесе навън. Секунди бяха необходими на Сабине да се настани удобно в скута на Марк.

— Недей — мирно ѝ предложи той.

— Защо? — невинно го погледна тя с ръка на колана му.

— Всеки си има капацитет, скъпа.

— Изцеди ли те? — съчувствено рече Сабине. — Страшна е. Трае, трае, пък като се разпаше...

— Не те обича много.

— Госпожа Йосифова? Така ти се е сторило.

— Твърдеше, че не се казваш Сабине.

— Вярно е. Господин Балкански сметна, че ще е в интерес на фирмата. Пък и много приличам на германка.

Тя замълча очаквателно, но не получи обичайното уверение и предизвикателно запита:

— Не е ли така?

— Така е, разбира се... Слушай, би ли ми услужила с колата си?

— Защо ти е?

— Трябва да отида извън града. За главоболието.

— Не ти ли мина от аналгина? Още един?

— Няма да помогне... Препоръчаха ми вашата лечителка Секула.

— Секула ли? Кой?

— Не го познаваш. От Америка е.

— Хм... — замисли се Сабине. После се оживи, погледна го с влажни очи и предложи тихо: — Слушай, хайде да опитаме?

— А, не!...

8.

Най-после монахините отвориха манастирските порти и пуснаха в двора посетителите.

Марк стискаше зъби преbledнял. Около него възрастни жени, две малки момичетата с набъбнали кореми, двойка мъж и жена не в първа младост, няколко цигани шепнеха приглушено, притеснени от еката на каменните плочи.

В дъното на двора, под огромен бряст, се гушеше малка, съсухрена като селска бабичка църква.

Хората спряха и млъкнаха.

Отвътре излезе висока жена с бяло строго лице, което контрастираше на черното ѝ облекло. Изпод покривалото на главата ѝ надничаше кичур посивели коси. Сигурно беше около петдесетгодишна.

Тя огледа хората.

Марк стоеше сред последните. От разговорите отвън бе разбрал, че Секула посочва кой да влиза при нея и се бе подготвил да чака. И затова се изненада, когато погледите им се срещнаха. Смути се: очите ѝ бяха кафяви, тежки и зачудени. После чу през болките в главата, че тя го вика, и си запробива път.

Тук-там зашумяха. Някой извика:

— Той дойде по-късно!

Секула се раздвижи и рече:

— Аз го повиках.

Хората зашушнаха — как, кога, тя сега си отвори за първи път устата, значи вярно е...

Обърна се и влезе в църквата. Марк я последва.

Жената коленичи в дъното пред централната икона на Иисус Христос и стоя така с приведена глава може би около минута. Изправи се рязко, приближи го стремително, вгледа се в лицето му с присвити очи и попита:

— Защо не се помолиш?

— Не вярвам — вдигна рамене Марк.

— В кое?

Той посочи с усилие иконите, свещниците, ниския свод. Издържа погледа ѝ — строгостта в него се смени с леко стъписване.

— Ти човек ли си? — запита тя внезапно.

Марк се люшна.

— Що за въпрос? — преглътна той.

— Човек ли си? — повтори Секула тихо и страшно.

— Човек.

Тя мина встрани, надникна зад него.

— Нямах ореол.

— Какъв ореол?

Секула посочи сиянието на иконата около Христос.

— Като този.

— Но... аз не съм бог!

— Всеки човек има излъчване.

— Значи и аз трябва да имам.

— Нямах — прекъсна го тя. — Защо?

— Откъде да знам? — разпери той ръце. — Сънувам едни сънища. После ме боли главата. Адски. На периоди. Казаха ми, че ти можеш да ми помогнеш.

Тя го гледаше замислено.

— И друго: кой съм аз? Кой?... Къде ми е детството? Защо не си спомням първото си момиче? Защо всички мои спомени от един момент са мъгляви, без образи?...

Секула поклати глава и рече бавно и категорично:

— Щом нямаш ореол, не мога да ти помогна.

Подът се раздвижи, иконите се люшнаха.

— Какво ти е?

— Загубих надежда — каза едва-едва Марк и тръгна към вратата с увиснали рамене.

Стъпките му отекваха тежко и се забиваха методично и равномерно в мозъка му.

— Хей! — извика гледачката.

Той спря и се обърна.

Тя още гледаше към него, но със съжаление.

— Ела вдругиден.

9.

Марк отби реното на банкета и спря. Слезе бавно от колата и седна на тревата.

Беше слънчев, хубав ден. Планината светеше, обляна в злато. Върховете приличаха на огромни вълни — надигнали се и застинали в почуда.

— И как? — простена Марк. — Човек без биополе!

Разтри слепоочието си настървено и малко му поолекна. „Кога? Кога е станало всичко това?“

Баба му разказваше, че когато бил на пет години, го блъснала кола и изпаднал в клинична смърт. Тогава?... Марк полегна на тревата унесен. Сигурно... Сигурно, защото след това с него започнаха да се случват странни неща. Първо летящите чинии... Те бръснеха небето със страшна скорост, той подскачаше и викаше:

— Самолет, самолет!

Другите се споглеждаха и вдигаха рамене. Марк недоумяваше — как не виждат! Хайде, тия, дето се движеха като куршум и той ги засичаше за секунда, докато си отвори устата и — хоп! — вече ги няма. Но ето тази вися цял следобед над града!... Децата започнаха да му се подиграват, изкараха му и прякор — Фантазията. Джо Фантазията. И му го крещяха за щяло и нещяло.

Веднъж се опита да покаже кацналата в парка летяща чиния и човечетата край нея на баща си. Той се разтревожи и го заведе на психиатър. Предписаха му половин чанта лекарства и три дни без училище. Второто му хареса, но първото се оказа прекалено. Затова на следващия преглед излъга, че не вижда странни летящи тела.

След около два месеца с него се случи друго чудо.

Седяха с баща си в хола и гледаха телевизия. Влезе майка му и поздрави вяло. Баща му бе нервен, но се сдържаше.

— Къде беше?

Тя съблече шлифера си, сложи го на закачалката.

— Къде... По магазините — отговори равнодушно.

Нещо щракна в очите му. Много светло, заслепяващо. Като фотосветкавица. И той видя! Майка си...

— Мамо — изтърси невинно. — Ти беше на бар.

Тя замръзна. Баща му погледна към него, после към нея.

— Да, бях и на бар.

— Тъй ли? — рече баща му, но въпросът му звучеше по-скоро като „С кого?“

Майка му мина в кухнята, чу се шум от течаща вода, върна се нервна и с треперещ глас обясни:

— С Мери.

Но той виждаше друго и се опита да каже, че... Тя го погледна свирепо в очите и процеди:

— С Мери, чу ли?

После, като го слагаше да спи, попита:

— Баща ти ли те накара да ме следиш?

Той се учуди:

— Не съм те следил.

— Откъде знаеш тогава къде съм била?

— Виждам.

Тя го хвана за раменете с побледняло лице.

— Виждаш?!

— Виждам. Като сега татко...

Майка му се обърна.

— Баща ти е в хола, вратата е затворена...

— Не, той сега е в спалнята и търси нещо в чантата ти.

Тя се изправи и бързо излезе... Караха се почти петнайсет минути. Върна се разтреперана и седна на леглото му.

— Мамо.

Раменете ѝ се затресоха.

— Мамо, защо плачеш?

Тя зарови пръсти в косата му и попита след кратко колебание:

— Можеш ли... Можеш ли да не го правиш?

— Кое? — не разбра той.

— Това... виждането.

Марк се замисли. Нали когато не искаше да гледа как се карат, не ги виждаше?

— Мога.

— Не го прави вече — помилва го тя. — Това е лошо.

— И ти няма да плачеш?

— Ако не го правиш, няма да плача.

След няколко дни от дома на мис Грей, която се грижеше за него, докато родителите му са на работа, го взе баща му. Ходиха в градината, после на сладкарница. „Къде ли е майка ти?“ — подхвърли по едно време той. Марк навреме укроти светкавицата и нищо не видя.

— Хайде, моето момче, нали можеш. Да не би да се е прибрала, а ние да чакаме тук?

Марк сви рамене.

— Слушай — приведе се към него баща му. — Ако ми кажеш, ще ти купя ето онзи голям шоколад.

— Това е лошо — поклати глава той.

— Кой ти каза?

— Мама.

— Тя... тя лъже!

— Мама?

— Майка ти! Къде е?

— Тя ми каза, че това е лошо.

— Моля те!

— Тя каза, че ще плаче.

Баща му отпусна ръце безсилен. Но му купи шоколад. Вече вън, на улицата, видяха сергия с детски играчки. Той си хареса един джип и го поиска. Но баща му го задържа. Изчака го да ревне и рече с треперещ глас:

— Къде е майка ти?

— Казах ти...

— Слушай... Каж ми и ще ти купя джипа.

Изкушението бе голямо.

Не издържа... Светкавицата. Видя ги — майка си и оня, с когото миналия път бяха на бар. Сега лежаха полусъблечени на огромно бяло легло и се галеха.

Каза му.

— Къде? — с треперещ глас попита баща му.

Това не беше никакъв проблем — просто като че излезе пред къщата и погледна номера на вратата.

— А улицата?

Това го затрудни — още не знаеше да чете.

— Колко букви са?

Преброи ги — шест.

— Познаваш ли някои от тях?

Познаваше три.

Баща му помисли и, изглежда, се сети, защото го задържа към платното. Спря такси, помоли шофьора да го заведе вкъщи, а той се втурна в обратна посока. Марк успя само да извика след него:

— Татко, а джипът?

Закъсняха. Той гледа телевизия и сам си оправи леглото. Мислеше си за Гари и неговото куче, надутото момиченце на съседите, новата кола на семейство Кигън и какво ли не само и само да не позволи на светкавицата да блесне.

Към десет часа се върна баща му, но Марк затвори очи и се престори на заспал. Повъртя се и излезе.

След около половин час влезе майка му. Седна в краката му и рече:

— Не се прави на заспал.

Но той стискаше очи упорито. Тя въздъхна и застина с ръце в скута. Марк полуотвори клепачи и със страх погледна лицето ѝ — ами ако плачеше?

Не, не плачеше.

Майка му разтърка с длани очите си, изправи се тежко и промърмори с болка:

— Боже, що за урод съм родила!...

Марк въздъхна и се изправи. Пушеше му се. Отиде до колата и бръкна в жабката. Както и очакваше, Сабине се бе заредила. Отвори едно „Марлборо“ и седна пак на тревата.

Дали всичко е започнало тогава? Той плака. Не знаеше какво е това урод, но смътно усещаше, че е нещо лошо. Сигурно човек, който е престъпил дадената дума. Защото той даде дума на майка си, а не я удържа. А във филмите, които гледаше, такива или ги застрелваха, или им се случваше друга някоя неприятност.

И Марк бавно и упорито започна да потиска „светкавицата“...

После майка му замина за Тибет и му изпращаше само картички. Храмове, монаси, голи планини... Постепенно те оредяха, докато един

ден съвсем спряха. Баща му загина банално — при автомобилна катастрофа. Отгледа го баба му.

Марк разтърка слепоочия си, но болката не намаля. Ако в цялата тая история все пак имаше нещо странно, то несъмнено бе, че паметта му бе претърпяла пълен срив и той не помнеше как изглеждаха най-близките му хора. И в същото време бе сигурен — вчера ли, кога ли — бе знаел.

Кога? Кога бе забравил? В болницата смятаха, че всички изменения, всички странности, всички проблеми са възникнали след акцията на острова и че причината е вероятно някакво увреждане на мозъка... Как? Медиците вдигаха рамене и сочеха физиците. Те прехвърляха топката на психиатрите...

Не, не бе „светкавицата“. Израсна нормално — без нищо, което да го отличава от останалите. Средняк, пълен средняк. Бе доволен от това, защото мислеше, че и майка му би била доволна. Завърши училище и трябваше да започне работа в една строителна фирма като електротехник, но случайно попадна на обява, че ООН набира млади хора за специалните си части за борба с тероризма. Реши да опита. И след серия от медицински прегледи се озова в център за подготовка.

Само при спомена за тоя кошмар главоболието му се утрои. Марк изпъшка и се изправи.

Едва бе изминал и пет километра и задницата започна да подскача. Ама че досадна история. Гумата бе пукната. Отвори багажника — нищо. То щеше да е чудо, ако Сабине имаше резервна гума...

Въпреки че на двеста-триста метра се събираха три пътя, наблизко не се мяркаше никаква кола. Походи от табелата „Ватерло“ до табелата „Манастира“. После обратно. Беше вече обяд и слънцето прежуряше.

След около десет минути най-мили благословии по адрес на Сабине и цялата проклета кантора откъм града се зададе червен фолксваген. Марк вдигна ръка отдалече и колата спря до него. От нея слезе висок, добре облечен мъж с късо подстригана черна коса.

— Господине — започна Марк, — закъсах.

— Виждам — засмя се той.

— Колата не е моя и се оказа, че в нея няма никакъв инструмент.

— Случва се. Какви ключове ви трябва?

— Всъщност — призна Марк — аз нямам и резервна гума.

— Така ли? — звънко и приятно се засмя мъжът. — Добре.

И извади своята. Сложи я на земята и инстинктивно погледна към колата си с разперени мръсни пръсти, но Марк бе по-бърз — подаде му малка копринена кърпичка, която намери в жабката. Помисли си злорадо, че мръсните пръсти по нея са неговото малко отмъщение към тая непрокопсаница Сабине.

— Аз ей сега ще я сменя — разбърза се той. — Вие изпушете една цигара.

Тикна му кутията „Марлборо“ и клекна с крика от другата страна на колата.

Вече бе вдигнал колелото, когато чу шум от потеглящ двигател. Изправи се — услужливият шофьор му махна и се изгуби по отклонението за „Ватерло“.

— А гумата? — успя да извика марк. — Ама че човек...

Когато свърши и подкара реното, видя, че мъжът бе оставил кутията цигари на барчето с радиото...

10.

Дамата се оказа истинско разочарование — слаба, плоска као дъска, с безцветно лице и зелени жабешки очи. Направо антисекс.

Къщата бе на около два километра от табелата на града и ако се съди по оборите, гаражите и складовете, преди години тук са се опитвали да направят ферма по американски образец. Неуспехът бе толкова явен, че Марк се напъна да си представи не дали, а защо са се провалили. Земята бе кафеникава, глинеста и дори бурените я избягваха с отвращение. На около четири километра громоляха мините на „Ватерло“ и това едва ли бе създавало уют за кравите. Постройките бяха в центъра на котловината и ако през лятото бяха като скара, през зимата в тях сигурно си правеха срещите всички мъжки и женски ветрове на света.

Марк погледна с неприязън домакинята... как беше? А, госпожица Мария Камалиева. Мома. Хе... една такава госпожица в качеството си на госпожа на фермера би могла да изиграе същата съсипническа роля за стопанството, както почвата и ветровете... Колко време би изтърпял един здрав и силен мъж с тия кокали в леглото? Месец-два. И би зарязал и крави, и трактори, за да се юрне като порой след някое бяло и пухкаво създание с бухнали като тесто пазви...

Колко ли ще даде? Не прилича на госпожа Йосифова... Уиски, шоколади... Тая една чаша вода не е сложила още на масата. Сигурно ще кара по ценоразписа. Марк със злорадство си помисли, че и той няма да се престарава... Само да не беше това отвратително главоболие. И тази вечер ще го боли и ще го отпусне. До следващия сън...

— Време е — каза тя с треперещ глас.

— Колко е часът?

— Към седем. Седем и етнайсет.

— Нали казахте, че идвали по тъмно. А дотогава има почти час.

— Да, да...

И затрака с кокали от прозорец на прозорец. Уплашена, тръпнеща... „Знам какво ти се иска“ — помисли си Марк, но реши да изчака свечеряването. Явно дамата държеше събитията да се разиграят на тъмно. Какво пък, това напълно го удовлетворяваше при положение, че външният вид не бе силната ѝ страна. Той извади учебника на господин Балкански и го отвори на бертильонажа. В центъра за подготовка на ООН покрай стотиците часове ръкопашен бой, кросове, оживяване в джунгла, пустиня, пещера и заразен район, снайперска подготовка, маскировка и изкуството да бъдеш невидим, след теорията и практиката на йога, биология, анатомия, флора и фауна, работа с компютри, летенето с вертолет и шофирането на всички видове моторни превозни средства, изучаваха и методите на идентификация. Но за това...

— Не се коси — тупна го по рамото Кънчо. — Поне сто пъти ме е питал и поне десет пъти ме е уволнявал, задето не го знам.

— И защо не го научиш?

— Абе, къде време у мен за тия глупости...

Но Марк бе решил твърдо да натрие зурлата на това дърто прасе Балкански. И въпреки че криминалистиката е скучна наука, той я предпочете с удоволствие пред обятията на госпожица Камалиева — от двете злини избра по-малката.

Алфонс Бертильон — обикновен писар във френската полиция през 1879 година. Слаб, мрачен, мълчалив. Недоверчив и саркастичен, злобен като пепелянка и себелюбив като крокодил. Но потомък на знаменити предци — дядо му бил известен естествоизпитател и математик, а баща му — уважаван лекар и вицепрезидент на Парижкото антропологическо общество. Целият живот на тия негови прародители минал в усилия да докажат на света, че няма и не съществуват двама човека с еднакво телосложение. Това така било набито в мозъка на младия човек, че чудо би било, ако по време на безкрайните шаблонни описания на престъпници от рода на „ръст — висок, среден или нисък; лице нормално, без особени белези“, които правел от зори до мрак за няколко мизерни франка, не го осенило прозрението. Той предложил на шефовете си на задържаните да се измерват ръстът, ширината и дължината на главата, дължината на ръцете, палците и стъпалата. Те се хилели, а Бертильон ги убеждавал,

че едно или друго при отделните хора могат да съвпадат, но не и всички наведнъж...

— Четете ли? — изписка жално госпожица Камалиева от прозореца.

— Чета — отговори Марк и веднага сгърчи лице от пристъпа на главоболие.

— Криминален роман?

— Не. Учебник по криминалистика.

— Сега ли се учите? — учуди се тя.

— Защо не и сега?

— Боже мой! Не е честно. Господин Балкански ми каза, че ще изпрати най-добрия си сътрудник.

— Мисля, че на вас не ви трябва добър криминалист, госпожице.

— Как?

— На вас ви трябва здрав и як мъж — двусмислено подметна той.

— Да, да... прав сте — въздъхна тя и пак залепи нос на стъклото.

Марк продължи сагата, наречена Алфонс Бертильон. Префектът на полицията му рекъл: „Бертильон? Струва ми се, че вие бяхте чиновник двадесети клас и работите при нас едва от осем месеца, нали? И вече имате идеи? Вашата докладна се чете като виц!...“ Голям дървенияк бил тоя писар... При всичките си недостатъци, отгоре на всичко и трудно изразявал мислите си. Вместо да забие началника си, той запелтечил и получил предупреждение да не губи времето на хората над себе си, защото формалностите около уволнението му траят само четири минути... На Бертильон не му оставало нищо друго, освен да се свре в своя ъгъл и да чака назначаването на нов префект.

— Господине — извика госпожицата. — Май ще вали.

— Нека вали — великодушно разреши Марк.

Замълчаха.

— Господине — повика го пак госпожица Камалиева.

— Да.

— А вие як и здрав ли сте?

— Представете си. Не ми ли личи?

— О!... Питам, защото не виждам да носите револвер.

— Че защо ми е?

— Нали ще ги заложите...

— Мога и без револвер.

— Не е ли опасно?

Боже мой, каква маниачка! Марк я погледна с нови очи. Бе чел някъде, че един спял с жени само ако са обути в бели обувки. Да не би тая да иска да я чукат с патлак, препасан на голо?

— Май ще си подам оставката — промърмори той.

— Какво?

— Казах, че имам револвер, госпожице.

— Нима? И къде е?

— Скрит е на сигурно място — нагло ѝ се ухили Марк и се завря пак в книгата.

През 1881 година новият префект дал двама помощници и три месеца на Бертильон за проверка на неговия метод. Настъпил звездният час! Помощниците хихикали и я карали през пръсти, колегите от управлението току надничали и издевателствали над бедния Алфонс. Той, въпреки че разбирал колко малък е срокът, даден от шефа, за да бъде задържан един престъпник, осъден, да излежи присъдата и отново да попадне в полицията, работел като луд. Впрочем съдбата закриля лудите... И ето, десет дни до изтичане на даденото време при Бертильон довели някой си Дюпон. Той го измерил, заровил се в картотеката. Изважда картонче, разглежда го и казва с треперещ глас: „Вече сте идвали тук, нали? На петнадесети декември вие сте били арестуван за кражба на празни бутилки. Тогава сте се наричали Мартен.“ В стаята се възцарила тишина. Арестуваният изсъскал злобно: „Добре де, добре! Аз бях...“

— Господине!

Пак тая!

— Какво?

— Стъмни се.

Е, не съвсем. Нали бе чел досега?

— Добре — въздъхна той.

— Не съм ви наела да четете книжки — сухо отбеляза тя.

Това вече мина всички граници. Марк хвърли учебника на масата и се изправи решително.

Госпожица Камалиева се бе привела към прозореца. Той застана зад нея, разтри слепоочията си, съсредоточен над работата, която му

предстоеше. Гледай я как е застанала... Да не би да иска така? Ама че извратено женче...

„Трябва да мисля за доларите. Колко ли ще отидат за фирмата?“ — въздъхна Марк и посегна. Заметна полата на госпожицата на гърба ѝ и я хвана през кръста. Тя ахна и застина, без да диша. Той делово вкара пръсти под ластика на пликчетата и в същия момент клиентката премина в друго агрегатно състояние. Изпищя, сякаш я колежа, и се извърна рязко. Марк изтълкува това съвсем погрешно намеренията ѝ и понечи да я целуне. Тя изпищя пак и тъй като не можеше да избегне устата му, впи зъби в брадата му. Заедно с това краката ѝ заритаха като умиращо кенгуру, а ръцете задраха всичко, до което достигаха — тапети, радиатора на парното, гърдите и ръцете на насилника.

Отблъскването не беше проблем, като се има предвид, че при това развитие на нещата и Марк не се натискаше за прегръдките ѝ. Той отскочи назад и с трепереца ръка се опита да установи дали всички неща са му по местата. Още повече че госпожица Камалиева бе опряла гръб в стената с хищно разтворени пръсти и кървава уста и нямаше никакви гаранции, че тази кръв е нейна.

— Мръсно копеле! — изплака тя гневно. — Какво ти става?

— Върша си работата — възнегодува Марк. — Или по-точно, опитвам се да я върша.

— Мръсник!

— Хайде, госпожице, хайде... В края на краищата вие ме повикахте.

Очите на Камалиева се разтвориха до неподозирани за човешките възможности размери.

— Аз?

— Вие.

— Но аз ви извиках да ме пазите, а не да ме изнасилвате!

— Аз да съм ви насилвал!?

— А какво бе това?

— Изпълнение на задълженията... изкарване на хляба... Както искате.

— Ще се оплача на господин Балкански!

— Ох, имате късмет, че не дойде той.

— Защо?

— Защото си пада много по кльошаци като теб и ако се бе срутил отгоре ти, трудно би го отместила.

— Как така ще се срути отгоре ми?

— Просто защото и той си мислеше, че искате да ви изчукат.

— Изчукат ли?

— Да, да... Не се правете на невинен агнец.

— Но аз...

— Да ви вдигне полата и още някои работи след това!

— Ау! — прови госпожица Камалиева, зачервена от срам, а Марк мигом настръхна — около къщата имаше някой.

Не го виждаше, не го чуваше, но усещаше с цялото си тяло — има! Той тръгна към прозореца, но жената късо изпищя и протегна предупредително ръка:

— Не приближавайте!

— Кротко, глупачке!

— Да не сте посмели!

— Тихо! — изшътка прекипял той. — Вън има някой.

Камалиева не му повярва и се хвърли слепешката назад. Чуха се шум от падащ стол, охкане, ново тупкане.

В същия момент по двата прозореца се почука отчетливо, ясно се чу подвикване, после хихикане.

Марк се хвърли към вратата, но тя се оказа заключена!

— Ключа! — изсъска той.

— В мен е — жално изпъшка госпожица Камалиева.

— Дай го! Бързо!

Дворът се обля в светлина.

— Какво стана?

— Включих външното осветление.

— Защо? — ахна Марк и се втурна към прозореца и задърпа ръкохватката.

— Заковани са — обясни тя.

— Ех! — плю той на пода.

Но ги видя — бяха двама и тичаха към дъното на градината.

Марк се извърна към домакията.

— Не приближавайте! — предупреди тя строго.

— Ключа! Хвърли го!

— Говорете по-учтиво, господине!

— Ключа! — изрева Марк.

Все пак му го даде. Отключи бързо и излетя навън. Притича в двора, обиколи градината. Нищо, естествено. За следи и дума не можеше да става — беше тъмно. Плюс спечената земя. Завъртя се под прозорците с олющени рамки и мръсни, оплоти от мухите стъкла. И дали защото допреди броени минути четеше учебника по криминалистика, реши да огледа за пръстови отпечатащи.

След близо двацет минути пуфтене, ругаене и работа имаше идеални образци от пръстите на нощните хулигани.

— О, вие взехте отпечатащи!

— Представете си — измърмори Марк.

— Добри ли са?

— Чудесни.

— Надявам се, че това се дължи на високото качество на стъклото. Аз купувам само от фирма „Кадънков“.

— Не, госпожице. Най-много ми помогна, че не сте влюбена в хигиената.

— Моля?

— Мръсотията ми помогна най-много.

— Грубиян!

Марк въздъхна, прибра инструментите си, взе учебника под мишница и понечи да се изнесе навън.

— Къде? — учуди се госпожица Камалиева.

— Отивам си.

— Как си отивате?

— Ами свърших си работата.

— Не сте!

Марк се ухили.

— Вие не ми позволихте.

— Мръсно копеле! Все оная гадост ти е в главата! Аз те наех да ги хванеш.

— Точно последното имах предвид. Помолих ви да не заключвате. Вие не само заключихте, но и взехте ключа в себе си. После извършихте друго своеволие — пуснахте външното осветление. Това имам предвид, като казвам, че не ми разрешихте да изпълня клаузите на договора ни.

— Значи сте съгласен с мен?

— Но ако отида в кантората, аз ще го изпълня, защото ще се свържа с полицията и тя ще установи самоличността на хулиганите.

— Това може да стане и утре.

— А дотогава? — изненада се Марк.

— Ще стоите тук — стисна устни тя. — Може да се върнат.

— Ще се заключите — сви рамене той. — Толкова добре го правите.

И тръгна към вратата. Госпожицата скочи с писък и прегради пътя му с тялото си.

— Седнете! Четете, пишете, играйте си с револвера, но тук. Инак няма да платя!

Марк се почеса по врата. Представи си как ще го посрещнат в кантората, ако цъфне там без чек.

— Добре — въздъхна той и се върна в креслото.

Госпожица Камалиева седна доволна срещу него.

— Четете — подкани го тя.

— Не ми се чете — изсумтя той и се намести удобно.

Денят бе тежък, миналата нощ — бурна. Сънят го обори за секунди.

Някой го дръпна за ръката, главата му, останала без опора, се понесе надолу. Марк се стресна, отвори очи и видя как госпожица Камалиева отскочи назад.

— Какво по дяволите правите? — възнегодува той.

— Не спете — изскимтя тя. — Страх ме е.

— Спете тогава.

— Не мога.

— Да сте бебе, че да ви сложа в кошя.

Марк се намести пак в креслото.

— Обичате ли да решавате кръстословици? — прехапа устни Камалиева.

— Не.

— Хайде да си поговорим.

— Не ми се говори.

— Да ви донеса ли лаптопа си? Имам много забавни игри.

— Не, благодаря — отегчено отклони предложението той.

Очите на госпожицата заскачаха уплашено.

— Ами тогава...

— Какво тогава?

Сигурно наред бяха куклите.

— Не ви ли се прави...

Марк се изправи стреснат на ръце.

— Кое? — попита той с лоши предчувствия.

— Онова — рече тя с пламнало лице...

11.

Сутринта Марк отвори вратата на кантората и се появи като Христос, свален от кръста. Под очите му имаше торбички, а лицето му бе синьо от умора и безсъние.

— О, боже мой, какво са правили с теб! — плесна с ръце Сабине.
— Сега ще ти направя кафе.

Веждите на Марк помръднаха нагоре в усилие да изразят почуда — тя беше в джинси и затворена бяла блуза.

— Бива ли я? — удари му едно око Кънчо. — Клиентката, де!

— С-с-с... — засъска Васил, но шефът не му даде възможност да захапи думата.

— Петнайсет минути закъснение — изрева той. — Ще си ги отработиш ли, или да ти ги удържа от надницата?

— К-как? — възмути се Марк, че чак започна да заеква.

— Не ми се подигравай! — изстреля на един дъх Васил.

— Тая му е взела акъла — плесна се по челото Кънчо и очите му се изкривиха с още няколко градуса от завист.

— Трудовата дисциплина е за всички — заинати се шефът.

— Но аз цяла нощ...

— Кара ли те някой? Да си я свършил по-рано. Защо се заиграваш? Аз, ако бях...

— И ти нямаше да ги заловиш!

В кантората сякаш нахълта Соломон с всичките си жени.

— Ч-ч-чакай... — опита се пръв да събере челюстите си Васил.

— Ама ти какво? — последва го Кънчо.

— Не си изпълнил поръчката! — ахна шефът.

— Тя наистина искаше охрана — обясни Марк.

— Хайде, бе!

— И наистина чукаха на прозорците. Имам отпечатъци от пръстите им.

— Ти ли ги свали? — недоверчиво го измери господин Балкански. — Я да видя.

Марк отвори куфарчето и му ги подаде.

— Двама ли бяха?

— Двама.

Шефът огледа картичките с огромна лупа и изхъмка одобрително.

— Да не ти се надява човек... Гледай, Василе, какво прави на втория ден от започването си в кантората! А ти досега колкото пъти си вадил отпечатъци, толкова пъти си го правил от собствените си пръсти!... А другият?

— Какво другият?

— Отпечатъците на втория човек.

— Това са — вдигна рамене в недоумение Марк. — Тези са от левия, а тези от десния прозорец.

Шефът се ухили.

— Свършил си Василовата работа.

— Но те не са мои.

— Сигурно. Но са от единия прозорец. Или на двата прозореца е чукал един човек.

Марк се замисли.

— Невъзможно е, шефе.

— Невъзможното е друго, глупако — двама човека да имат еднакви пръстови отпечатъци.

— Това не е много сигурно.

— Не е сигурно ли? — облеци се господин Балкански.

— Имам един познат, на когото например се измениха.

— Как измениха?

— Ей така. До двайсет и две години имаше едни отпечатъци, после му пораснаха нови.

— Това да не е рога? — възмути се шефът.

Не му вярваше. И Марк не би повярвал, ако не бе се случило с него.

— Не е рога. Но стана.

— Абе, ти четеш ли учебника?

— Чета... — Марк тръсна глава и смени темата: — Може пък грешката да е в теб.

— В мен?

— Наистина, шефе. За колко ги мярна?

Господин Балкански изгледа Кънчо кръвнишки, седна пред компютъра и заблъска безжалостно клавишите. Застина за миг, после лицето му се проясни и театрално посочи с ръка:

— Банката греша, Балкански — никога.

На монитора победоносно сияеше надписът: „Отпечатъците са от едно и също лице.“

— Кафето е готово — влезе Сабине.

Но господин Балкански безцеремонно го взе от подноса и като сръбна звучно, поясни:

— Не му се полага.

— Защо не му се полага? — възнегодува тя.

— Свършил я е като кучето на нивата и най-важното — съмнява се в компетентността на шефа си.

Той внимателно остави чашката на бюрото си, потри доволен ръце и седна отново пред компютъра.

— След някое време ще имаме името на тоя невъзпитан тип!

— Тая стара браква ли ще го каже? — усъмни се Марк.

— Стара, но запазена — защити я с достойнство шефът.

Марк бавно, но героично съобразяваше.

— С полицейския терминал ли е свързан?

— Разсъждаваш също като човек — похвали го Кънчо.

— Но ако тоя тип е извън регистрираните престъпници?

— В-в-в... — опита се да обясни Васил.

— Чакай — успокой го Кънчо. — Аз ще му кажа.

Преди седем години в един от новите квартали било отвлечено, изнасилено и убито десетгодишно момиченце. Престъплението разтърсило целия град. Единствената следа била празна бутилка, на която имало пръстов отпечатък. Въпреки че я намерили на десетина метра от храстите, където било извършено престъплението, полицията се опитала да я свърже с него. Оказало се, че лицето, изпило ракията от шишето, не е регистрирано в нито едно полицейско управление в страната. След още една безплодна седмица шефът на полицията се решил на безпрецедентна крачка — поискал от градските власи да се вземат отпечатъци от всички граждани от мъжки пол със регистрирано пребиваване в града и околностите, в деня на престъплението. Кметът се съгласил по принцип, но решил да си върже гащите с референдум. Настроението обаче било такова, че ще

при съобщението по канала на местната телевизия, пред полицията се струпала опашка от желаещи. За четири седмици полицията проверила града. Резултатът дошъл на петата в едно от предградията — отпечатъците съвпаднали с тези на един четиридесетгодишен мъж с доказани психически отклонения.

И тогава шефът на полицията проявил завидна за едно ченге далновидност — заповядал всички снети отпечатъци да се вкарат в информационния масив, а за успокоение на гражданството дактилоскопичните картички били унищожени при пряко предаване на телевизията.

Марк се прозина.

— Шефе, уморен съм. Арестувайте тоя тип без мен.

— Добре — великодушно се съгласи господин Балкански. — Ще се оправим и без теб. Полегни за два часа на диванчето в другата стая.

— Но аз не съм спал две нощи!

— Добре — смили се той. — Давам ти още един час.

12.

Марк отвори очи, опипа света и седна на диванчето. Разкърши врат. Взе чаша от шкафа и пусна чешмата.

— О, героят се е събудил!

Сабине.

— Как си?

Чувстваше се сносно. Главоболието му бе минало, тялото бе олекнало.

— Сигурно си гладен?

— Да не би да предложиш нещо? — отвори си най-последно устата той.

— Естествено — китайски ресторант, бърза закуска, може и на механа. Където пожелае господинът.

Марк почти се съгласи, но непредпазливо движение почти развали нещата — той случайно видя часовника си. Бе един часът.

— Шефът каза да спя до дванайсет.

— Не се безпокой, няма го.

— Къде е?

— Отидоха с Кънчо да огледат фермата.

— А оня тип?

— Онзи ли?... Няма го регистриран в терминала. Затова решиха довчера да направят засада.

— А Васил?

— Той отиде пак да следи оня със стъклените топчета.

— Ама че глупост... Значи сме сами?

— Сами сме — засмя се Сабине.

— И затова ли си се навлякла така?

— Господин Балкански ми забрани да ходя с минижуп — почти се изчерви тя. — Слушай, ако ще обядваме...

— Толкова ли си гладна? — почеса се Марк по врата, явно обладан от други кроежи за близките час-два.

— Изобщо не ми е до ядене — призна тя. — Но искам да изляза от тази дупка. Знам едно местенце на десетина километра от града. За колко ще прескочим с колата...

— Колата ли? — плесна се по челото Марк.

— Надявам се, че не си я продал — разтревожи се тя.

— Знаеш ли, че нямаш резервна гума?

— Защо ми е? — учуди се искрено тя.

— Няма ги и инструментите!

— Но докато закъсам и около мен се струпват куп помагачи, миличък!

— Същото не може да се каже за мен — изръмжа той.

— Тръгваме ли?

— Трябва да върна гумата.

— Каква гума?

— Нали за това ти говоря. Твоята се пукна и помолих един да ми услужи. Трябва да отида до сервиза, за да оправят твоята.

— Е, трийсет минути... Къде живее любезният шофьор?

— Не знам. Докато сменях джантата, той замина.

— Замина? — не се учуди кой знае колко Сабине. — Значи не му е нужна.

— Трябва да го намеря — заинати се Марк.

— Това е лудост! Как ще го намериш из цял град?

Той пак поглади брадата си с маниер на източен мъдрец, но това не предизвика положителен резултат в мозъчната му дейност.

— Каква бе колата? Фолксваген? В града има поне сто хиляди автомобили. От тях десет хиляди са фолксвагени.

— Колата бе червена.

— Основен цвят. Поне две хиляди са червени.

— Отиваше към „Ватерло“.

— Това не значи, че работи там.

— Желязна си — завистливо рече Марк.

— Тръгваме ли? — нетърпеливо го подкани Сабине.

— Тръгваме — надигна се той и хлъцна от внезапно изникналата мисъл. — Чакай!

— Почти ми омръзна — предупреди тя. — Какво те прихвана?

— В колата има кутия „Марлборо“!

— Повече бяха. Изпуши ли ги?

— Не, бе. Има една, която той пипа.

Сабине го гледаше объркана.

— Нали тук — Марк посочи компютъра — има пръстовите отпечатащи на всички мъже от града?

Той за нула време слезе до колата, положи цигарите в кърпата си и я внесе като рохко яйце. Едва не нададе индиански вой, когато се появиха отпечатащите, свали ги на картичката и ги тикна в скенера. Чукна клавишите и зачака нетърпелив отговора му.

— Харесваш ли ме така? — надникна откъм кухнята Сабине.

Беше в костюмче от черна кожа и масивен сребърен синджир на врата.

— Бижу — кимна той. — Скъпо ли е?

— Осемстотин долара. Боброва кожа. Обработена по специална технология.

— Осемстотин? За половин бобър?

— Защо за половин?

— Че колко мислиш е отишло за това минижупче? Моят колан е по-широк.

Компютърът изхърка и изписа на екрана: „Отпечатащите са от едно и също лице.“

— Какво я прихваща тая бракма? — ядоса се Марк.

— Не си отменил предишното питане. Чакай аз...

Тя понечи да седне на стола, но той я хвана за ръката и рече с напрегнато лице:

— Недей! Какъв въпрос имаше?

— Да сравни отпечатащите, които донесе от фермата на госпожица Камалиева.

— А сега аз...

Лицето на Сабине бавно започна да просветва. Тя седна зад клавиатурата и затрака. На екрана почти веднага изскочи надпис: „Първа задача — да сравня два дактилоскопични отпечатаща. Втора задача — да сравня трети дактилоскопичен отпечатащ с първите два.“

Марк рухна на стола зад бюрото на господин Балкански. Сабине изуча бавно и нерешително въпроса „Резултати?“ Отговорът бе попълнен: „Третият отпечатащ е идентичен с първите два.“

Марк възкликна. Сабине го хвана за ръката.

— Значи ти си говорил с него?

После се сети и бързо изуча „Идентификация“. Компютърът почти не се бави: „Неизвестен.“

Марк си спомни срещата, мъжа, усмивката му, услужливостта и рече колебливо:

— Не приличаше на човек, който хлопа вечер по прозорците на самотни грозни жени.

— Абе... — замисли се Сабине. — Знаеш ли какви извратени типове има... Значи отменяме пътуването?

— Защо? — учуди се той.

— Поне с няколко часа — поклати глава тя. Трябва да направим компютърен портрет на тоя... Докато всичко ти е прясно в главата.

Марк погледна с нови очи Сабине.

— Ти си била много свястно момиче.

— Ех, Марк!...

13.

Господин Балкански влезе в общата стая, остави чантата си на бюрото и извади огромна носна кърпа от джоба си. Прекара я по изпотения си врат и доволен изпуфка.

— Г-г-г... — заопъва врат Васил.

— Какво си затуткал рано сутринта, бе? — измери го шефът.

— Глобен си един долар — намеси се Сабине.

— Цял долар! Защо, по дяволите?

— Закъсна с петнайсет минути.

— Нищо подобно, часът е точно осем.

И господин Балкански завря косматата си китка, украсена с швейцарски „Омега“, в лицето на момичето.

— Беше, шефе — преди петнайсет минути. Или поне така твърдеше радиото.

— Хи-хи! — доволен изгука Васил.

— Боже мой, не ми стига това под окото, ами трябва да загубя и един долар!

Погледите на тримата се концентрираха в лявата горна част на лицето му, украсена със средно голям жълто-син оток.

— Ха! Какво е това?

— Синина, глупачке! — Господин Балкански се изпъна, сякаш там имаше орден. — Впрочем ти защо си пак с пола?

— Горещо е, шефе.

— Горещо ли? Знам ти аз болката, знам...

— К-к-к... — опита се да се намеси в разговора Васил.

Вратата се отвори и в стаята влезе Кънчо. Той изгледа накриво приятеля си и му се тросна:

— Тук съм, къде ще ходя...

— А! — изрева тържествуващо господин Балкански. — Защо късна? Два долара глоба!

— Мамка му и живот! — изруга Кънчо и посочи главата си. — Не ми стига това, ами и ще ме глобяват!

Над лявото му ухо косата бе подстригана и там се поклащаше бяла марля.

— Приличаш на младоженец — възхити му се Васил без заекване.

— Развалиха ми прическата — продължи мирния си протест Кънчо. — И два долара глоба! Много е за две минути, шефе.

— Сега е осем и осемнайсет, глупако!

— Осем и три!

— Сабине, кажи на това говедо колко е часът.

Марк унесено прекара ръка по косата си.

— Ах, мамка му... Какво му става на тоя солник?

— Момчета, вижте... Единият идва с посинено око, другият — със счупена глава. Какво се е случило?

— Набиха ни — въздъхна господин Балкански. — Като магарета ни биха...

— Сериозно ли? — мъжествено изпъчи гърди Васил.

— Я не се кокошини — срязва го шефът. — Като нищо ще те пратя довечера да изтупат и твоя прах.

— Но разкажете — примоли се Сабине.

Господин Балкански започна дълго експозе, което продължи до девет часа и в което имаше толкова военни термини, лирични отклонения и ругатни, че навремени Марк, Сабине и особено Васил губеха нишката и се налагаше да прекъсват докладчика, за да се питат какво всъщност трябваше да им каже. В края на краищата изкристализира следното: двамата огледали двора, набелязали вероятните подходи на хулиганите към къщата и на смрачаване заели позиция в градината. Към десет часа ги видели да се промъкват. Господин Балкански подал установения сигнал (изсвирил с уста) и госпожица Камалиева включила осветлението пред сградата. Кънчо и шефът излезли от засадата и заповядали никой да не мърда. Изглежда обаче хулиганите нямали изградени воински навици, защото вместо да изпънат ръце по кантовете, размахали ги по адрес на защитниците на обществения мир. В резултат — ето пораженията... Плюс един долар глоба.

— И ти ли закъсня, шефе? — зарадва се Кънчо.

— Не злорадствай!

— Ами, шефе! Само се чудя: защо ти един, а аз два долара?

Марк бавно излезе от вцепенението си и тихо попита:

— Лицата им запомнихте ли?

— И още как! — обиди се господин Балкански.

— И на оня свят ще го позная — скръцна зверски със зъби Кънчо.

— Този беше ли там? — Марк обърна към тях творението на компютъра.

Двамата се взряха.

— Май... Абе, като че ли не — тросна се шефът. — Тоя го нямаше там.

Марк поклати глава.

— Абе, вие какви ми ги сервирате? — започна да набира обороти господин Балкански.

— Този е.

— Да не си го видял?

Шефът го стрелна учуден, премести очи към Сабине, сети се нещо и почервеня.

— Вие снощи къде бяхте?

— Как къде? — невинно попита секретарката.

— А, не на мен! Преди да отида в полицията, минах през вилата. Него — и той посочи към Марк — го нямаше. Звъних у вас по телефона — никой не вдигна.

— Сигурно съм спала. Бях уморена.

— А колата? — тържествуващо завъртя глава той. — Къде беше колата?

— Дадох я...

— Боже мой, изчукал я! — извърна се към Васил и Кънчо шефът. — На третия ден я изчука! Аз едва успях на третия месец, а вие, глупаци, сигурно дори не сте я целували!

— Е, шефе...

— Млък! Няма, вече няма да ви оставя секунда свободно време — закани се той на Марк и Сабине. После се сети: — Защо не го арестува?

Марк се засмя късо и на свой ред запита:

— Защо си ходил в полицията?

— Да не би всяка вечер да ходя на гримьор? А, не. Като ме бият, ме боли.

— Аз щях да ги заловя.

— Късно е, чедо. Довечера ще им направят хайка.

— Сигурно няма да успеят — скептично сви устни Марк.

— Защо мислиш така?

— Работата е по-дебела, отколкото можете да си представите.

Сериозният му тон и мрачното лице направиха впечатление.

— Къде си го видял тоя?

— Зае ми гумата си.

И Марк разказа накратко историята с шофьора на фолксвагена.

— Добре — поде шефът след него. — Дайте да си размърдаме мозъците. Можем ли да твърдим, че този човек е свързан с „Ватерло“?

— Можем — рече Кънчо. — Първо, отивал е към рудника. Второ, тия, които безпокоят Камалиева, бягат също натам.

— Логично — съгласи се шефът.

— Н-не можем — замахна с ръка Васил. — Ако е работник т-там, би трябвало да е на с-смяна. Тоест вътре. А ония б-бягат към „В-ватерло“, защото там има х-х-х...

— Храсталаци — помогна му Сабине.

— Д-да.

— Логично — разколеба се господин Балкански.

— Добре — намеси се Марк. — Да видим кое е това сигурно, което притежаваме. На първо място, това са отпечатъците.

— И портретът — добави Сабине.

— Как можем да ги използваме?

— Да застанем пред „Ватерло“ и търсим човека от снимката — вдигна рамене Кънчо.

— А фолксвагенът? — сети се момичето. — Знаем и цвета.

— И това е важна следа — съгласи се Марк. — Ще се заемеш ли?

Васил кимна.

— Шефе, какво можеш да ми кажеш за „Ватерло“?

— Един куп неща. Добиват олово и цинк по някаква нова технология.

— Откога?

— Малко повече от година. Джон Бач, собственикът, е броил луди пари. Всяка седмица оттук тръгва влакова композиция с руда. Преработват я в Белгия...

— Колко работници имат? Местни? Техни? Господин Балкански вдигна рамене.

— Значи ти ще се заемеш сериозно с това.

— Добре, Марк — съгласи се той, но видя ухилените физиономии на Васил и Кънчо и се стресна: — Абе, кой е шефът тук? Какво си се разкомандвал?

— Така ти се е сторило, шефе. Аз само предложих.

— Добре — успокоен завъртя врат той. — Утвърждавам. Друго?

— Другото, което не искам да изоставяме, са отпечатъците. Къде може да има друга банка с дактилоскопични отпечатъци на местните хора? Някое детективско бюро?

— Няма друго — поклати глава Сабине. — Само ние сме.

През това време Васил се задруса на стола като разгневена маймуна, а устата му отчаяно загребваше въздух в усилията си да изхвърли някаква дума.

— Б-б-б...

— Бюро? — опита се да му помогне Кънчо.

— Н-не! — завъртя глава той. — Б-б-б...

— Баня?

— Н-не!

— Бензиностанция?

Васил отчаяно замаха с ръце.

Господин Балкански трясна пред нещастния си подчинен лист и молив и сухо заповяда:

— Пиши!

Четиримата струпаха глави над бюрото.

— Банката! — тържествено обяви Кънчо.

Марк се плесна по челото. Сабине щедро разцелува Васил, от което очите му заприличаха на Кънчовите. Само господин Балкански все още не загриваше.

— Какво хвърляте къчове? — жлъчно подметна той. — Преди да теглиш, трябва да си внесъл.

— Ех, шефе! Всяка уважаваща себе си банка има помещение със сейфове, които реагират само на папилярните линии на клиентите. Сабине, това е работа за теб.

— А ти? — уплаши се господин Балкански някой да не остане без работа.

— Аз ли? — падна сянка на лицето на Марк. — Аз ще обиколя града. Може пък да го срещна някъде по улиците...

14.

Безпокойството го обхвана още когато се отклони от главното шосе по неравния чакълиран път към фермата. Но леко, не остро. Марк предложи, че го чака неприятна среща, и не се излъга.

Бяха типични ченгета — охранени, с вратове като бици, рамене като четирикрилни гардероби и тромави като хипопотами. Единият влезе в къщата и се притаи до прозореца, друг застана до кладенеца така, че по най-бързия начин да се прикрие зад гривната му. Третият го изчака там, където си беше — до вратата, но през цялото време се стараше да държи госпожица Камалиева между себе си и идващата кола. Това бе достатъчно за Марк да го възненавиди за цял живот.

— Но това е господин Флорина! — възкликна кльощавата.

Явно нямаше лоши спомени от съвместно прекараната нощ.

— Флорина ли? — озадачи се тоя с дебелия врат зад нея и ръката му падна от дръжката на лазерния пистолет. — Тоя пък кой беше?

— Детектив от бюро на господин Балкански — обясни госпожицата. — Добър ден, Марк.

Той едва не хлъцна от фамилиарността ѝ. И дали от тия простички думи, или защото пристъпи към нея от друг ъгъл, но тя му се стори къде-къде по-симпатична. Но не успя да ѝ отговори — полицаят запита грубо:

— Детектив ли си?

— При господин Балкански — кимна той.

— Румънец?

— Американец.

Това прозвуча добре — явно американците тук се котираха високо. Ченгето го загледа вторачено и машинално затърка слепоочията си. Марк се подсмихна:

— Мислите, че сте ме виждали някъде.

Той го погледна изненадан.

— Не сте ме виждали — поклати глава Марк. — Просто приличам на един човек. На Цезар Ардилес.

— Един милион долара!

— Изтървахте ги — побърза да го подсети той.

— Вярно — разочаровано кимна полицаят. — Хванаха го.

— И го обесиха през февруари миналата година.

— Да не сте роднина?

— Опазил ме Бог!

— Много знаеш за него.

— Три пъти са ме арестували поради припознаване.

— Малко — констатира полицаят. И допълни внезапно: —
Говориш добре български.

Явно бе успял да даде някакъв знак, защото колегите му излязоха от прикритието си. Марк се изруга — трябваше да внимава с езика. Американец с перфектен български — това впечатляваше.

— Съседите ни бяха от Варна, господине. Играех основно с техните деца.

— Аха — успокои се ченгето, но Марк бе готов да се закълне, че утре нямаше да пропусне да го потърси из компютрите. — Защо си дошъл?

— Искам да попитам някои неща госпожица Камалиева. Знаете, тя е наша клиентка...

— Беше — уверено заяви той. — Смятам, че тази нощ ще решим проблемите й.

Марк се усмихна.

— Позволете ми да се усъмня.

— Чу ли го, Геш? — обърна се полицаят към този, който излезе от къщата.

— Провери ли му разрешителното? — подозрително го измери той.

— Абе, това да не е онзи умник, който открил два еднакви пръстови отпечатъка?

Явно господин Балкански при посещението си в полицията не бе оплаквал само посиненото си око.

— Чакай... Флорина ли каза?

— Той е!

Те избухнаха в смях. Марк изчака да се укротят и миролюбиво запита:

— Може ли да ви отнема госпожица Камалиева за няколко минути?

— Абе, вземай я...

— Чакай, шефе. Тоя сигурно ще хвърли някой друг виц.

— Вярно!

— Питай тук — великодушно разреши началникът и другите двама приближиха в очакване на нещо извънредно весело.

Марк въздъхна и погледна към жената. Мускулчетата по лицето ѝ играеха. Шегите на рицарите ченгета май не ѝ допадаха.

— Имате ли проблеми с времето?

— Моля?

— Разбрах, че работите в града и понякога закъснявате. Тя се навъси едва забележимо.

— Вярно е.

— Защо?

— Ох, не знам дали ще ми повярвате!

— Ще ви повярвам — окуражи я той.

— Часовниците, господине, часовниците. Колко пъти съм ги носила на ремонт, редовно ги сверявам от радиото и пак...

— Благодаря ви, госпожице. Това е ферма, нали?

— Ферма — вдигна тя рамене.

— Но виждам, че няма животни.

— Още баща ми се е отказал от животновъдството, господин Флорина.

— Защо?

Единият полицай прошепна нещо и другите захихикаха.

— Как да ви кажа... Животните мрели... Не вървяло... И когато две крави една след друга родили телета с по две глави, баща ми се отказал.

— С две глави?

— Да.

— Благодаря, госпожице. А какви са отношенията ви с „Ватерло“?

Тя се напрегна.

— Как да ви кажа...

— Както е.

— Те искат да им продам фермата. А аз не искам. Един техен адвокат постоянно ме търси и предлага какви ли не суми и варианти за сделка.

— Благодаря, госпожице. А виждали ли сте... — Той се поколеба. — Виждали ли сте НЛО?

Ония тримата не издържаха и се затресоха като гибони. Добре, че не бяха на клони — щяха да ги изпочупят.

— Понякога дори много често, Марк — тихо рече тя.

— Благодаря ви, госпожице. — И се обърна към полицаите: — Нямам повече въпроси.

Шефът тупаше възторжено Геш, който бе дал идеята да слушат Марк и издаваше нечленоразделни звуци в изобилие.

— Ох!... Голяма работа е това детективско бюро... Един нормален няма в него!

Марк се направи, че не чу комплиментите, целуна ръка на госпожица Камалиева и влезе в колата. Запали двигателя, даде напред до ченгетата, ухили се ехидно в муцуните им и рече:

— Обзалагам се, че ще свършите само една полезна работа — ще опикаете градината на госпожицата.

Даде газ и подкара колата бясно. Фермата на Камалиева се изгуби в сивия шлейф прах.

„Боже мой, нима тук е Зона?“ — изпъшка Марк.

На главния път зави наляво, към планината. Гледаше унесено огромните дървета около пътя, шеметните урви, идиличните пъстри поляни, запазили още своя свеж вид въпреки изгарящото августовско слънце, и си мислеше за нещо свое и тревожно. Когато колата изпълзя на гърба на един от върховете и долу светнаха грады и цялата котловина, той отби на банкета и спря. Постоя малко умислен и слезе бавно.

Котловината бе дълга може би двадесет и пет километра и широка около петнайсет, насочена север-юг. В южния край бе градът — предимно къщи и зелени дворове по краищата, високи, бели здания със святкащи прозорци в центъра. По склоновете на планината от трите страни се катереха вили и овощни градини. В средата се простираха халетата на местната промишленост — текстилната фабрика на братя Михайлови, завод за видеотехника и радиоелектроника, няколко цехчета за производство на мебели. В

северния край се простираше фирма „Ватерло“ — опасан с висока ограда трапец.

Марк се съсредоточи на него, но огромните дървета заемаха по-голяма част от двора, така че твърде малко можеше да се види. В горния край, в склона на планината, се мяркаха сиви бетонни постройки. Висока бяла сграда и няколко асфалтови къса край нея. Това май бе всичко...

Не, не бе.

В далечния край на двора се появи блестяща сфера и започна да се издига нагоре. В долната ѝ част заискри сребриста светлина, тя видимо увеличи скоростта си и в момента, когато излезе от фона на планината, се стопи в синевата.

Марк дълго гледа в тая посока. Размърда се, извади от джоба си бележник и евтина химикалка и бързо скицира района долу. С малко кръстче отбеляза мястото, откъдето излетя сферата. Поразходи се с увиснали рамене. После седна до предната гума, облегна се на калника отчаян.

„Значи е Зона“ — мислеше той и му идеше да вие от злоба, мъка и безсилие. Защо все той? Защо той, Джон Елрой Макгавърн от щата Делавар, Америка, Георги Иванов от Котел, България, наричан още в Македония Марко войвода, Марко паша и Марко Лерински, трябва да обира вече столетие и половина луфтовете на света? Защо тия двамата — Джон и Марко, — събрани под името Марк Флорина, да не изживеят спокойно оставащото им време?...

„Зона е... Зона...“

Вече не виждаше котловината, планината, града. Телом и духом той беше в полутъмна зала с огромен екран. Вътре освен инструкторите, лекарите и психолозите, бяха и те. Тринайсетте, които издържаха последния изпит и излъгаха десет пъти по ред „Рейнджъра“ — двуметрова електронна кула в джунглата, тъпкана с датчици и сензори, до която курсистите трябваше да се доберат, без да ги засече.

Светна скрито осветление и от полумрака на трибуната излезе висок мъж с бели коси и пепелява брада.

— Аз съм Ерик Снелинг — рече той с нисък, плътен глас. Марк погледна вдясно — до него седеше Раул Перес, партньорът му от началото на курса. Разбираха се чудесно, допълваха се идеално и ако бяха стигнали до края на обучението, значение имаше и това. Тук

много държаха на двойките. Раул леко повдигна вежди — и той не бе чувал за тоя Снелинг.

— И понеже в момента сигурно си казвате: „Е, какво от това, че си Ерик Снелинг?“, аз ще издам една малка тайна. Всичко, през което преминахте досега, е плод на моя ум.

Никой не помръдна.

— Добре — рече той доволен. — Ако преди девет месеца ви кажеха какво ви предстои, вие щяхте да скочите и извикате: „Дайте ни това копеле, чийто ум е родил тия гадости!“ Да... Но сега никой не трепна, никой не мръдна дори с клепач. Адът има девет кръга. Моята методика има девет етапа. От ада излизаш пречистен. От моите учебни центрове — супербоец. Вие ще падате от небето и ще воювате. Ще влизате във вода и ще оживявате. Ще дебнете като змии с дни и ще убивате. Ще влизате в огъня и ще излизате невредими и още по-здрави. Вие сте като саламандъра! Вие сте най-добри!

Ерик Снелинг огледа залата с горящи очи.

— Е, дойде време за истинската работа. Но чуйте какво ще ви каже доктор Мишел.

Той се дръпна и в светлината на лампата влезе друг мъж — пълничък, олисял очилатко с физиономия на човек, на когото финансите са в ред.

— Още преди девет месеца ние знаехме, че от петстотин тридесет и седем подали документи кандидати за групата с кодово наименование „Кобра“ трябва да останат една дузина. Е, сгрешихме — вие сте с един повече, но пък и обучението още не е завършило... Остават три дни... Виждам, че някои от вас се усмихват — след всичко, което беше, може ли, съществува ли човешки ум, който да измисли нещо ново? Има ли трудност на Земята, която да не сте преодолели? Има ли болка, която да не сте изболели? Има ли страх, който да не сте изживели?... Има. Животът е по-богат от всяка човешка фантазия. Още повече че този живот е извънземен.

Тринайсет стола изчаткаха сухо. Доктор Мишел посрещна с лека усмивка изправянето на тринадесетте млади мъже и рече:

— Благодаря ви. Чрез вас спечелих сто долара. Преди да влезем, се обзаложих с мистър Снелинг, че ще реагирате по този начин, когато разберете за какво сме ви готвили. И така, след час всеки от вас ще получи плик с осемдесет хиляди долара и три дни отпуск. Който иска,

може да си отиде и пие бирата в което и да е кътче на добрата стара Земя. Който иска, може да се върне... За да поработи. Но преди това ще ви разкажа нещо.

Екранът светна и залата бе залята от сини, топли вълни. Камерата бързо се носеше към зеленикаво-кафяво петно в дъното. То нарастваше, изпълваше хоризонта и в един момент се разбра, че това е остров — гол и тревист в северната част и покрит с гъста джунгла в южната.

— Тук преди три години фермерът Елайъс Смит за първи път срещнал извънземните.

Камерата се стрелна надолу и в пълен кадър на монитора застана небръснат слаб мъж с трескави очи.

— Да, това е Елайъс. Той търсел изчезнало теле от стадото си и бързал, защото се смрачавало. И се натъкнал на него — черен, слаб гигант, клекнал в тревата. Елайъс Смит се учудил, защото не бил чувал на острова да живеят негри, но решил да се обади — още повече че той можел да знае нещо за добичето му. Извикал. Оня се стреснал и скочил. Сега се изненадал пък фермерът — негрът се оказал почти триметров, имал странна физиономия и огромни черни очи без зеници.

— Що за чудо си ти? — откъртило се от Елайъс.

В същия момент негрът се стопил, изчезнал.

Доктор Мишел млъкна. Кадърът се размърда и фермерът раздвижи устни.

— ... Стопи се... Как да кажа... по-точно се разтвори в продължение на няколко секунди във въздуха. Да, избледня и изчезна. Какво изпитвах ли? Учудване, само учудване... После, докато напусна острова, много пъти ги срещах и все се страхувах. Но тогава се учудих.

Кадърът замря и от светлия кръг доктор Мишел рече строго:

— Запомнете това — когато бъдат изненадани, те не могат да влияят на чуждите емоции.

Камерата започна бавно да се издига и спря погледа си от високо на острова — ясно се виждаха на границата между джунглата и равнината четири постройки, разположени на седем-осем километра една от друга.

— Това са ферми. На мистър Смит, когото вече видяхте, Родригес, Робинсън и мис Тейлър. Те също са заснети и можем да ги чуем. Но ще ви спестя времето — все пак чакат ви три дни отпуск и

осемдесет хиляди долара. Та споменатите фермери преживяват, всеки по своему, един голям ужас — преселението на животните от джунглата в другата част на острова. Една прекрасна утрин всичко живо — сърни, змии, маймуни, тапири, гущери, котки, вълци, мравки, бръмбари по земята и папагали, гарги, орли, лешояди по въздуха — започва да се изнася извън нея. „Виждала съм подобно нещо преди много години в Азия — запали се степта и всичко живо се юрна да бяга“ — казва мис Тейлър. Но четиримата отричат да са забелязали и следа от пожар. Тази картина се допълва от още една подробност — кравите от фермите, дотогава охотно пасящи между дърветата, започнали да се дърпат и мучат уплашено още като ги подкарват в тая посока.

Подобна е и реакцията на хората. Всички споделят, че щом помислят за гората, мигом ги обзема странно безпокойство. Но човек нямаше да е човек, ако се съобразяваше с някаква неясна и неопределена боязън. Въпреки тупкащото си сърце една прекрасна слънчева утрин мистър Робинсън — виждате го на екрана — се озовал на стотина метра в джунглата.

От монитора ги гледаше остронос мъж с лисичи очички.

— Да — проточи той. — Видях го на полянката. Първо всичко почервения от светлината. Дървета, земя — всичко. Без шум, без да трепне листо по храсталаците... Кълбото се спусна на чистото място. Беше голямо колкото един джип. Но кръгло. Отвори се като разрязана ябълка и от него излезе висок черен мъж. Колко висок ли?... Ами като седеше, бе колкото мен... Извиках от изненада и уплаха. Той мигом се обърна. Очите ни се срещнаха... Страшни очи! Не мога да ги опиша... Вдигна ръка. Имаше в нея нещо като конско чесало... Уплаших се, много, много се уплаших и хукнах презглава...

Доктор Мишел като че ли въздъхна.

— Следващото островно чудо са часовниковите аномалии. Фермерите забелязали, че часовниците им започнали да изостават — от Смит, който бил най-близо до гората, с трийсет и пет минути на денонощие до мис Тейлър с двайсет минути. И това преживели. Но следващото... Край фермите започнали да се навъртат странни същества. Но чуйте мистър Родригес.

Той беше мургав, мустакат и с коремче — типичен мексиканец.

— Карам джипа и иззад едни храсти пред мен изведнъж изскочи жена. Върви в моята посока. Тънка, стройна, полюшва бедра. А косите едни кестеняви и дълги... Викам си: тая само при Робинсън е тръгнала. Ние много с градските от южния край не се имаме. Ходим до града само за провизии. Но Робинсън се имаше... Затова си помислих, че е някоя градска уличница, която той е извикал. Рекох си: защо... хм... защо да не ѝ дам и аз някой долар? Три седмици не бях виждал жена... Изсвирих с клаксона — тя не се обърна дори, върви си. Дадох газ, набих спирачките, щом се изравних с нея, и се наведох да ѝ отворя вратата... Боже мой!

Мистър Родригес хвана лицето си с длани, постоя така и рече бавно и с неохота:

— Косите ми се изправиха... Имаше животинско, обрасло с козина лице... Да, приличаше на мечка... И на маймуна... Страшно лице!... Добре, че не бях угасил джипа... Тя посегна да отвори вратата, а аз включих на скорост и дадох газ...

Марк трепна и се извърна леко — от другата страна на банкетата спря бял форд и от него слезе среден на ръст мъж, облечен в къси гащи и бяла фланелка с червен надпис „Кока-кола“.

— Хей — извика той.

От колата надничаха три-четири любопитни лица.

— Закъсал ли си?

— Не, приятелю — каза Марк и в гърлото му се надигна нещо топло.

— Лошо ли ти е?

Марк се изправи с огромно усилие на волята. Усмихна се криволяво и попита сърдечно:

— Защо трябва да ми е лошо?

— Просто сте бледен... Значи няма проблеми?

— Няма.

— Е, добре... — На човека му бе неудобно. — Аз тръгвам...

— Благодаря ти, добри човекче — тихо рече Марк.

— Хе... Ама аз какво... — продължи да се оправдава оня, докато влизаше в колата. — Аз... помислих си...

Марк му махна и от задната седалка му отвърнаха няколко ръце.

— Дано — рече с болка и надежда той, — дано не е Зона...

15.

На манастирската порта се отвори малко прозорче и от него надникна миловидно лице, обсипано с младежки пъпки. „Това пък се нуждае най-малко от молитви и уединение за спасението си“ — помисли Марк, докато обясняваше при кого идва.

— Американец ли си? — недоверчиво попита младата монахиня и погледна към колата.

Той вече бе навикнал на реакции от такъв вид — на Балканите всички си представяха американеца като човек, препасан с чифт револвери, а от пазвата му надничат пачки с долари. А, и с лека кола, голяма поне колкото една селска кръчма...

— Имам и паспорт — озъби й се той в неуспешен опит да се усмихне. — Проверявате ли ги?

Това убеди момичето — наглостта и безцеремонността благодарение на Холивуд се бяха превърнали в друга същностна черта от образа на американския гражданин.

— Сестра Секула ви чака в църквата — рече то. — Помогнете ми да отворя.

Вратата изскърца и се откряна. Марк забърза по каменните плочи. Пред църквата се обърна — момичето го гледаше.

Вътре бе хладно и сумрачно, а в дъното гореше свещ. Секула стоеше пред иконата на Иисус със събрани под брадата си ръце.

Стъпките му отекнаха звънко по изтърканата безцветна и очевидно древна мозайка.

Тя се обърна, втренчи се в лицето му и рече равно:

— Джон Елрой Макгавърн.

Марк спря на три крачки от нея. Светлината на свещта падаше върху горната част от главата й. Очите й бяха мътни, блуждаещи.

— Цезар Луис Ардилес?

Ноздрите, устата и брадата бяха в сянка. Марк вдигна рамене. Тя продължи:

— Георги Иванов от Котел. Известен сред другарите като Марко Лерински, сред селяните в Македония — като Марко войвода, а сред турците — като Марко паша.

Той кимна.

— Флорина е гръцкото име на град Лерин. Марк Марко ли е?

— Да — рече той с пресъхнало гърло.

— Кой си ти? Джон?... Цезар? Марко?

— И тримата — рече с усилие той. — Марк Флорина.

— Човек е един, не може да крие у себе си други.

— Затова съм при теб. Помогни ми.

Секула поклати глава и призна:

— Не мога.

— Ти можеш всичко.

— Не аз, неразумни човече, а Бог може всичко.

— Той ли ти каза кой съм аз?

— Втори ден се моля за теб, но велики са греховете ти.

— Пил съм, прелюбодействал съм... Да.

— Не — поклати глава тя. — Ти си убивал.

Марк бе подготвен и за това.

— Убивах. Но тези хора бяха престъпници и застрашаваха живота на беззащитни.

Седмия месец от подготовката тренираха и даваха дежурства в Центъра за борба с тероризма. При повикване — а това на денонощие ставаше поне веднъж, — действаха кат оперативна група и освобождаваха заложници, арестуваха рецидивисти, а веднъж потушаваха бунт в затвор за особено опасни престъпници.

— Не става въпрос за хора — бързо рече тя.

Той вдигна вежди.

— Ти си посегнал на Божиите пратеници.

— Божи пратеници!?

— Нещо повече — на самия Бог.

— За острова ли говориш?

Секула сведе очи тържествуващо.

— Това ли бяха Божиите пратеници? И Бог?

Клепачите ѝ не се вдигнаха.

Марк я погледа десетина секунди и избухна в зъл, смразяващ смях:

— Ха-ха! Това ли са Божиите апостоли? Да, стрелях по тях и ги убивах! Защото те изгониха хората там! И първи, които посегнаха на живота, бяха те!... И Бог!... Ха-ха! Той в кораба ли беше? В „летящата чиния“? Да благодари, че паси кожата! Ха-ха!

Тя се извърна и се строполи на колене пред иконата на пасителя. Той млъкна така внезапно, както и започна.

— Боже, прости му! Прости му, Боже! — шепнеше бързо Секула.

Марк приклепна с широко отворени очи до нея. В зениците му трептеше късото пламъче на свещта, а в главата му като на филмова лента вървяха страшните спомени. Ето петнистите великани, изненадата по човекоподобните им физиономии, а после, след трясъка на автомата, и болката в черните като маслини очи без зеници. Те се мятаха по поляната объркани, неподготвени, мъчеха се да се скрият във фона наоколо, но колкото и да се променяше хамелеоновата им кожа или дреха, куршумите ги намираха и те се гърчеха пронизани, внезапно разцъфнали като странни екзотични цветя във виолетово. А когато след третия изстрелян пълнител все пак ги изгуби, Раул започна да изстрелва специалните осветителни ракети във всички посоки и ниско над земята, така както бяха тренирали. Ето един... втори... Третия... Браво, Раул!... Нямаше, вече нямаше никой. Марк вдигна ръка към партньора си и пресече бавно, напук на всички инструкции, поляната. Можеше да си позволи този лукс — победителите не ги съдят. Пък и Раул го прикриваше с готов автомат. Приблужи до „летящата чиния“. Опита се да отвори вратата. С всичките шест варианта, които толкова им бяха набивали в главата. Когато се мъчеше с четвъртия, на север избухна пукотевица. Марк се ослуша — освен огнестрелните антики се чуваше и характерното звънене от електронните пушки на извънземните. Групата на Шмид не бе успяла с изненадата... Раул извика и му направи знак да побърза. В същия момент на него му се стори, че корпусът се разтресе и зажува като разсърдена пчела, всичките му инстинкти заскимтяха предупредително. Нима бяха включили двигателя? Нещо тревожеше и Раул. Марк опита и другите два варианта и като не успя, извади магнитния заряд и го залепи на корпуса. Даде му най-кратката програма — една минута — и се хвърли към храстите...

— Те ли ти дадоха тия сведения за мен? — сложи ръка на рамото й той.

— Кой те? — с негодувание го измери тя. — Има само Бог.

— Как ги нарече... Божии пратеници — поклати глава Марк. — Но както и да е. Болен ли съм?

— Не, не си.

— А това, което става с мен и останалите? Петима загинаха на острова, трима се крият като прокажени от всичко живо, а четирима ни събраха в една психиатрична клиника.

— Наказани сте.

— От Бог ли?

— Човече, укроти душата си! Бог е милостив.

— А главоболието? Не мога да си представя...

— Човек е създаден да бъде човек.

— Не те разбирам.

— Други искаха да направят от теб Бог или равен на Бога. Ако посееш вятър, ще пожънеш буря.

— Чакай. Говори по-ясно.

— Човече, укроти звяра в себе си!

— Моля те!

— Дори и когато се молиш, в душата ти избухват непокорството и високомерието. Търси. Търси злото на Земята, защото небето е изпълнено с добро.

— Значи... на Земята?

Тя издържа смирено недоверчивия му поглед. Марк сведе колебливо очи и прехапа отчаян устните си. Внезапно в главата му нахлуха черната стая, светлинката от свещта, косматото лице, което не виждаше, но, кой знае защо, бе уверен, че е косматото, и смразяващият глас: „Дотук!... Дотук!“ Той се сви като ударен.

— Да — долетя отдалече тихият глас на Секула. — Хипнозата.

Той се отърси от страшните спомени като куче от бълхите си и попита плахо:

— Ти знаеш?

— Не аз — поклати глава тя. — Той.

И посочи нагоре.

— Но защо? — изтръгна се от обраслото му с кактуси гърло.

— Правила са ви богове. Вие изненадахте Господ, защото нямахте ореол.

— Ореол? Чакай... Биополе?

— Да.

— И ти смяташ, че биополето ни е отнето тук?

— Да.

Той мисли дълго. И започна предпазливо:

— Тук... В Центъра ли?

Тя мълчеше.

— Но защо? — почти изплака Марк.

— Човек е създаден да бъде човек. Ти си затворена книга за Бога и усещаш опасността като див звяр.

— Усещам я.

— Божиите способности са непосилен товар за човека.

— И ти твърдиш, че извънземните нямат пръст в неприятностите, които ме сполетяха след събитията на острова?

— Казах, което знам — рече Секула с безизразно лице. — Казах, което ми казаха.

16.

Марк отключи с уморен вид вратата и без да се събува, влезе в хола. Наля си конска доза уиски, разположи се в креслото с вдигнати на масата крака. Беше чувал, че тая прословута шерифска поза стимулирала мисленето.

Всъщност той нямаше какво толкова да мисли — докато пътуваше, реши всичко. Дойде тук заради Секула. Срецна се с нея. Научи що-годе нещо. Разбра, че не може да му помогне.

Близна от питието в чашата.

От целия живот най-приятното е пътуването. А от него — моментът на обирването на крушите. Сега той правеше това и се стараше да изживее добре това удоволствие.

Отпи от уискито.

Никакъв багаж... Никакви сбогувания... Ето сега ще вдигне телефона.

— Пощата ли е?

— Да, господине.

Приятен глас. Целият живот на човека трябва да е пълен с такива гласове.

— Бихте ли ми казали номера на летището?

— Кой по-точно, господине?

— Бих искал да резервирам самолетен билет.

— В такъв случай звъннете на този.

И тя го издиктува.

— Госпожице?

— Да, господине.

— Имате много приятен глас.

— Благодаря, господине.

При всички случаи се е изчервила!

— Сигурно сте красива, госпожице.

Тя се засмя. Смехът ѝ бе като камбанките по шейната на Дядо Мраз.

— Шефът ухажва ли ви?

Тя пак се засмя.

— Недискретен сте, господине.

— Не му се давайте, хубавице. И затвори телефона.

В ушите му звънеше невинният женски смях... Ето това бе липсвало в живота му. И жените бе вземал на абордаж... Край. Остават му няколко години. Колко ли?... Няма значение — една... пет... десет... Да. Ще ги изживее като хората. Пари има. На осмия месец още са му били внесени от специалния отдел на ООН осемдесет хиляди долара. После още сто хиляди. А когато се върнаха — петстотин хиляди... Сега е ясно, че е било смешно малко... С лихвите почти седемстотин хиляди. Не бе теглил дори и цент от тях, защото знаеше, че следят сметката му.

Той се замисли. Не, няма да се разкрива. Тук е неговото леговище, тук и в бъдеще трябва да се връща. Тоя Георги Иванов от Котел дърпа, тегли с всичко останало в него към тая проклета Македония... Какво пък, ще отиде. Ще си купи къща с градина. На езерото ли? Не, сигурно в онова страшно, магнетично Пътеле... Но първо трябва да вземе Раул и другите... Сигурно са засилили охраната, след като той избяга. Няма значение. Тежко ѝ на охраната тогава...

На улицата се чу шум от кола. Той надникна през щорите и я видя — сив, безцветен опел. Отмина неговата врата и спря на двайсетина метра по-надолу. Шофьорът не слезе.

Марк отпи от чашата замислен.

Вратата на съседите беше на още трийсетина метра нататък. Не отиваше у тях. Кой?... Да са го засекли, че обикаля „Ватерло“? Възможно, възможно... Но това не е следене — толкова очевадно... Една-единствена кола в улицата — само такива тъпанари като местните полицаи... Стоп! Ами да. Днешният разговор при Камалиева! Този полицейски шеф щеше да е прекалено умен, ако не го заподозреше... Ето още една достойна причина да се оттегли от играта.

Пребърка джобовете си и извади всички пари, които имаше в наличност. Преброи ги — сто и девет долара. Набра номера на летището, като мимоходом си помисли: „Дали не подслушват телефона?“

— Услуги, моля.

Прегракнал, стържещ женски глас. Тая тежи поне деветдесет и девет килограма и пуши цигари. И то второ качество.

— Бих искал самолетен билет за сто долара.

Оная мълча поне двајсет секунди.

— Не разбрах, господине.

— Какво неясно казах?

— Моля да ме извините, господине... Но за къде и за кога?

— Няма значение за къде. А за кога — колкото се може по-скоро.

— И за... за колко казахте?

— Сто долара.

Стори му се, че някой изпъшка, но не можеше да се закълне кой — дали жената или компютърът, който получи тая задача.

— Може ли да ви потърся след десет минути? — рече тя притеснено.

— Защо? — престори се на нервиран той.

— Знаете ли... поръчката ви е много необичайна.

Марк каза номера си и затвори. Беше доволен — развали душевното равновесие на това дебело същество. И цигарата ще ѝ се стори отвратителна... Той отпи от уискито и глътката му се стори по-сладка и напълно заслужена. Да, след десет минути щеше да знае откъде ще изтегли седемстотин хиляди долара...

Марк се ослуша — пред вилата спря кола. Подкрепление ли идваше на оня с опела? Или се сменяха?... Инстинктът му не реагираше. Беше спокоен. Не, нямаше опасност... Той вдигна пак чашата.

Външната врата изтрака, той изненадан опъна врат. После изскърца холната и вътре като Исус се яви Сабине.

— Ах, негоднико! — весело извика тя. — Пиеш си уискито, а?

— Като съм забравил да купя лимонада — промърмори той.

— Раздаде ни работа и се плъосна като чорбаджия на стола!

Сабине се огледа, хвърли чантата си на дивана и положи бикините и останалите си части край тях на коленете му.

— Чакай — не се възпротиви кой знае колко той. — Абе, защо си облякла тая блуза?

— Защо ли? — учуди се тя. После бързо предложи: — Да я съблека ли?

— Не, бе. Тя е толкова прозрачна, че през нея май по-добре се вижда.

— Че аз да не съм я облякла да се крия?

— Ами защо тогава?

— Да не ми е студено.

— Студено ли? Че то сигурно е поне плюс трийсет градуса!

— И да не рекат, че съм тръгнала гола.

— Е, това е уважителна причина...

Ръцете ѝ побързаха да потърсят копчетата на ризата му. Той ѝ помогна. Когато все пак се наложи да прекъснат целувката заради блузата, тя вече мъркаше унесено, а очите ѝ бяха влажни.

— Искам те, Марк... Много те искам...

Гласът ѝ бе поне сто пъти по-кристален от тоя на телефонистката от пощата.

В тоя момент телефонът иззвъня.

Марк застина с лице, завряно в гърдите на Сабине. Тя успя да отдели едната си ръка от тялото му и взе слушалката.

— Моля?... Прага ли?... Какъв билет? Сто долара?... Чакайте!

С едно движение тя се освободи от прегръдката му и бързо мина от другата страна на масата.

— Какво мислиш да правиш, Марк?

— Нищо, милинка — промърмори той. — Дай ми телефона.

Тя запуши с длани слушалката.

— Марк!

— Какво? — неохотно запита той.

— Ще бягаш ли?

— Да бягам?

— Защо, Марк?

В гласа ѝ прозвуча толкова мъка, че той потръпна.

— Уплаши ли се? Тази работа не е за теб, а?

— Глупости.

— Защо, Марк?

Той нервно седна на креслото, отпи от уискито.

— Всъщност какво знаеш ти за мен?

Тя се замисли и бе откровена:

— Нищо.

— Е, тогава? За мен може би има и по-важни неща от това да тичам подир истериите на един дебеланко.

— Аз ли съм тези по-сериозни неща? — със змийски сарказъм попита тя.

— Слушай, Сабине...

— Да, знам... да не си въобразявам, че между нас е имало нещо. Всичко е било на шега, ти си привърженик на свободната любов, дори много-много не я признаваш, тя е една глупост за ученички в напреднала пубертетна възраст... Че майка ти би се ужасила, ако разбере, че спиш с негърки и тъмни балкански субекти. Впрочем не ти го е казала, а ти си го засукал с млякото й... А, и още нещо: в Америка те чака годеницата ти... Русо, синеоко невинно същество с няколко милиона долара в банката...

— Сабине...

— Негодник! — изплака ядно тя. После мигом се преобрази и каза в слушалката: — Извинете, господинът размисли и се отказва от пътуването.

— Чакай! — извика отчаяно Марк.

— Благодаря ви — лъчезарно се усмихна тя, затвори телефона и физиономията й мигом заприлича на огромна сълза. — Марк...

И тъй като сълзата можеше всеки момент да падне, той се опита да я улови с устни...

Някъде в полунощ тя се събуди, бутна Марк.

— Спиш ли?

— Какво има?

— Сетих се!

Гърдите й лежаха като дисаги от двете страни на врата му и Марк се помъчи, в интерес на дихателните си органи, да ги поизмести.

— Нали ми постави задача сутринта?

Успя. Двете цицки, които биха изтръшкали от завист половината женски Холивуд и биха подлудили цялата му мъжка част, най-последна минаха отляво и той пое широко въздух.

— Уф, че служебно звучи.

— Намерих човека.

Марк мигом седна в леглото.

— Всъщност... Има негов пръстов отпечатък в банката.

— Името? — хвана я той за раменете.

— Искат специално разрешение от полицията. Но господин Балкански ще се оправи по късата процедура — с директора са някакви роднини.

— Каза ли му?

— Търсих го. Но той така се е вживял в задачата, която му даде, че е заминал от града.

— Добре, спи — помилва я той и се отпусна на възглавницата.

— Марк — рече тихо тя. — Знаеш ли... Не, няма да ти кажа.

— Знам, Сабине.

— Знаеш? — учуди се тя.

Той я целуна.

— Марк, нали няма да заминеш?

Той се засмя късо.

— Не без да ми се обадиш, нали?

Марк я помилва и рече твърдо:

— Не.

Сабине помълча и рече със стаена надежда:

— И ще се върнеш, нали?

Той я целуна пак. Сабине се разля като мрак, като пролетен дъх около него. Загуби чувство за време. Само чуваше как бие сърцето ѝ — бързо, учестено, шеметно...

17.

... Той, Марко войвода, е на площада. Току-що е влязъл в Пътеле с невиджана комитетска чета — сто души! Около него се събират хора от местната организация.

— Кой предаде оръжието си? — пита със страшен глас войводата.

Започват да му изброяват имената.

— По махали!

И като се наберат петима, той кима на хора от четата.

— Марко, молим те! Войска е тръгнала от Суровичево. Наказанието може да почака, виновниците няма къде да избягат. Отложи отмъщението!

— Не! Глави ще падат! Глава за пушка!

В душата му вилнее буря. Сто пушки загубиха в Търсье. И в Пътеле двайсетина. И ако в Търсье това стана след няколко дни изтезания, чупене на кости, заливане с вряла вода и какви ли не още гаври, тук още като влязла войската, посрещнали я с букет пушки! „Глава за пушка!“ — фучи яростта в главата му. Знаят ли те с каква мъка са купени, колко селяни са гладували, за да отделят от залька си, колко са си продали нивите, колко воловете, колко не са построили къщи...

— Къщите! — вика той. — Къщите на тия, които посрещнаха заптиетата с пушките! Да се запалят!

Знаят ли те колко мъки са теглили четници и организационни дейци, за да прекарат товарите от Гърция през планините и от България през Вардар? Колко хора са изгорели, докато пушките дойдат в Македония? Гладните, голите, сиромасите, тия без ниви и без покрив, загиналите четници искат възмездие! Защото ако тук не ударят, заразата ще тръгне и по другите села. Трябва да се набие в главите на този робски народ: ако турчинът е страшен, организацията е пострашна! Ако турците горят на огън, организацията взема глави!

— Марко, войската от Суровичево е на четвърт час от селото!

— Газ! Съберете газ от селяните! Къщите на тия петимата да се запалят! — с оголени зъби съска войводата.

— Марко, войска и от другата страна!

— Палете!... Групи по два̀сет човека да пресрещнат турците!

— Марко, тръгвайте — хленчи секретарят на пътелейския комитет. — Ще ви изтребят!

В края на селото припукват първите изстрели. Четници тичат към Марко, докладват и пак хукват нанякъде.

Най-после от четирите края на селото здрачът е разкъсан от заревото на пожарите.

— Кажете им: аз пак ще се върна! Нищо, че сега са избягали. Няма живот за предателите! — процежда Марко на селските ръководители.

Четата най-после започва да се изнася към края на селото. Групите, които вече водят бой, тръгват към гората.

Челото на четата се сблъсква очи в очи с врага. Залп разтърсва земята... Четниците бързо се разпръсват зад каменните огради.

Марко тича с манлихерата в ръка. Стреля. Прибягва. Пак стреля. В главата му има само една мисъл: „Напред! Към планината!“ Стига до средата на веригата и дава разпорежданията си.

След няколко минути оглушителен гръм шибва лицето му. Един от четниците е хвърлил саморъчно направена бомба. Письци, охкания.

— Напред! — вика Марко и маха с ръце.

Четниците тръгват с „Ура!“ и бърза стрелба. Марко вдига крак, хваща с ръце горните камъни на оградата и понечва да се прехвърли от другата страна. Някой... нещо го удря в гърдите и люшва назад. Гледа с невярващи очи окървавената си длан. „Е, дойде и при мен значи...“

18.

След като извика няколко пъти „Напред“ със стиснат юмруци, Марк изведнъж се сгърчи и замря, оплетен в чаршафа.

Сабине се приведе и поглади мокрите му от потта коса. Продължи по лицето, докосна с устни очите му. Взе от чантичката си копринена бяла кърпичка и нежно, благоговейно избърса челото, врата и раменете му.

Марк лежеше, без да помръдне.

Тя прибра кърпата и когато се връщаше към леглото срещна погледа му — син и много, много празен.

Изпищя тихо и захапа пръста си. После се хвърли къ него, хвана го за раменете и извика вече силно:

— Марк! Марк! Събуди се!

Стисна ръцете му объркани и започна да търси пулс. Уплаши се и се разплака. Плачеше и гледаше килнатата настрани глава, плачеше и трепереше.

— Марк... Марк... Колко време мина?

Сабине пак се хвърли към него, целуна го по лицето. Стори й се, че устните му мръднаха и завика:

— Марк! Марк!

Стана, мина през стаята, спря до телефона с блуждае поглед, върна се назад и се надвеси пак над него.

— Събуди се! Марк! Какво ти стана, Марк?

Раздрусна го за раменете. Нещо в очите му като че ли трепна и тя се хвърли към шишето с вода на масата. Изля го на главата му, а когато свърши, грабна следващото. Замириса на уиски.

Тя стисна главата му между ръцете си и изплака:

— О, Марк!...

Клепачите му трепнаха и се затвориха. Сабине го зацелува пак.

— Недей, миличък, недей!...

Марк бавно отвори очи.

Тя захлипа истерично и притисна лицето му към гърдите си.

— Какво ти стана? Събуди се, моля те, събуди се!... Хайде, миличък... Отвори очи... дръж ги така...

Той я гледа близо половин минута безчувствено и чуждо, после погледът му започна да се затопля. Бавно, с огромно усилие вдигна ръката си и се опита да я погали. Сабине пое треперещата му длан и я притисна към устните си.

— Марк... Какво беше това?

— Убиха ме... — рече той с усилие.

— Как са те убихи?... Кой те е убил?

— Турците.

— Какви турци?... Сънувал си.

Марк пое бавно въздух и посинелите му устни мръднаха:

— Сънувах.

— Нали?... Ей сега ще мине всичко...

— Ще мине... — съгласи се той.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

Марк кимна. Тя се спусна към хладилника, отвори кутия бира. Той пи и извърна глава. Още дишаше пресежливо, тежко, неравномерно.

— По-добре ли си? — все още неспокойна запита тя. — Да.

— Да извикам ли лекар?

Марк поклати енергично глава.

— Защо?

Очите му блеснаха гневно.

— Добре — бързо се съгласи Сабине. — Само лежи.

— Колко е часът?

— Няма шест.

— Да не закъснеем? — рече тежко той.

— За къде? — учуди се тя.

— За кантората.

— Ще ходиш ли? Та ти едва не умря.

Марк се усмихна с очи и бледите му устни трепнаха:

— Умрях.

— Боже мой! За втори път го казваш. Какво ти стана? Марк!
Какво сънува?

— Казах ти — рече той. — Умрях.

— Сънува?

— Не — упорито поклати глава той. — Убиха ме. Ето тук — той посочи гърдите си. — Тук ме удариха. Паднах до дувара.

— Дувар? — вдигна вежди тя.

— Каменна ограда. Така са казвали по онова време.

— Кое време? — изкриви лице Сабине. — Марк, какво ти става?

— Не се плаши — бавно рече той. — Онова време... Нали ти казах: какво знаеш за мен ти...

— Нищо — завъртя глава тя объркана.

— Нищо... Аз съм подофицерът от армията на Негова светлост княз Фердинанд... Подофицер Георги Иванов, известен в поробена Македония като Марко войвода... Марко Лерински... Не си го чувала. Няма го в учебниците... Забравен е вече.

— Марк — опита се да го прекъсне Сабине.

— И още един има... Не мога да му видя лицето. Секула казва, че бил Ардилес... Не знам. Мъгла... И май е без лице. Има ли хора без лица? Този е такъв... Той — това съм аз... Сабине?

— Да — рече тя с треперещ глас.

— Страх ме е от него... От нищо не ме е страх. А от него. Не от него. От себе си ме е страх, защото той — това съм аз... Чувствам го, сигурен съм...

— Но, Марк — притвори очи Сабине. — Ти каза, че си Марк Флорина, американец...

— Американец съм — кимна той. — Джон Елрой Макгавърн, командос от специалната група „Кобра“ на Обединените нации... Търсен, преследван за...

Сабине въздъхна, отвори очи.

— Убил ли си някого? Затова ли те търсят?

— Не — поклати глава Марк. — Търсят ме, защото една сутрин се събудих със страшно главоболие...

— Търсят те заради главоболие?

— Не. Заради българския...

— Боже мой! — изпъшка тя. — Как заради българския? Чакай, някой бе отвлякъл жената на българския посланик в Обединените нации!...

— Не. Заради българския език.

— Марк, да звънна на моя лекар. Много е добър.

— Няма да ми помогне. Главата ме боли, страшно ме боли. И тогава ме болеше така... И тогава виках: „Боли! Боли ме главата!“ А те ме гледаха със зяпнали уста.

— Кои те?

— Лекарите.

— Ти в болница ли си бил? — проясниха се очите на Сабине.

— Разраниха ми се пръстите. Ей така, без нищо. И ме вкараха там, защото установиха, че папилярните ми линии се променят.

— Как променят? — недоверчиво попита тя.

— Ей така. Вечерта замръкваш с един пръстов отпечатък, а сутринта осъмваш с нещо като херпеси по дланите. И когато след месец изчезнат, оказва се, че отпечатъкът ти е друг.

— Боже мой!

— Не вярваш... И лекарите не вярваха... А тогава бяха направо побъркани. Един се сети и ми рече: „На какъв език говориш?“ Каза ми го на английски. Разбирах го, а каквото и да се опитах да му отговоря, той все не разбираше и викаше: „Говори на английски“. Успях да превключа... Но ме затвориха.

Сабине свирна с уста.

— Как?... Значи си лягаш безукорен американец и се събуждаш българин? Ей така?

— Не ей така — поклати глава Марк. — Първо сънувах.

— Сънува? Какво?

— Като сега. Убиха ме... Кръсте и Дине Абдурамана се опитаха да ме носят, но турците стреляха... Подпряха ме на дувара, взеха ми оръжието и книгата. Кръсте бързаше, четата се отдалечаваше. Дине мучеше, вторачен към пламъците в селото. Тръгваше натам, връщаше се, приклякаше до мен и току ми целуваше ръка... И плачеше... Кръсте тръгна към гората, а Дине се върна в селото и се залости в бащината си къща. При мен дойдоха турците...

— Боже, какъв сън!

— Не беше сън — поклати глава Марк. — Така е било.

— Как така?

— Затова избягах от болницата... За да дойда в България. Ходих, четох мемоари, разговарях с историци и специалисти. Така е било.

— Господи!

— И компютърният лекар ме насочи точно в България, при Секула. Защо?

— А по-нататък?

— Водеха селяни на групи и ги питаха: „Кой е този?“ Те отговаряха: „Марко войвода.“ Турците не вярваха. Тридесет човека питаха... После ме отнесоха на площада и заиграха кючек, докато не затрака манлихерата на Дине Абдурамана. Три дни стреля и псува Аллах, падишаха и цялото турско племе. Три дена лежах на площада и бушувах, за да размърдам тялото си... На третия ден Дине застреля вуйчо си, сестра си, жена си и дъщеря си и с грозни викове излезе на двора. Огледа се, извади ятагана и с „Ура!“ се хвърли към най-голямата група войници.

Марк млъкна и избърса с ръкава на пижамата потта по лицето си.

— Гръмнаха поне трийсет пушки насреща му... Убиха го. А аз се събудих и проговорих на български.

— Страшен сън — рече замислена Сабине.

— Сън ли? Аз ги виждах, чувах. Знаех, че не съм умрял. Мъчех се да се движа, а не можех. Един ме ритна, но не почувствах болка. После... После беше хубаво. И леко... Докато забуча локомотивна свирка. Чувала си я от филмите, нали? Пронизително, вледеняващо. И започнах да пропадам в черна дупка.

— Сън е било — поклати глава Сабине.

— Нали? — с надежда рече той. — Слушай... направи ми кафе. Силно.

Тя бързо се ориентира в кухнята и след десетина минути се върна с голяма чаша кафе. Марк бе вече значително по-добре. Толкова добре, че тя си помисли дали всичко не е било сън.

— Марк...

— Не, Сабине — поклати глава той. — Не е сън. Другите от „Кобра“, които оцеляха, имат почти същите проблеми. Последен доведоха Шмид — заврял се в Южна Африка, в някакво бушменско село.

— При негрите?

— Щеше да е забавно, ако не говореше перфектно езика им и не твърдеше, че е един от тях.

— А ти?

— Аз ли? Свикнах. И разбирам: Марко Лерински съм бил някога в детството си.

— А Джон?

— Преди да отида в групата.

Тя помълча, но се реши и все пак попита:

— А сега?

— Марк Флорина, американец от български произход — рече твърдо той.

Сабине все пак се наложи: Марк остана да лежи, а тя замина за кантората.

Той бе така уморен, че буквално след като навън изръмжа двигателят на реното, затвори очи и заспа.

19.

Към десет часа телефонът иззвъня. Марк се събуди и с разкъсвана от болки глава вдигна слушалката.

— Как си?

Сабине. Гласът ѝ бе неспокоен.

— Как да ти кажа...

— Мислех си...

— Знам — усмихна се той. — Уплашила си се да не сънувам пак оня сън.

— Да — призна Сабине.

Стана му хубаво и той побърза да отклони разговора.

— Шефът мърмори ли?

— Никакъв го няма — оживи се тя. — Така се е вживял в задачата, която му даде, че снощи не се е прибирал вкъщи.

— Това не е много добре.

— Е, не се тревожи. Обадил се е на жена си, че ще прескочи до София... Стар номер. Кръшнал е.

— Дано — лаконично отбеляза Марк. — А ти?

— Уредих си среща с директора на банката. Мисля, че ще изкопча името.

— Как?

— Ей, ти да не ревнуваш?

Той прехвърли слушалката на другото си ухо.

— Добре, не си признавай. Но ми стана хубаво, Марк. Ще ти се обадя пак.

Той въздъхна и реши, че главоболието му няма да се откаже от една закуска. Прегледа хладилника — салам, масло, сирене, домати, буркан с маслини и бира. Включи котлона, сложи кафеника. Хлябът бе изсъхнал, но ходенето до супермаркета му се стори излишно разточителство.

Докато дъвчеше замръзалия салам и дебнеше кафето да не изкипи, си спомни какво бе чел някъде в някаква книга — през двайсет

и първи век хората щели да се хранят с хапчета и сигурно нямало да имат зъби. А колко малко всъщност се бе променил светът. Поне тук, на Балканите... Но тичаха вече, бяха изпъзтели стръмнините на страшната икономическа криза и слизаха надолу. Да, предпазливо, защото страхът от нов икономически ритник бе реален, но темпото вече се засилваше. Щом и „Ватерло“ е тук...

Марк се замисли. Дали аномалиите във фермата съществуват и на територията на „Ватерло“? Трябва да опита един полет с вертолет... Дали дават вертолети под наем на местното летище? Трябва да попита... Но сам... сам. Без пилот. Той ще кара. Ако и там е Зона, ще има изненади. Те контролират особено ревниво въздушното пространство.

Зона... Какво всъщност знаеше той, редовият командос, за Зоната? Аномалии... странни хора, НЛЮ, часовниците, животните... Но защо? В базата им обясняваха това с новия ред, който извънземните въвеждат в завладените райони. Нима „Ватерло“ е техен? Нима на десетина километра от града има чужда колония? И никой не подозира?... Какво чудно в това? Нима на острова не е било така? Всичките чудеса там и страданията на фермерите не предизвикали и ей толкова реакция на властите. И кой знае дали щяха да съществуват групи „Кондор“, „Бенгалски тигър“ и „Кобра“, дали той, Джон Елрой Макгавърн, щеше да се превърне в Марк Флорина и дали изобщо щеше да види в живота си тая земя и Сабине, ако една летяща чиния не се бе разбила в хълмовете източно от градчето и ако един фермер, собственик на стотина кози, не бе забелязал това. От запитването до летището става ясно, че в този район не се е вдигал и летял самолет от седмица, а компаниите твърдели, че всичките им машини са налице. Военните отговорили, че не са засичали никакви летящи обекти, още повече падането им. Кметът бил склонен да махне с ръка, ако от мястото, което козарят сочел, не се вдигал висок стълб дим — гората горяла. Той настоял за пожарникарски вертолет и го получил.

Всички водещи металургични фирми в света отрекли наличието на технология, позволяваща производство на изпратените им образци. Това предизвикателство било достатъчно — и оптимисти, и песимисти застягали багажа за острова.

Междувременно там се разиграл нов акт от драмата, който накарал всички да се сетят за разказите на фермерите.

Малка английска яхта с две жени на борда, тръгнаха да пръснат парите на мъжете си и да търсят развлечения по света, спряла на брега. Ей така — минавали и решили да спрат. Защо точно там и те не можели да обяснят.

Тъкмо опъвали палатката на брега, когато от джунглата, на стотина метра от тях, на пясъчната ивица излезли трима души, облечени в бели, сребърни дрехи, подобни на кимона и без яки. Лицата им били бледи, с големи сиви очи и еднакви като близнаци. Едната жена извикала и те се извърнали. И двете почувствали, че сякаш иглички пронизали телата им. И мигом изчезнали. Двете треперели — уж нищо особено, а ги било страх, като че стоят на ръба на дълбока бездна. Зарязали палатката и побягнали към яхтата. Късно — до сами нея от въздуха безшумно, без да прави вятър и без да мръдне песъчинка, слизала сфера с размери около десетина метра, обляна в червена светлина. Отворила се врата, паднала стълба с три стъпала. И стремително, като войници от боен хеликоптер, отвътре изскачили трима високи, огромни мъже. Жените спрели — силите им секнали изведнъж... Когато след четири дни почукали на вратата на полицейски участък на триста и седемдесет километра от мястото, където била яхтата им, те нищо не си спомняли.

И докато вестниците строяли пикантни версии за приключенията на дамите, полицейският началник на острова получил телеграма да се погрижи за яхтата. Седемте полицаи я намерили непокътната, но имали неблагоприятното да потърсят похитителите. Влезли в джунглата и изчезнали... След три седмици се появили и не помнели нищо — достатъчно основание да ги подложат на старателен медицински преглед. Той установил, че седмината са напълно нормални, напълно здрави и че всичките имат по три белега — на прасеца, бедрото и гърба — подобни на излекуван цирей, които те отричали да са притежавали преди изчезването си.

Полицията е майстор на преструвките, особено в слепота и глухота, но засегнеш ли нейни служители, тежко ти. Мигом били алармирани всички началници по-нагоре. В резултат била сформирана първата група „Кондор“, рекрутирана от специалните части на ООН за борба с тероризма. Момчета подбрани и неслучайни. Половин час след като десетте командоси влезли в джунглата, връзката с тях била загубена и те просто изчезнали.

Обявената всеобща тревога завършила печално — стоварените бронетранспортъори застинали и нищо и никой майстор не бил в състояние да задейства двигателите им. А когато опитали да обстрелват джунглата с лазерните си оръдия, те също блокирали. Два от петнайсетте вертолета, опитали да облетят района, паднали като круши и екипажите им загинали.

Тогава започнала сериозната работа. Към случая били привлечени физици, биолози, химици, медици, космически специалисти. След шестмесечна подготовка в джунглата била изпратена групата „Бенгалски тигър“. Тя също изчезнала. Но по някои изтървани думи Марк бе разбрал, че никой не е очаквал и друго. Тя просто е била жертвана, за да успее третата — „Кобра“. Момчетата носели повече апаратура по себе си, отколкото оръжие. И тях ги няма, но в ефира понякога се чуват гласовете им, които търсят Центъра. Къде са, що са — никой не може да каже...

Но благодарение на регистрираната от апаратурата им информация „Кобра“ успя. Командосите изненадаха извънземните, убиха десетки техни работи — защото черните гиганти бяха работи, които се самоунищожаваха до последния атом, щом биваха улучени от куршум, а Марк стигна и до космическия им кораб. Мината не задейства, но те напуснаха острова, а, дай, Боже, и Земята — близо четвърт час след като се върна при позициите на специалните части в края на джунглата, свръхчувствителните радари засякоха за секунда излитането на огромен НЛО.

От печката най-после замириса на изгоряло кафе. Марк се смръщи при вида на полупразния кафеник и почернелия емайл около нагревателната плоча. Прибра остатъците от закуската, облече син памучен анцуг и излезе навън.

Първият километър според часовника мина добре, беше му леко и приятно, но той не се самозалъгваше — знаеше, че след него ще дойдат срывът и страшната умора. Тичаше и си мислеше, че ако на тринайсетата минута не е към края на третия километър, най-добре да се откаже. Значи двете години търкаляне из болницата, хотелите и криеницата с Интерпол безвъзвратно ще са го пратили на боклука. „Командосът е командос всяка секунда! — реवेशе инструкторът на тренировките. — Не може да си командос и да се натъпчеш на закуска като прасе; не може да си командос и да седнеш да обядваш, без да си

пробягал трите мили; не може да си командос и да седнеш да вечеряш, ако през деня поне веднъж не си се уплашил и не си овладял този страх; не може да си командос и да се навреш при някоя проститутка, без да си строшил поне три тухли с гол юмрук (тук той проявяваше известен либерализъм — разрешаваше смяна на тухлите с «гадната физиономия на някой задник»)

Вътрешното му чувство за разстояние категорично отбеляза завършването на третия километър и Марк погледна часовника — дванадесет минути и петдесет секунди. Той подскочи радостно и увеличи рязко темпото. Но сривът дойде след стотина метра и той спря задъхан и пулсиращ като огромно изпотено сърце. Подпря се на близката ограда, препънат на две, с отворена суха уста.

— Бягането не е за мъже — хихикна някой от другата страна.

Марк се извърна — иззад тухлите надничаше добродушен чичко в сини дочени дрехи и червена противослънчева козирка с надпис „Кока-кола“.

— Мъжът е създаден за други радости, момче.

Марк поклати глава: и тоя е болен от болестта на господин Балкански. Ако го питаш, за закуска, обед и вечеря — оная работа...

— Бог ни е създал да стоим в тия горещи дни под дебела орехова сянка и да прием изстудена в кладенец бира!

Той го погледна така жално, че мъжът мигом предложи:

— Ще удариш ли една? Не? Малко диня тогава?

— Диня може.

Мъжът като че ли се поколеба, но се наведе и след малко бавене му подаде червен резен.

— Мислех да я инжектирам с мастика и да я тикна за час-два в хладилника, ама...

— Колко струва? — попита Марк с пълна уста.

— А, да ги нямаме тия! Я виж колко са.

Марк понечи да надникне, но току пред лицето му тракнаха огромни бели зъби, злобен, плътен лай смрази кръвта му. Той се дръпна инстинктивно назад с преbledняло лице и изтърва динята.

— Шаро, назад! — завика градинарят. — Марш оттук! Кога се домъкна?

Марк приклепна на улицата и притвори очи.

— Хей!

— Няма ми нищо — побърза да го успокои той.
— Абе нищо... Изтърва ли резена?
— Изтървах го.
— Уплаши ли се? — загрижен го огледа чичкото.
— Да — с неохота си призна Марк.
— Уф, каква стана тя... Искаш ли още диня?
— Не.
— Мръсно животно!... Как ще ти е до ядене.

Във вилата стоя под душа почти половин час. Няколко пъти сменя водата от гореща на ледено студена. Когато излезе, чувстваше се по-добре.

Към три часа следобед телефонът пак иззвъня.

— Наспа ли се? — попита Сабине вместо поздрав. — С главата как си?

— Защо?

— Има работа — рече тя сериозно. — Директорът ми даде името и адреса. Идваш ли?

— Колата е при теб — изсумтя Марк.

— Поръчала съм ти такси.

— Ти си гениална — похвали я умерено той.

Облече се за няколко минути. Когато излезе, пред вилата наистина го чакаше жълт мерцедес с огромна антена.

В центъра първото, на което налетя, бе госпожа Йосифова. Със стремително движение тя се залепи за него като гербова марка и зариди.

— Ах, господин Флорина!...

— Но, госпожо... — опита се той да се освободи от хватката на ръцете ѝ.

— Не си ли доволен, Марк?

— От какво, госпожо?

— От вечерта... нашата вечер... теменужената ни вечер, както казва поетът...

Марк най-сетне успя да я откопчае от врата си, изтласка я на половин метър от себе си и за да не припадне, побърза да ѝ отговори.

— Разбира се, че съм доволен, госпожо.

— Защо не идваш тогава?

— Как... без покана как?

Лицето на госпожата замръзна от смайване.

— О, Боже мой!... Три пъти поръчвах да те изпратят! Ами да! Пак ме безпокоят!... Чукат, подвикват... Само ти ще ми помогнеш!

— Никой не ми е предавал, госпожо.

— Никой? — зяпна тя. После очите ѝ се свиха заканащо. — О, това е работа на оная кучка Пена!

— Моля?

— Секретарката! „Ще предам на шефа, госпожо... Радвам се, че ни предпочитате, госпожо...“ Никаквица! Селяндурка!...

Гневът заслепява и Марк използва това му качество, за да се измъкне с едно „Ще се видим, госпожо“.

— Кога? — изплака тя и тъй като нямаше кой да я поеме, ако припадне, решително се отказа от това.

— Скоро, госпожо, скоро!

Едва се вмъкна в градинката пред хотела и налетя на Сабине.

— Това оная стара джанта Йосифова ли беше? — рече тя невинно, но с цвят на лицето, твърде близък до оная, който почтената госпожа придоби, когато стана въпрос за нея.

— Йосифова.

— Беше ти се обесила на врата — протоколно отбеляза Сабине.

— За да ми каже на ухото, че три пъти се е опитала да ме покани на гости чрез теб.

— Ти имаше работа — сопна се тя.

След няколко връщания и питания, лутане и виране по табелките най-после се добраха до улица „Календарна“. Номер двадесет и четири висеше на метална врата с решетки, а зад нея дълга алея, накичена с лози, водеше към масивна едноетажна къща. Марк натисна звънеца, хванат доста грубо върху тухлената колона с гипс. Вратата в дъното хлопна и по плочките към тях тръгна пълна ниска жена с къса прошарена коса.

— Тук ли живее господин Димитър Алеков? — попита любезно Сабине.

Лицето на жената потъмня, очите ѝ леко се присвиха.

— Живееше — отговори тихо и потръпна, сякаш ѝ стана студено.

Сабине се стъписа, но Марк реагира почти мигновено.

— Ние сме от банката. Той има сейф при нас.

Докато очите на непознатата подскачаха объркано от единия на другия, той успя да посочи с глава лявата колона на огромната дворна врата. На нея висеше пожълтял и полуизгнил некролог, когото към тухлите все още крепяха може би само някакви тайнствени сили.

— Но как... аз...

— Така и предположихме — разпери ръце Марк. — Инак бихте потърсили сумата.

Жената го гледаше нетърпеливо в устата, сякаш парите вече капеха оттам.

— Но заповядайте!

— Предполагам, че говорим с госпожа Алекова?

— Разбира се, разбира се... Извинявайте, че не се представих... Объркахте ме. Заповядайте.

Холът, в който влязоха, бе широк и подреден по задължителния калъп — библиотека със сервизи вместо книги по лавиците. Телевизорът бе толкова стар, че сигурно трудно хващаше каквато и да е програма. Семейство Алекови откровено предпочиташе спестяването пред разните му глезотии в бита.

— Госпожо, трябва да ви зададем някои напълно формални въпроси. Предполагам, че те ще ви навеят тъжни спомени, ще ви причинят болка и скръб по незабравимия господин Алеков, но... дълг! — започна със служебен тон Марк.

— Разбирам ви, господине. Вече единайсет години...

Двамата се спогледаха. Марк рече сухо:

— Госпожице, подгответе се да записвате.

Сабине се сепна и извади от чантата си бележник и писалка „Паркър“. Госпожа Алекова бе нокаутирана.

— Писецът златен ли е?

— Разбира се, госпожо.

— Къде работеше господин Алеков?

— Минен инженер, господине. Беше много добър минен инженер. Работеше в мина „Лазур“.

— Това не е ли сегашната „Ватерло“? — спря да пише Сабине.

— Да, госпожице. След като нашите специалисти решиха, че „Лазур“ няма бъдеще, я закриха. Няколко месеца мъжът ми стоя без работа. Но дойдоха тия от „Ватерло“, започнаха проучвания. Старите кадри потрябваха отново. Но Митко не можа да се радва дълго...

— От какво почина той?

— Лекарите на „Ватерло“ казаха, че от инсулт.

— Там ли почина той?

— Не — оживи се тя и се приготви за една дълга история, но Марк я прекъсна.

— На работа ли е бил?

— В пощата, господине. Оттам го откарали в местната болница. „Ватерло“ пое всички разходи по погребението.

Госпожа Алекова най-последно се сети, че е време да заплаче и извади от джоба на роклята си груба носна кърпа.

— После?

— Донесоха урната...

— Значи са го кремирали?

— Да, господине.

— Имате ли снимка на господин Алеков, преди да се случи с него... хм... това?

— Разбира се — подсмръкна доста делово тя и стана.

Марк и Сабине събраха глави над албума. Оттам ги гледаше хубав, елегантен мъж в сив костюм и грижливо сресана коса. Сабине го побутна и попита с очи: този ли е?... Марк кимна.

— Фирмата плати ли ви обезщетение?

— Не — поклати енергично глава госпожа Алекова. После се стресна: — Защо? Трябваше ли?

— Не съм запознат със случая — измъкна се Марк. — Пък и аз съм само дребен банков чиновник, госпожо. Би трябвало да се консултирате с адвокат. А що се отнася до сейфа на господин Алеков...

— Да? — зяпна тя.

— Би трябвало да се явите със смъртния акт на съпруга си...

— Още утре!

— Не е спешно, госпожо...

— Ау! Защо да ви обременявам излишно.

— Госпожице, записахте ли всичко? — обърна се Марк към Сабине. — Е, ние изпълнихме дълга си...

— Чакайте — отчаяно извика госпожата. — Да ви почерпя. Такава вест!

— Но, госпожо...

— Сладко от смокини, господине! Плюс лимонада.

След кратко боричкане и дърпане численото превъзходство си каза думата и двамата успяха да напуснат двора. А поне до ъгъла чуваха обещанията на госпожата за експедитивност:

— Още утре, господине!...

20.

Седнаха в „Липата“ — симпатично кафене с маси от цветна пластмаса.

— Той е — рече Марк замислен.

— Дяволска работа — вдигна рамене Сабине.

— Никак даже.

— Остава да налетим на духове. Нали има такава теория, че умрелите вампирясвали? Наскоро четох за къщата на ужасите в Англия... Поне десет души са умрели в нея...

— Глупости.

— Не вярваш? И сър Робърт Уарбойс не вярвал. Приел нощувката на „Бъркли Скуеър“ 50 като приключение. Взел пушка, поставили му звънец...

— Какви гадости четеш?

— В полунощ се разнесли силни позвънявания. Дванайсет в полунощ е часът на призраците. Докато тичали от долния етаж, горе се чул изстрел. Намерили сър Робърт мъртъв, с изцъклени от ужас очи. Няма каква рана по тялото. Лекарят установил, че е умрял от страх.

— Свърши ли? — търпеливо попита Марк.

— Да. Но виж — умрял... кремиран. Изведнъж шета с фолксваген из града и околностите, чука по прозорците на самотни жени. Най-малко е неестествено, нали?

— Дай първо да разчепкаме естественото. Възможно ли е господин Алеков просто да е инсценирал смъртта си?

— И още как!

— Мотиви?

— Тоя крокодил вкъщи е достатъчен! — жлъчно и солидно натопи Алекова Сабине.

— Добре... Погребват го, разлепят некролози, вдовицата плаче, близките скърбят... А той продължава да скита из града със същата физиономия... Чакай!

— Какво?

— От смъртта му са минали единайсет години. Той е бил на трийсет и две. Сега трябва да е на четиридесет и три.

— Смяташ добре — вдигна рамене Сабине.

— Той не се е променил дори с една бръчица — рече Марк с неестествен глас.

— Духовете не стареят — натърти тя. — Четох и за случая с доктора, който умрялата дъщеря води при болната си майка...

Той посегна към чашата, но я бутна и бозата се изля. Сабине го погледна внимателно и се уплаши от бледото му лице и горящите трескави очи.

— Марк, да не би пак да ти прилоша? Боже мой, трябва да отидем на лекар.

— Глупости!

— Хайде, само през две улици има частна клиника.

— Ще ми дадеш ли колата си? — хвана я за ръката той. — Трябва да проверя нещо във фермата на госпожица Камалиева.

— За духове ли? — широко отвори очи тя. — Рано е. Те излизат в полунощ...

— Хайде стига с тия фантазии! В жабката имаше револвер, нали?

— Какво си намислил? — наежи се Сабине.

— Нещата са много по-сложни, моето момиче. Много, много...

— Това е само още един довод към останалите, за да не те пусна сам.

— А, не — категорично завъртя глава Марк. — Би ли ми дала и кутията си с гримове?

— Ти луд ли си? — ахна тя.

— Хайде, бързо! Нямам време.

Сабине му подаде ключовете разколебана. Той я целуна, сложи кутията с грим под мишница и в стартова позиция каза припряно:

— Ако не дойда утре в осем в кантората, вдигнете цялата полиция и ме търсете из фермата или „Ватерло“.

И преди тя да успее да реагира, той забърза към центъра.

Сабине гледаше с отворена уста.

След трийсетина метра Марк спря, върна се малко и извика нервиран:

— Къде си я паркирала?...

21.

На два километра от фермата той зави по страничен междуселски път и отби на малка полянка. Преоблече се в камуфлирани дрехи, които купи от ловния магазин в града. Огледа се. На ръкава и джобовете фирмата производител бе налепила свои рекламни емблеми в синьо, жълто и червено. Отпра ги. После извади кутията с гримове и нацапа лицето и ръцете си с кафяво, зелено и жълтеникаво. Затъкна пистолета в колана на клина, погледна часовника си и се затича на север.

Когато наближи края на хълма, спря, прикри се между драките и близо пет минути наблюдава фермата. Спусна се, ниско приведен напред. При първия ред дървета отново се сля със земята и няколко минути внимателно се оглежда и ослушва. И пак тръгна — ловко, уверено, безшумно.

Някъде в средата на овощната градина спря и се спотаи във високата трева. Зад него бе фермата, а отпред — неголяма полянка. Миришеше на диви треви, жужаха щурци. На небето изгряваха първите звезди.

Марк притвори очи, обладан от спомените за необятната равнина, стотиците крави и тичащите пастири. Америка... И в същото време всичко се разпадна като счупен прозорец и иззад парчетиите излязоха измършавели, брадясали мъже, застинали край синя рекичка и заети с важна задача — чистеха въшките от ризите си. А един от тях — нисък, набит — ги гледаше присмехулно и въртеше крак с продънен цървул. И мигом усети, че е гол, без белъо във вълнените гащи. Той, всемогъщият Марко войвода, страшният Марко паша ходеше така, за да не охарчва излишно ятаците и организацията...

Марко... С него бе по-леко. Но Цезар... Цезар Ардилес го плашеше. Какво плашеше — и последната клетка от тялото му се вцепеняваше от ужас... Омраза, кръв, писъци до Бога... Господи, човек ли е било това? И ако е човек, ти ли си го създал?...

Впрочем Марк не можеше да твърди, че това е Цезар Ардилес. И как, той бе друг човек, бяха живели по едно и също време. И имаше хиляди доказателства, че смъртната му присъда е изпълнена. Но някаква връзка имаше. Това име бе табу за мозъка му и всеки път, когато опираше до него, получаваше срыв в паметта, заливаха го отвращение, омраза, неудоволствие, пропадеше в черната стая, светваше жълтият светлик на свещта и гласът на човека, който Марк, кой знае защо, считаше, че е с брада, повтаряше методично: „Доотууук!... Доотууук!...“

Когато избяга от клиниката с десетте хиляди на бармана, първата му работа бе да си потърси психоаналитик. Прескочи до Канада. Докторът го изслуша и го препрати при друг свой колега, който практикуваше хипноза. Той започна абсолютно уверен, че пред него стои Цезар Ардилес, който не е застрелян, а използван за научен експеримент. След една изтощителна и за двамата седмица хипнотизаторът се отказа. Непрекъснато стигаха до един праг, който не бе по силите му — тъмната стаичка, светликът, косматият.

— Не знам как е набито това в главата ти — призна той. — Не знам дори дали е било чрез хипноза. Но е по-силно от мен.

И все пак се добра до нещо. На няколко пъти Марк си бе припомнял една среща с някой си Кузнецов, при която бе получил картечен пистолет „Скорпион“. Имаше и няколко детски спомена — като стъкълца от разбито огледало. Там ставаше въпрос за Куба, море, някакъв метис, който Марк наричаше „татко“.

След Канада той отлетя за Лондон. Там близо шест месеца слепва късчетата от мозайката. В делото на Ардилес наистина се мотаеше един руснак с фамилия Кузнецов. При масовото убийство на пражкото летище той бил хванат от един фотограф в кадър с Ардилес, но твърдял, че било случайно. Но на хипнотичния сеанс Марк си бе спомнил, че за този атентат оръжието за групата е било доставено от човек на име Кузнецов. „Заредено ли е?“ — питаше Ардилес...

Другото също намери своето обяснение. Цезар бе роден в Куба, бе израснал по крайбрежието, а вторият му баща се оказа метис.

Близо месец Марк бе като нокаутиран. Боже мой, нима наистина имаше нещо общо с Цезар Ардилес? Нима бе плод на някакъв страшен експеримент?... Отчаян, потърси помощ от екстрасенс. Той или по-скоро компютърът му го насочи към Секула...

Марк изстена — главата му напираше да се пръсне. „Още час-два — окуражи се той. — После поне три дни няма да ме боли. Най-важните три дни“.

Това безсъмнено е Зона. А щом е Зона, той няма никаква работа тук. Ще се омете — Австралия, Чили или Филипините. Някъде далече, много далече. Ще изтегли парите и дим да го няма. Нищо че целият Интерпол ще се юрне след него — ще се измъкне. Утре, когато му мине главоболието, ще измисли как да ги остави с пръст в устата. Ще си кротува някъде в Австралия една година. Нека боли — той умее да търпи. После ще си купи най-добрия лекар. Такъв като доктор Антал например... Той ги лекуваше в клиниката. Беше младичък, с козя брадичка и очи на арабия. „Много са ви човъркали...“ — казваше някога на прегледите. Човъркали... Мъчеше се да проумее какво се крие зад тази дума. Пита го — оня се смееше. После започна да я свързва с операция. Успя да открие разрез на гърба на Раул. Той пък откри на неговия. Някога и някъде ги бяха оперирали. Но нито единият, нито другият можеше да се сети кога и къде.

Но Секула го успокои. Значи хора... Най-много се страхуваше, че може да са извънземните... Щом човек го е накиснал, не може да няма друг, който да го изцеди и подсуши. Не може...

„А Сабине?“ — стресна се той. И се учуди — нима?... Нима не може да я зареже така, както е правил поне десет пъти досега с други момичета?

Марк се замисли. Всъщност за какво стои още тук? Да се убеди, че тези, които ще обезпокоят тази вечер госпожица Камалиева, не са хора? Вятър! Та той е абсолютно убеден, че те не са...

Марк трепна — цялото му тяло крещеше, че наблизо има някой.

Отвори очи и започна бавно да надига глава. Видя ги: бяха двама и вървяха доста безгрижно точно към него.

Той се усмихна зловещо и усети как по тялото му се разлива приятна топлина, а коремните мускули се стягат и стават корави като стомана. Както на боксовите мачове в кварталния клуб, както на тренировките в базата, налетите върху въоръжени терористи, както там, в джунглата...

Когато наближиха на десетина крачки, Марк се изправи и въпреки че нямаше нужда, извика:

— Хей!

Не можеше да им се отрече — бяха бързи. Спогледаха се и Марк ги видя и отстрани. Естествено бяха пълно копие на господин Алеков... Той леко пружинира от коленете — Боже мой, чувстваше се в страшна форма. Както на боксовите мачове, в джунглата...

Тръгнаха.

Марк се гмурна под юмука на този, който нападна отляво, отскочи нагоре и нанесе удар с крак в гърдите на другия. Не можа да падне на краката си, политна и за да омекоти удара в земята, се претърколи. Стана бързо. Удареният също. Марк се позачуди — след такъв ритник би трябвало поне минута да си кротува. Пак тръгнаха — втренчили очи в него, приведени, раздрознени. Той ги изчака да приближат и се втурна напред. Отби удар отляво, ритна вдясно в слабините и повтори с лакът назад, пак наляво.

Все едно, че ги бе блъснал леко — загубиха за миг равновесие и отново тръгнаха към него.

„Зона е“ — изпъшка Марк и извади пистолета.

Единият Алеков бе вече на сантиметри от него. Той направи кълбо под изсвистелия като снаряд юмрук и стреля от земята по втория. Със ставането на крака, от четири метра разстояние, застреля и другия.

Избърса изпотеното си лице с ръкава на ризата и размаза грима. Приблужи до първия труп и се наведе над него. Кръвта още течеше на тласъци. Но това, което го смути, бе друго — лицето беше някак размазано, сякаш залято с киселина.

Марк се хвърли към другия. Същото.

Той отпусна ръце.

В същия момент от двата трупа се чу слаб пукот и те пламнаха с къс, но интензивен син пламък. След трийсет секунди единствената следа, че тук е имало нещо, бяха припукващите горящи треви.

Марк надигна очи — нощ, звезди, щурци...

22.

За какво дойде?

Марк огледа апартамента с овехтелите бюра, скърцащите столове, архаичните телефони, после спря очи поотделно на Васил, Кънчо и господин Балкански. Пелтекът жълтееше — бе получил съобщение с датата на операцията, чрез която му обещаваха да го отърват от дефекта му. Кривогледият беше щастлив — сигурно снощи е спечелил на покер. Шефът бе с посинена брада — явно бе правил передния опит да спечели баса на оная улица с цветарското име.

Главата вече не го болеше. Сутринта бе правил пак крос и резултатът бе по-добър. Това бе също малка причина за доброто му настроение. Другата, по-голямата, бе, че натри носа на ония от сивия опел. Когато се върна от бягането, той вече бе паркиран пред вилата. Успя да огледа мъжа — пълен, безцветен като колата. Без особени белези. От тая порода, край която можеш да минеш десет пъти днес и след минута вече си я забравил. Разкара го до края на града, оттам до центъра, после го натика в циганския квартал и успя да се откопчи.

— Момчета, кафето!

Сабине — най-важната причина за доброто му настроение.

— Чудно к-кафе — похвали я почти без фал Васил.

— Но в сравнение с теб... — не изневери на дълга си да сипе комплименти на всичко от женски род Кънчо.

— Пак си с тая къса пола — промърмори недоволен господин Балкански. — Не ти ли стигат парите за повече плат?

— Какви пари? — връцна се тя.

— От заплатата.

— Че то моето заплата ли е?

— Как? — ококори се шефът. — Двеста долара!

— Ако полата ѝ е в право пропорционална зависимост от заплатата, предлагам да я намалим — намеси се Кънчо.

Васил нахвърли някакви изчисления на лист и обяви сравнително равно:

— При н-намаление с десет процента полата ще се скъси със седемнайсет сантиметра, а при осемнайсет — щ-ще остане само коланът!

— И това й е много — цъкна с език господин Балкански.

— Сексуални манияци — кротко отбеляза тя.

И тъй като кафето свърши, а Сабине се прибра в стаята, те решиха да пороботят.

— Кънчо, докладвай.

— Нищо не свърших.

— Защо? — заплашително сви вежди шефът.

— Просто защото във „Ватерло“ не влизат и не излизат никакви работници.

Марк тежко се отпусна на облегалката на стола. „Зона е“ — изпъшка той.

— Как така? — почеса се по врата господин Балкански.

— Фирмата работи със свои хора. Те живеят в ограденото пространство при много строг режим и по принцип не излизат навън.

— Но Алеков...

— Имало е десетина местни. Ето имената им.

— Ти трябваше да търсиш Алеков.

— Отказаха ми всякакви сведения.

— Сигурно си питал като слон — нервира се господин Балкански.

— Боже мой, шефе! Когато се опитах да бутна няколко долара на портiera, само дето не ме изяде жив!

— То пък едно ядене у теб... Запомни, момче: всеки човек се купува, стига да му уцелиш цената.

— Ако е човек — тихо рече Марк.

И тримата се извърнаха към него учудени. Но преди да заплющят езиците им, в стаята нахлу Сабине със сметководната книга и я тресна пред шефа.

— Време е да пороботим — троснато рече тя.

— Че ние какво правим?

— Губим си времето за сто долара. Толкова е привела госпожица Камалиева.

— Т-толкова време — з-за сто долара?

— Толкова бой — за сто долара? — попипа главата си Кънчо.

Марк наведе очи — беше му все едно.

— Спокойно! — вдигна ръка гръмовержецът-шеф. — До края на седмицата ще получим три хилядарки.

Васил подсвирна без заекване. Кънчо трескаво опипа джоба си — сигурно проверяваше дали е достатъчно голям да побере толкова пари.

— От тая стипца Камалиева ли? — недоверчиво попита Сабине. Господин Балкански огледа победоносно сътрудниците си.

— От градския вестник.

— К-какво?

Кънчо тупна джоба си и разочарован рече:

— Те нямат толкова пари. Сабине бе по-делова:

— Какво искат?

— Да опишат случая с пръстовите отпечатащи във фермата на Камалиева. Плюс няколко репортажа от бъдещата ни работа.

— Че те откъде знаят?

— Пихме снощи по една ракия с директора на вестника.

Васил и Кънчо изправиха рамене и изпъчиха гърди с цел да заприличат на някой от знаменитите си предшественици и колеги — частни детективи.

— Без вас — отрязва ги шефът.

— Как без нас?

— Решихме, че няма да изглеждате добре на снимките.

— П-протестирам!

— Не сте фотогенични!

— Ами ти?

— Аз съм мозъкът на кантората — опъна брадичка господин Балкански и строго огледа подчинените си.

Никой не посмя да оспори ролята му.

— А главното лице ще е Марк.

— Че той не знае кой е Бертильон — ядоса се Кънчо.

Марк погледна през прозореца и трепна — опелът стоеше срещу кантората.

— Знам — рече той мрачно. — Но съм извън играта.

— Боже мой, три хиляди!... — притвори очи господин Балкански. — Удушвам те!

— Напускам. Веднага.

Шефът го погледна изумен, но реагира повече от светкавично:
— Хиляда долара неустойка, задето напускаш без предизвестие!
Марк само дето не се прозя:

— Плащам.

— Впрочем... Сабине, не беше ли десет хиляди?

— Плащам — повтори със студен глас Марк.

Тримата се спогледаха. Кънчо бе на границата на инфаркта. Васил положително вече не заекваше — направо бе онемял. Господин Балкански попипа внимателно лицето си, за да се увери, че не сънува, и въпреки откритието, че клепачите са отворени, все пак запита неуверено:

— Ти сигурен ли си, че имаш толкова пари?

Марк погледна Сабине и рече:

— Да. И ще ви ги дам, ако се откажете от този случай.

Ръцете на шефа тропнаха изтървани на бюрото. Устните на Васил и Кънчо зееха така, че вътре спокойно можеше да се паркира трабант.

— И защо? — преглътна Сабине.

— Важно ли е?

— Боже мой! — изрева шефът. — И пита!

— Ще имате големи неприятности — сухо отговори той.

— Ха-ха! Чувате ли — плаши ни с неприятности!

— Хе! — вдигна рамене Кънчо. — Най-много да ми оправят очите.

— Или... Или... — запъна Васил, но всички разбраха, че вижда неприятностите главно като възможност да загуби чара си — заекването.

Господин Балкански неочаквано реши.

— Добре. Уволнен си. Без неустойка. — И добави след кратък размисъл плахо: — Ти нямаш толкова пари, нали?

Другите двама се засмяха с облекчение.

— Да му дадем някой долар за билета до Америка!

— Не искам — сопна се Марк.

— Твоя работа — вдигна рамене шефът. — Момчета, дайте да я обмислим.

— К-кажи, началство.

— За три хиляди долара съм готов да споделя дори ложето на някои от твоите грозотии, шефе — изрази верноподаническите си чувства и Кънчо.

— Трябва да проникнем във „Ватерло“ — изпъшка тежко господин Балкански. — Там стават повече от странни неща.

Марк спря на вратата и се обърна преbledнял.

— Да не ходят голи? — почеса се по главата Кънчо.

— Копаят — тросна му се шефът и тъй като Марк отново седна на мястото си, рече: — Ти няма ли да си ходиш?

— Ще остана да послушам. Ей така, за обща култура.

— Та копаят — продължи мисълта си господин Балкански. — Но не руда, а пръст и камъни. С влакове я извозват през цяла Европа и я продават по петдесет долара вагонът на една фирма в Белгия, която запълва заливчета по морето.

— Тяхна си работа — разочарова се Кънчо. — Какво чудно има?

— Чудното е, че „Ватерло“ плаща на нашето правителство по триста долара на вагон под предлог, че изнася руда. Въпросът е: защо? Ето затова ще зарежем ангажимента с Камалиева и ще се заловим здраво с „Ватерло“.

— Те са свързани — рече Марк. — Нещо повече, те са едно и също.

— Ти нали напусна? — наежи се шефът. — Какво току си вреш гагата в нашия бизнес?

— Шефе — намеси се Сабине, — ама ние открихме кой е чукал на Камалиева.

— Обади се в полицията. Те поеха случая след срещата ни с хулиганите.

— Чух, че нищо не са направили — подхвърли Кънчо. — Ама давай за трите бона... Толкова хубаво разказваше.

— Първо трябва да проникнем във фирмата.

— В-второ? — изпъна врат Васил.

— Второ, трябва да съберем колкото си може повече данни за мистър Джон Бач.

— Кой е той? — сбърчи носле Сабине.

— Данни или клюки? — поиска уточнение Кънчо.

— И двете — ухили се господин Балкански. — Можете да го огледате.

И той удари в бюрото голяма снимка. И докато тя обикаляше сътрудниците му, поясни:

— Шефът на „Ватерло“.

— Не прилича на психопат — поклати глава Кънчо. — Не вярвам да губи от рудника.

— И на г-глупак — опита се да допълни Васил.

— Не е симпатичен — уточни мнението си и Сабине.

Марк пое фотографията. От нея го гледаше мъж с широко чело, леко раздалечени тежки очи и прав гръцки нос. Четвъртитата брада и свитите устни говореха за силен характер, а масивната златна игла с елмаз в долния край на снимката — за богатство. Но това, което го обърка, бе чувството, че някъде е виждал или срещал този човек.

— Има резервиран апартамент за него в хотел „Родопи“.

— Ще трябва да заложим цялото имущество на кантората, за да съберем пари за стая до неговата. А да вечеряме в ресторанта, който той посещава, ще се наложи да оберем банката — усъмни се Сабине.

Марк унесено разтърка слепоочията си. Къде бе виждал тоя човек?

— Вечерята не е задължителна. За благо на кантората може да минеш и само с един чай.

— Шефе...

— Ох, умницата ми! Досети се, нали? Ти ще се залепиш за мистър Бач.

— Никога!

— Помисли, моето момиче. Три хиляди долара само като начало.

Сабине безпомощно погледна към Марк. Той като че ли се разбуди и рече:

— Срещал съм го някъде... виждал съм го...

— Да не ти е баща? — ухили се Кънчо. — Вие там много-много не подбирате роднините си.

Той хвърли снимката на бюрото и внезапно предложи:

— Шефе, връщам се!

— Х-х-х... — захърка Васил.

— Хип-хип-ура! — поясни го Кънчо.

— Марк, наистина ли? — светнаха очите на Сабине.

— Трябва да положиш изпит — заинати се господин Балкански.

— Добре.

Шефът набърчи чело, опъна гушата си към тавана, присви очи и зададе първия въпрос:

— Кой е Бертильон?

— Бертильон ли? — усмихна се Марк. После скочи от стола, вдигна ръце победоносно, сякаш бе видял финала на олимпийския маратон и очакващия го лавров венец, и изрева: — Сетих се!

— Какво ти става, бе? — учуди се шефът.

Марк се хвърли към Сабине и я разцелува.

— Какво с-се с-сети? — изсъска Васил.

— Къде съм виждал мистър Бач!

23.

— Къде?

— В учебника по криминалистика — бързо отговори Марк и зарови в чекмеджето на бюрото.

— Че какво ще прави там? — разпери ръце Кънчо.

— Какво ли... Ето!

Всички скупчиха глави над отворената страница с гланцирана снимка. На нея цивилен полицаи от френската криминална полиция вземаше данните по системата на Бертильон от широко усмихнат мъж във фрак и цилиндър. Под снимката имаше надпис: „Един от членовете на руската делегация — граф Дмитрий Шуйский, пожелал да изпита новата система за идентификация практически“.

— Приличат си — изсумтя господин Балкански.

— С-с-с... — засъска Васил.

— Същият? — стрелна го Кънчо. — Абе, ти да не си изкукуруригал?

— 3-защо?

— Снимката е правена преди повече от сто и двадесет години! — яростно задърпа книгата той. — Айде стига! Господин Бач сега трябва да е поне на сто и петдесет години!

Шефът се почеса разочарован по главата. Но Васил се заинати.

— Аз н-не твърдя, че с-са един и същ чо-човек. Има теория...

— Знам — троснато го прекъсна Кънчо. — Природата била като конвейер — работила с матрици. И през стотина години, да речем, се появяват хора, които имат двойници в миналото... Или подтеорията на теорията за прераждането...

— Компютърът! — предложи Васил със светнали очи.

— Какво?

— Снимките!

— Това е идея — промърмори Марк.

— Не хавете тока за глупости — вяло се възпротиви шефът.

Васил натика двете фотографии в скенера и му даде задача за идентификация. Кънчо зяпаше към другата стая, където Сабине разхождаше късата си пола. Господин Балкански пишеше и пъшкеше. Марк мислеше.

„Те са отдавна тук“ — обичаше да казва мистър Снелинг за извънземните, преди да изсипе един или два коша доказателства — потопа, пирамидите, разни фрески от Сахара, барелефи от Андите, митологии на хети, египтяни, японци, индийци, гърци. Беше споменал и за безсмъртието и мотаенето на едни и същи хора из разни исторически епохи. Поточно... Трябва да провери. Както и за ония снощи. Имат ли връзка с мистър Бач? Естествено — „Ватерло“. Впрочем защо „Ватерло“? Вярно, дойдоха откъм оградата на фирмата, но това още не е доказателство. Желанието на „Ватерло“ да изкупи имота на госпожица Камалиева? Може. Може да се говори за връзка между Бач и роботите от градината. Кой може да произвежда роботи от такава класа? Супермозъците от ООН не можеха. Инак нямаше да си играят с обучението му, а щяха да си измайсторят каквото им е нужно. А щом те не могат, значи никой на Земята не може. Да, но роботите съществуваха. Снощните — без господари. И тия от острова. Вярно, имаше разлика в размерите и способностите им, но това е въпрос на конструкция и програма. Значи...

— С-с-с... — заопъва врат Васил.

Тримата по команда обърнаха глави към компютъра. На екрана грееше синкав надпис: „Фотографиите са на един и същ човек“.

— Невъзможно! — изписка Кънчо.

— Тоя компютър трябва да е полудял — поклати глава господин Балкански. — Василе, повтори задачата.

— Защо, шефе?

— Дори от лудостта на един компютър може да се изкара някой долар — философски формулира намерението си той. — Представяш ли си заглавията във всички вестници: „Компютър идентифицира мистър Бач с руски граф от края на деветнайсти век“? Сензация, нали?

— Ама това са глупости, шефе — опита се да го свали на земята Кънчо.

— Акъл не ща — срязва го господин Балкански. — Ами ако издоя и фирмата, която е произвела компютъра? Поне пет хиляди... Не, десет... Звучи добре, нали?

Пелтекът се обърна към монитора, прочете отговора и съкрушено рече:

— С-същото.

— Сабине! — изрева шефът. — Звъни до вестника!

— Чакай — намеси се Марк. — Първо да помислим.

— Какво да му мислим? Ама аз не съм те назначил още де...

Може и да не те одобря.

— Нищо. Не бързай. Граф Шуйский и мистър Бач може наистина да са едно и също лице.

В стаята настана мъртва тишина. И тримата гледаха Марк с широко отворени очи. Пръв изскърца столът на господин Балкански.

— Ти си луд!

— Глупости — изстреля след него Кънчо.

— Ф-фантазии — допълни без закъснение Васил.

— Животът е винаги по-богат от всяка лудост, глупост или фантазия. Още повече че прецеденти от този род вече е имало.

— Имало? — не повярва шефът. — Добре, че те уволних.

— Дайте ми време. А докато аз правя някои справки, вие поразровете около мистър Бач — къде, кога е роден, как и къде е живял досега... Нещо за родителите му, близките... Доколкото знам, всичко, свързано с Бертильон, се пази в музея на криминалната полиция?

— Да — кимна шефът.

— А картотеката?

— И картотеката.

— Дали са записали данните на графа?

— Дявол знае — почеса се по врата шефът.

— Проверете — нареди Марк.

— Абе, ти какво си се разкомандвал пак? — нервира се господин Балкански.

— Мъча се да спечеля някой долар — въздъхна Марк.

Това бе по-разбираемо за него, отколкото някакво чувство за дълг, страх за тях или оправяне на стари сметки с някого, когото досега не си виждал...

— Тъй, тъй... — разколеба се дебелият.

— Кое струва повече — готовото изделие или полуфабрикатът?

— плясна своя коз Марк.

— Готовото изделие.

— Е, защo тогава искате да дадете на вестникарите полуфабрикат?

— Прав си — неохотно кимна господин Балкански. — Василе!... Кънчо!...

— Шефе, нали се имаш с полицията? Помоли ги да не ме следят.

— Че те следят ли те?

— Опитват се.

— Няма проблеми!...

24.

Марк благодари на библиотекарката и се настани в креслото пред компютъра. Чукна клавишите и екранът светна. Той подаде необходимите данни и след трийсет секунди имаше заглавията и авторите на шестдесет и четири книги. И тъй като предполагаше, че всяка една от тях е над сто страници, а имаше на разположение не повече от два часа, отказа се от половината. На други двадесет поиска резюме и в крайна сметка получи от библиотекарката четири.

След около час четене и мислене Марк вече можеше да каже, че един от проблемите просветва. На Земята нямаше фирма, човек или машина, която да прави работи от такава класа. Човечеството произвеждаше резервни части с високо качество за всеки свой орган. Фирма от Италия правеше бъбреци, японци — очи, американци — мускули и всякакъв хрущял, германци — кръв и ензими... Всичко — от косата до ноктите — имаше своя изкуствен заместител. Но въпреки това биороботы бе непосилна задача за земната наука. Липсваше двигател и синхронизатор на цялото. Или както са казвали в по-старо време — душата.

Марк замислен върна книгите на библиотекарката и отново седна зад компютъра. Поискка медицина, после геронтология и граници на живота, въпреки че бе сигурен — мистър Бач е биоробот. Може би по-съвършен от снощните чукани, но по принцип биоробот.

От стоте заглавия съкрати шестдесет и седем, за двацет и четири поиска резюме, от други три — резюме на няколко глави. Накрая помоли библиотекарката да му донесе две и се задълбочи, макар вече да считаше въпроса за приключен.

Това, за което смътно си спомняше от разказите на Снелинг, се оказа истина. Историята познаваше достатъчно прецеденти за хора, живели няколко века. Епименид, жрец и поет от остров Крит, според Аристотел бе живял триста години. Португалски историк разказваше в своята хроника, че лично е срещал и разговарял с индиец на триста и седемдесет години. Индийският раджа Танасвиджи бил по-скромен —

стигнал до сто осемдесет и шест. Интересното при него бе друго — той твърдял, че в Хималаите срещнал старец, който се хранил с плодове и мляко и не говорел на нито един от съществуващите тогава в Индия езици. Оказало се, че знаел само санскритски и твърдял, че дошъл по тия места преди пет хиляди години.

И ако тези бяха удължили живота си, имаше достатъчно исторически сведения за други, които бяха достигнали до безсмъртието. Аполон Тиански бе започнал живота си през първи век от нашата ера и след редица перипетии и пътешествия бе стигнал до съд, от който изчезнал пред очите на десетките зяпачи. През дванайсети век се появил някакъв философ и алхимик, който оставил два интересни трактата — за философския камък и начините за удължаване на живота. Съвременниците му твърдели, че това е Аполон Тиански... Още по-интересна бе историята на граф Сен Жермен. Той се появил отникъде и за Платон, Сенека и светите апостоли говорел като за хора, които познавал лично. Кочияшът му твърдял, че служи при господаря си вече сто и тридесет години. Познавали го в Англия, Холандия, Италия — навсякъде с различни имена. Никой не можел да каже къде е погребан и в книгата имаше поне десет свидетелства от различно време, че са го срещали след официално обявената му смърт.

Марк се замисли. Граф Шуйский да притежава някаква тайна? Малко смешно... Какво малко — Джон Бач и Дмитрий Шуйский да са едно и също лице? Човек?... А му се искаше. Искане му се да има срещу себе си човек, а не духове или роботи.

Втората книга бе научна и суха, изпъстрена с множество химически формули и непознати термини. В края на краищата Марк въздъхна. Имаше още една малка надеждица.

Навън градът живееше своя забързан живот. Хората крачеха и мислеха за топъл хляб или черен хайвер, за чаша добра ракия или за час на плажа. Старци от пейките гледаха дългокраките млади момичета и тайно им обещаваха блаженство. На площада деца гонеха гълъби.

Хубав свят.

Беше обяд и Марк бе уверен, че лапачи като господин Балкански и сие никога няма да пренебрегнат зова на стомасите си и да стоят зад бюрата във време, когато и вълците огладняват, но звънна с надеждата, че Сабине ще е там.

Улучи.

— Марк, ти ли си?

— Аз. Има ли новини?

— Лично шефът на полицията се обади — кълне се в мило и драго, че никой от неговите хора не те следи.

— Тъй ли? — обърка се Марк. — Друго?

— Има. Данните на графа са снети в картотеката.

— Взе ли ги?

— Пред мен са. Да ти ги издиктувам ли? Не?... Не виждам каква полза ще имаме от тях.

— Защо?

— Ами как ще вземем мерките на...? — Тя направи красноречива пауза и продължи: — Тук и тримата мислиха и не можаха да измъдрят нищо.

— Обущарят, шивачът, шапкарят, лекарят — изброи лаконично Марк. — Впрочем лекаря ще го поема аз. Вестниците писаха, че е тук. Мистър Бач не мърдал никъде без него. А Кънчо какво откри?

— Мистър Бач е новозеландски гражданин от двадесет години.

— А преди това?

— Няма данни.

— Да звъни в полицията!

— Звъни. Не знаят.

— Да търсят!

— Казват, че не ги интересува.

— По дяволите!

— Защо се ядоса, Марк?

— Много лоша новина ми каза, Сабине.

25.

Марк влезе в банката и се нареди на гишето за валута. Поиска десет хиляди долара и с неохота показа документите си, удостоверяващи, че пред касата стои лицето Джон Елрой Макгавърн. Натъпка джобовете си с пари и сподирен от завистливите погледи на малкото клиенти, излезе.

„Ден, най-много два“ — мислеше си той. Интерпол и ФБР не бяха организации, за които може да се каже, че са известни като пипкави или туткави. „Ден, най-много два и ще са тук.“ Само едно не му бе ясно — дали ще дойдат юначагите от специалните части, натоварени като магарета с оръжия и защитни средства, или класическите ченгета с шлифери и бомбета. Ден или два. Време, достатъчно да спечелиш или загубиш. И да изчезнеш, защото Марк бе сигурен, че ще успее да ги прати за зелен хайвер. Които да са. „Ако не ме е хванало главоболието“ — помисли той.

Обиколи паркинга за коли под наем и хареса една тойота. Плати за една седмица и подкара към хотела.

Там вече се бяха струпали представители на четвъртата сила — журналисти, репортери от местната телевизия, фотографи. Охраната на мистър Бач бе блокирала стълбището към втория етаж и не пускаше никого. Оказа се, че той въобще не е идвал — с наетия от летището хеликоптер бе кацнал направо във „Ватерло“.

— Искам да говоря с мистър Колинз — обясни Марк на косматото ренде, което явно бе началник на охраната.

— Докторът ли? Няма да те прегледа.

— Изобщо не се натискам.

— Че защо ти е тогава?

— Това вече е мой проблем, приятел.

Фамилиарниченето направи впечатление. Косматият го огледа, изхъмка заканително, но извика на един от по-малко ръбатите зад себе си:

— Ханс, кажете на доктор Колинз, че го търсят!... А вие, господине, най-добре слезте във фоайето или бара.

— О кей — усмихна му се вежливо Марк. — Ще бъда в бара.

— Добър избор — въздъхна и вдигна палец той.

Но доброто винаги се е натъквало на безброй пречки. В дадения случай тя бе една и изкачваше стъпалата нагоре — сива, безлична, уморена. Тоест госпожица Камалиева.

— Здравейте — поздрави я той.

Не се хвърли на врата му. Нещо повече — като че ли се уплаши.

— Вие? — рече с широко отворени очи.

— Аз — вдигна рамене Марк. — Защо, не трябваше ли да съм аз?

И в същото време безпокойството ѝ го овладя — той вече знаеше, че инстинктът му за самосъхранение реагираше така при косвена опасност.

— Какво се е случило?

— Нищо — вдигна тя разтревожена рамене.

Следеше ли го?

— Защо сте тук? — рязко запита той.

— Търся мистър Бач.

Изглеждаше искрена.

Марк се усмихна. Е, с доста усилия, но стана.

— И сега, за да продължим разговора, аз би трябвало да ви попитам: защо?

— Бях ви казала, че „Ватерло“ искат да купят фермата ми.

— Но вие сте отказали.

— Да. Но те копаят.

— Копаят ли? Хм... Къде?

— Под земята. Една от галериите, изглежда, минава точно под къщата, защото в нея постоянно се чува глух тътен.

— Сигурна ли сте?

— Извиках специалист. Той предположи, че „Ватерло“ разширяват мината в моя парцел.

— И сега? — почеса се по главата Марк.

— Ще помоля мистър Бач да напусне земята ми.

Той сви устни скептично.

— Боя се, че няма да се вслуша в молбата ви.

— Тогава ще си търся правото в съда — закани се тя.

Но думата съд веднага предизвика промяна в настроението ѝ, защото Марк пак получи сигнали за косвена опасност.

— Нещо ви тревожи, госпожице — атакува той без маньовър.

— Мен ли? — стресна се тя. — Бързам, господин Флорина.

— Мистър Бач го няма.

— Ще го почакам — сложи тя крак на по-горното стъпало.

Той щеше да я хване за ръката, но видя, че отгоре слизаше възрастен мъж с бели коси с една от горилите, и правилно предположи, че това е доктор Колинз.

— Господине, нали вие искахте...

— Аз — съгласи се неохотно Марк и проследи бързащата по стълбите Камалиева с чувството, че е пропуснал край себе си нещо важно.

Доктор Колинз също хвърли едно око нагоре. По лицето му пролича, че не е очарован от гледката.

— Казвам се Марк Флорина, господине — започна той със загуба нула към едно. — Американец съм.

— О, много се радвам. Тук ли работите?

— Да, господине. Представител съм на медицинската фирма „Мургаш и компания“. Но да седнем някъде. Може би едно уиски...

— Благодаря, господине, но не пия преди деветнайсет часа. Бих предпочел някое кътче на фойето.

Това бе недвусмислен намек за деловитост и пресичане на каквото и да е сближение. Седнаха на малко диванче до прозорците, между два фикуса.

— Слушам ви, господине.

— Аз съм представител на фирма, която произвежда изкуствени органи.

— Не съм чувал за вас — промърмори Колинз и набърчи красноречиво чело.

— Ние сме млада, но преуспяваща фирма, господине — с достойнство отговори Марк. — С наши бъбреци живеят министър-председателят на Руанда, министърът на външните работи на Мали, президентът на Лаоските промишлени синдикати...

— Списъкът ви е внушителен — прекъсна го докторът.

— А червата ни, господине...

— Сигурно половин Африка ги пълни.

— Нещо повече — намират много добър прием в Италия и Лихтенщайн...

— Не се и съмнявам.

— Но на нас (няма да крия!) ни липсват големите личности.

— Разбрах, приятелю. Но...

— Специална поръчка, господине! Нашата технология е по-добра...

— Трябва да те разочаровам, приятелю — тупна го по рамото Колинз. — Мистър Бач не използва никаква синтетика.

Докторът явно бе разочарован от разговора и търсеше начин да го приключи. Долу-горе така стояха нещата и при Марк. Първо — той разбра, че няма да изкопчи нищо повече от него. Второ — отсреща се появи Сабине и след като му даде да разбере, че ѝ е много нужен, кръстоса така крака срещу тях, че бикините ѝ се виждаха по-добре, отколкото прическата.

— Е, чак пък нищо...

— Мистър Бач се радва на добро здраве. От десет години, откак съм край него, той дори не е кихнал.

Марк реагира мълниеносно:

— Не е кихвал? Тогава защо ви е наел?

— Това е негов проблем — изправи се доктор Колинз.

Марк остана сам...

26.

— Какво има? — попита Марк.

— Неприятности — тихо отговори Сабине.

— Уф, че новост!

— Марк, искат да те арестуват!

Той пребледня и замислен прекара длан през лицето си. Интерпол? Толкова бързо? Едва час след изтеглянето на парите?... Да не им се надяваш.

— Цивилни или униформени? — попита той със стиснати зъби.

— Какво? — учуди се тя. — Униформени.

— С бронирани жилетки ли бяха?

— Глупости! Какво те прихваща? Тукашните... Шефът на криминалната с четири горили.

За нейна изненада той се усмихна.

— Марк!

„Много, много са ме подценили — мрачно помисли той. — Тия коремести гардероби...“

— Марк, ти наистина ли ги уби? — попита с нисък глас Сабине.

Ухаеше на горски цветя. Какъв беше тоя парфюм?...

— И си ги изгорил, а?

И тя потрепери. Марк най-после се натъкна на стаения ужас в очите ѝ и се изненада:

— Какво ти е?

— Марк, ти не ми отговори.

— Защото не съм разбрал още какво ме питаш.

— Полицията те търси за това. Госпожица Камалиева им е съобщила, че си застрелял двама души в нейната ферма. После си ги полял с бензин и си ги изгорил.

Марк се засмя късо и с облекчение.

— Това ли било?

— Не е ли вярно?

— И да, и не.

— И аз така казах на шефа: „Марк може да ги е застрелял, но да ги запали...“

Мозъкът му защрака и докато Сабине подобряваше със секунди настроението си, той затъваше все повече и повече. Камалиева бе абсолютно сигурна, че е убил хора. Видяла е от прозореца, че обикаля около труповете. После те изгарят. Какво би си помислил той на нейно място?

— Хайде да прием по нещо — предложи Марк сухо.

— И беше при самоотбрана, нали? Не вярвам да си стрелял, докато не е бил застрашен животът ти.

— Това не бяха хора, Сабине.

Тя спря с широко отворени очи.

— Те бяха работи. Или нещо от тоя род.

Сабине го догони. Влязоха в бара и седнаха на маса в дъното. Марк поръча две водки с доматиен сок.

— Те се samozапалиха. Имат такива защитни устройства. Изгарят за нула време.

— Марк, аз ти вярвам...

— Но не съвсем, нали?

И беше права. Как ще докаже, че съществуват такива щуротии? Тия гръбначни без гръбначен мозък от полицията щяха да се изсипят от смях. Най-добрият ход от негова страна би бил да си плюе на петите незабавно, още сега. Докато не са блокирали изходите на града.

Отпи замислен от водката.

Разбира се, че нямаше да избяга. Не преди да е подпалил чергата на „Ватерло“. Той беше човек, който си плаща сметките до последната монета. А тук ставаше въпрос за милиони... За изгонените от острова. Убитите от „Кондор“ и „Бенгалски тигър“. Робсън и Рябинин от „Кобра“. Неговият разбит живот. На другите... И Бог знае на колко още...

Тия глупаци от полицията... Имаше един начин да се отърве от тях — да ги накара да се обърнат към специалния отдел на ООН. Оттам щяха да потвърдят със снимки, филми, показания, свидетели и вещи лица всичко, което казваше. Но после го чакаше психиатричната болница или поточно психиатричната лаборатория, в която трябваше да играе ролята на опитна мишка. Пред което той определено

предпочиташе затвора. Пред който пък още по-определено предпочиташе свободата.

Значи изходът е един — по средата. Да изгори задника на курортистите от „Ватерло“, без да се налага да надупчи празните кратуни на тия от полицията, и да се чупи от тоя град и тая страна.

Марк въздъхна. От прозореца се виждаха бухналите гриви на планината, тънките снаги на местните жилищни исполини, зелените островчета. Хубав град. Така му се иска да остане тук и изживее остатъка от дните си...

— Само не си мисли, че съм куку. Нали не си мислиш така, Сабине?

— Не, Марк.

— Имам нужда от теб.

— Винаги можеш да разчиташ на мен — рече тя тихо.

Той огледа внимателно посетителите и попита:

— Дали не са те проследили?

— Не. Въртях доста, докато те намеря.

— Това е добре. Какво оръжие има в кантората?

Тя се замисли и го изгледа изпитателно.

— По полицаите ли ще стреляш, Марк?

— Естествено, че не — отегчено отговори той.

— Е, добре. Една пушка и поне пет пистолета.

— Достатъчно са. Кой от двамата — Кънчо и Васил — стреля по-добре?

— Васил, разбира се. Кънчо нали го знаеш, че е с дефект на очите.

Изведнъж го обзе нетърпение.

— Трябва да намерим шефа — колебливо рече Сабине. — Ключовете за касата са в него.

— Ще го намерим.

— Съмнявам се.

— Защо?

— Предупреди да не го безпокоя до утре.

— Утре е късно. Оръжието ми трябва тази вечер.

— Ще мърмори — отчаяно стисна юмруци Сабине. — Много ще мърмори. Нареди да го безпокоя само при война.

— Е, можеш да му кажеш, че войната е започнала.

— Да, ама не е.

— Ще кажеш, че съм те излъгал. Макар че не лъжа — войната вече се води.

— Сигурно ще ме уволни — изпъшка Сабине и извади мобилния си телефон.

— Къде е?

— Тук, в града.

— Хайде, Сабине. По-точно?

— На оная улица... къде!

— О, шефът е решил да спечели баса! — ахна Марк и бързо чукна номера.

Обади се жена с дрезгав глас и с неудоволствие се съгласи, че господин Балкански е наблизил. И въпреки че Марк бе сигурен, че в момента той е залепен на всичко по-интересно по нея, с готовност прие да почака „докато го помоля да дойде“.

— Кажете, господин Флорина.

Марк смигна на Сабине — видя ли, вече съм господин!

— Добър ден, шефе. Извинявай, че те безпокоя, но войната започна и спешно се нуждая от малко патлаци.

— Каква война? Какви патлаци?

Марк бе готов да се закълне, че земята се затресе — сигурно господин Балкански бе скочил от леглото на пода!

— Не слушате ли радио?

— Радио? — изстина гласът на шефа.

— Адам нападна Ева! И й направи бебе!

— Негоднико! — изпищя господин Балкански.

— В теб ли са ключовете, шефе? Не, нали? Кажи къде си ги скрил.

Той започна обширна лекция по балканска реторика. Марк спокойно сложи слушалката на масата, отпи от водката и смигна на Сабине.

— Псува ли?

— Беше при леля ми и се канеше да навести една по една всичките ми първи братовчедки — кимна Марк.

Взе пак телефона.

— Ало, шефе! На тая гащите й какъв цвят са?... Сини, нали?... Слушай, ще взема и Васил.

— Защо ти е? — слиса се господин Балкански.

— Трябва ми. Мисля да го сложа зад приклада на пушката.

— Не!

— Добре, ще му закача и два фотоапарата, за да снима за пресата.

— Казах!

— Бре! А за видеокамера какво ще кажеш? Ще продадем после репортажа на телевизията.

— Не. Трябва ми. Ще преговарям с директора на вестника.

— Вземи Кънчо. Той е по говоренето.

— Мен човек за говорене не ми трябва.

— А за какво?

— За печелене на време! Абе, шефе...

— Акъл от тебе не искам! Вземай Кънчо и в ада да се провалиш, негоднико!

Господин Балкански сигурно бе излязъл от кожата си и обикаляше бесен около нея. Марк продължи да чурулика:

— Ключовете в бюрото ти ли са?... Да? Сабине има ключ за него, нали? Мерси, шефе!

Той затвори телефона, поклати глава с внезапно пречупено настроение и рече уморен:

— Това може да бъде само в кантората на господин Балкански: дипломатът — пелтек, а снайперистът — кривоглед! Хайде!...

27.

Марк вдигна ръка и Кънчо се затича тежко към оградата.

Беше го измъкнал от един мръсен квартален бар и идеята за нощна разходка не го очарова. Нещо повече — перспективата да носи и употребява пушка го избели като булчинска рокля.

— Шефът знае ли? — потърси вратичка с треперещ глас.

— Той те предложи — изръмжа Марк.

Обади се чак когато Марк отби колата в черен път на два километра от оградата на „Ватерло“ и му подаде пушката и кутия с патрони.

— Колко пъти да гръмна?

— Колкото трябва — усмихна се криво Марк. — Впрочем може и повече. Даже и всичките.

— Толкова много! Косово ли ще освобождаваме?

— Искам шум до бога. А! И стреляй на месо. Това бе вече много.

— На месо? — отпусна се в седалката Кънчо.

— По-точно на пластмаса — кимна Марк. — Те не са хора.

— Боже мой! — преглътна шумно той. — А какво?

— Киборги. Или нещо от тоя род.

— Какво беше това? Кучета?

— Нещо като хора.

— Негри? — отвори широко очи Кънчо.

— Абе, ти ще престанеш ли да трепериш? — ядоса се Марк. —
Машинарии някакви.

— Машини? Сигурен ли си?

— Повече от сигурен. Стреляй. На пластмаса.

Сега го гледаше и горчиво си мислеше: „Де да беше тук Раул.“ Нямаше да се мота и пъшка, а вече да е на оградата. И щеше да произвежда трупове още на километър разстояние. Той така казваше — произвеждам трупове. Не обичаше да споменава думите смърт и убивам. „Това е все едно да поканиш дявола на чаша уиски“ — клатеше глава. И нямаше да остане на оградата, а щеше да нахлуе в

двора. И този, който веднъж се изправеше пред него, никога нямаше да се изпречи пред Марк...

Когато Кънчо докосна оградата и задрапа по ламарините нагоре, на няколко места от другата страна светнаха прожектори и някъде далече зави сирена. Не можа... Преметна пушката на гърба си, подскочи и след няколко неуспешни опита се хвана за горния ръб. Започна да се набира... Сигурно ламарината скърцаше и тътнеше от отчаяните движения на краката му... Успя! Прекрачи я, седна отгоре, осветен от силен прожектор. Сне пушката и веднага стреля. Но не се целеше и бързаше, трескаво бързаше.

Марк се надигна и се затича приведен напред. Защо приведен? Сензорите едва ли бяха толкова елементарни, че да го изпуснат само защото е наведен. „Навик“ — мислеше си той и тичаше.

Когато се набра и преметна крак през оградата, първо хвърли поглед наляво — Кънчо висеше с прострени ръце, облян от прожектора, и най-малкото, което можеше да се каже за него, бе, че е жив. Извади ножа си и обгърна с поглед двора пред себе си. Като се убеди, че не е сгрешил — имаше достатъчно храсти и ниски дървета, — отдъхна и скочи долу.

Вече тичаха към него.

„Късно“ — злорадо си рече той и потъна в храстите.

Притичваше като вълк, пълзеше като змия — без шум, без да разклати нито едно листо.

Пръстта бе топла и рохкава. Горе започваха да изгряват първите звезди.

Марк се послуша обезпокоен. Инстинктите му опъваха нервите и мускулите — наблизо имаше нещо опасно. Надигна се внимателно и го видя — стоеше с гръб към него и слухтеше, без да помръдне.

Сниши се и зачака с надежда, че тоя ще се чупи. Почака минута и сухо отбеляза: „Сам си го търсиш“. Седемте крачки до обърнатия с гръб към него пазач му отнеха почти две минути. Изправи се и тихо извика на една педя от тила му:

— Хей!

Оня се извърна светкавично и все пак късно — толкова, колкото да види вдигнатия нож и късия замах. Очите му останаха отворени, дори без сянка от болка в тях.

Марк внимателно положи внезапно вкочанясалото тяло, размърда наляво и надясно ножа, забит до дръжката в основата на врата и изсумтя:

— По дяволите!... Ти пък какъв си?

И тъй като му мина през ума, че и този може да има странния навик да се самоизгаря, побърза да припълзи напред.

След двайсет минути бе в края на храсталаците. Следваше голо тревисто пространство с дължина почти километър. Зад него грееше бялата четириетажна сграда, към която се стремеше. Много добре помнеше, че когато беше на оградата, прозорците ѝ бяха тъмни. Сега тя светеше и затрудняваше придвижването му.

Марк внимателно претегляше ситуацията. Разбира се, можеше да изчака няколко часа. На тия щеше да им омръзне да обикалят двора и щяха да се приберат. И да изгасят осветлението и прожекторите. Е, ще усилят охраната на оградата. Голямо чудо — ще им гостува няколко дни... Не... Няколко дни са много — ще започне главоболието. Пък и колко е горичката — през деня ще го открият... А и няма време, няма никакво време.

Марк мушна ножа в калъфа, защит в яката на ризата, и извади пистолетите. На около двеста метра се чуваше пукане на съчки. Прожекторите вече бяха четири и внимателно опипваха пространството зад него. Той се изправи и затича с широки крачки към блесналата пред него сграда.

Беше на половината разстояние, когато пред входа излязоха трима и спокойно клекнаха на стълбите с насочено оръжие. Марк не намали ни на йота скоростта, затича на зиг-заг, като се замоли на Господ и вси светии да му дадат още стотина метра, та ония да влязат в обсега на пистолетите му. Стреляха — неуспешно. Къде ти — той им скри шайбите. Спираше рязко, хвърляше се накъдето му хрумне встрани и упорито, настойчиво ги приближаваше. А за да ги посмути (макар да се съмняваше дали могат да се смуцават) им пусна и няколко куршума. Когато инстинктът или по-точно системата им на самосъхранение все пак задейства и те залегнаха, бе вече късно — той се намираще на по-малко от стотина метра от тях. И ненапразно бе най-добрият от „Кобра“ по така наречената македонска стрелба. Застреля ги с три великолепни, шампионски изстрела.

Мина край тях и се хвърли към вратата. Беше с електронна ключалка, масивна, с решетка. Марк я затвори и скъса кабелите на захранването ѝ. После се подпря на стената, успокои дишането си и презареди пълнителите.

Когато отгоре се чу трополенето на много крака, той угаси осветлението в коридора и се затича по него. Влезе в някаква стая — бюро, библиотека с много папки. Изчака с наострени уши стъпките да отминат и излезе навън. Забърза надясно.

Лампите на втория етаж бяха запалени и осветяваха стълбището за там. На перилата долу се подпираха двама души в бели престилки.

Врълхлетя отгоре им като орел. Удари полуобърнатия към него с дръжката на пистолета зад ухото и той се свлече като изпуснат шал в краката му. Мигом се вкопчи в другия и наново вдигна ръка за удар.

Оня пред него се сви и вдигна ръце да се предпази. В очите му скачаше луд страх.

Марк отпусна изненадан юмрука си.

— Човек?

28.

Устните му трепереха.

Марк се огледа и повтори по-меко:

— Човек ли си?

Той закима бързо.

Откъм входната врата се чу шум и топуркане на множество крака.

— Хайде! — изсъска Марк.

Хвана го под лакътя и го повлече по стълбите. Първата врата вляво бе метална, с цифрова секретна брава. Марк щеше да я отмине, ако по стълбите не се чува припрени стъпки. Той се върна тичешком назад, надникна иззад ъгъла и изстреля единия пълнител надолу. Върна се и тласна пленника си към вратата.

— Отвори я!

А сам той залепи гръб на стената и насочи към стълбите пистолета.

— Само не ми разправяй, че не знаеш! — грубо предупреди Марк.

Човекът се поколеба, погледна изкривеното лице, страшните очи и насочения пистолет и с треперещи пръсти чукна кода. Вратата се отвори леко и тихо.

Марк предпазливо надникна и като се убеди, че няма никой, блъсна човека и веднага влезе след него. Затвори вратата и я блокира с вътрешната механична брава. Угаси лампите и приближи до прозорците. Бяха четири — обиколи ги и изруга. Всичките имаха решетки.

— Какво има толкова тук, че така сте блиндирали залата? — обърна се той към човека с бялата престилка.

Той си стоеше все така до вратата.

— Я мръдни по-навътре... Та какво казваш, че държите тук?

— Не знам — рече той с несигурен глас.

Марк обиколи и на светлината на прожекторите и лампите по алеята отвън я огледа. Компютри, екран, индикатори. Десет изпъкнали вратички в стената и светец надпис над тях: „Остават един час, тридесет и девет минути, четиридесет секунди...“ На един метър над тях, по средата, имаше друга вратичка.

— Какво е това?

Човекът вдигна рамене.

— Ти чистачка да беше, повече щеше да знаеш — поклати глава Марк. — Добре, братко, ще се оправя без теб. До какво ли остава един час...

— Недей! — уплашено се спусна оня към него.

— Стой по-далече — предупреди Марк и го отгласна с цевта на пистолета назад. — Повярвай ми: ако си далече от мен, няма да те заболи нищо.

И пак се зае с механизма за отваряне. Екранът светна и едно ренде с рамене колкото малко слонче и лице на пубертет безстрастно предложи:

— Предай се!

Марк извика, без да откъсне поглед от него:

— Джони!

Човекът с бялата престилка го погледна учудено:

— Казвам се Били.

— Повече ми харесва Джони. Слушай, Джони, тия виждат ли ни?

— Дори ни чуват.

— Джони, ами това е прекалено.

Той вдигна рамене.

Марк огледа залата и бързо намери това, което търсеше — камерата.

— Джони, тази гадинка ли ни предава?

— Предполагам.

Оня от екрана започна да обяснява, че няма никакъв шанс.

— Ама че умник — изсумтя Марк и стреля в камерата.

Екранът угасна моментално.

— Така е по-добре. Нали, Джони?

— Казвам се Били.

— Я, ти започна да показваш рога. Казах ти, че Джони ми харесва повече. Та какво викаш ще стане, ако отворя тази вратичка?

Той вдигна рамене.

— Ти нали не си чистачка?

— Не съм.

— Инженер?

— Да.

— И не знаеш? Лъжеш, Джони.

Марк поклати укоризнено глава и посегна към вратичката навдясно.

— Недей! — извика инженерът. — Ще ги убиеш!

И се хвърли напред. Марк се извърна и го ръгна като на шега в корема.

— Кого? Кого ще убия, Джони?

— Тия, дето са вътре — с мъка превъртя езика прегънатият на две Били.

Той сложи ръка на рамото му и продължи сговорчиво:

— Кой са вътре, Джони?

Оня само изпъшка и замачка още по-усилено корема си. Марк повдигна брадичката му нагоре, сложи дулото на пистолета на лявото му око и предупреди със студен глас:

— Бързо, Джони.

— Казвам се Били...

— Побързай, Джони. — Марк обра мекия спусък. — След малко стената зад теб ще е опръскана с кръв. И мозък. Впрочем имаш ли мозък, Джони?

— Имам — изхърка той.

— Защо не го използваш тогава? — И заби пръст под брадата му. — Кой са вътре?

Устните на инженера — бели, корави и непослушни — едва-едва мръднаха:

— Препечатки.

Марк отпусна мекия спусък и прекара лявата си ръка по брадата.

— Препечатки? Това май не сме го учили.

Били предпазливо обърса потта под носа си с ръкава на мантата си и окуражен рече:

— Че ти ходил ли си на училище?

Марк му се усмихна лъчезарно:

— Ха сега, Джони! Толкова тъп ли ти изглеждам?

Инженерът замълча.

Марк се огледа неспокойно. Надушваше някаква опасност. Лявото му око потрепваше нервно. Ослуша се — нищо.

— Хайде без философии — предложи той припряно.

Били въздъхна тежко.

— Ами от един човек правим десет. Да, точно така е, както си го мислиш — баща ти спокойно би могъл да те вкара в камерата горе и да си произведе още десет деца. При това без да поврежда майка ти.

Марк забрави сигналите за опасност. Свирна тихо с уста:

— Значи тези камери са като индиго?

— Точно така.

— Приличат ли си един на друг?

— Като близнаци. Цвят на очите, косите, кожата... До последната бенка.

— Значи Димитър Алеков...

— Познаваш ли го? — учуди се Били.

— Не — поклати глава Марк. — Но пречуках двойниците му.

После размисли.

— Но те не бяха хора.

— Да — съгласи се Били. — Биоробота от трета степен.

— Тоест?

— Примитивни. И евтини. — После допълни: — От тези десет пълноценни в интелектуално отношение ще бъдат трима. Останалите са посредствени.

— Че нали говореше за хора...

— Това става бавно. Един бизнесмен не може да си позволи да чака двайсет години. Материалите са изкуствени и върху тях се отпечатват знанията, уменията, навиците...

— Отпечатват!... Лудница!...

— Струва ми се, че науката откън най-после призна душата. Е, добре, когато човекът в горната камера умре, душата му тръгва по своя път. Но залепва на специално поле, разделя се на десет части и те се поставят в изкуствените тела в долните камери.

— Боже мой!

— Чел си Библията, нали? „И създаде Господ Бог човека от мазна пръст и вдъхна в лицето му дихание за живот; и стана човекът жива душа...“ Ето, тук е пръстта! А тук — Божието дихание!

— Но те не са хора!

— И мистър Бач не е бог. Трябват му машини, а не хора.

— За какво ги използват?

— Копаят долу.

— Какво?

— Не знам. Там нас, хората, не ни допускат.

Марк се сети за некролога на Алеков.

— А как да го кажа... оригиналът?

И посочи най-горната вратичка. Инженерът се смръщи.

— Казах. Той умира.

— А ако не е съгласен?

— Пита ли го някой?

— А после?

— Какво после?

— Като се събуди... като се роди... Или дявол знае какво.

— Тия машинарии — кимна той към стената — прецеждат информацията. В новото изделие отива само това, което е нужно на господаря му.

— Така ли ги наричате?

— Така.

— Изделия, а? Мамицата ви! — процеди Марк. — А мистър Бач?

— Какво мистър Бач?

— Той тук ли е мътен?

Били не можа да отговори — чу се приглушен гръм, част от стената до тях рухна и сред кълбото от прах, мазилка и тухлени парчетии изплуваха стремително като акули десетина мъже с лазерни пушки. Марк сложи ръце на забучените в колана на панталона му пистолети и — толкоз...

29.

Близо три часа го снимаха, разглеждаха, изследваха. Марк търпеливо понасяше всички процедури и кротко отговаряше дори и на най-тъпите им въпроси. Най-после хората в бели престилки го предадоха на рендетата от охраната, а те го подкараха по коридорите. Качиха го в асансьор и слязоха седем етажа надолу. Марк се пообърка, но скоро съобрази: трите етажа бяха под земята.

После пак походиха из лабиринт от коридори, преградени с врати от метал и стъкло, чиито механизми отговаряха само на дланта на горилата, която вървеше отпред.

Въведоха го в обширна зала с много монитори, компютри и двайсетина сътрудници. Всичко бе в бяло и светлосиньо.

— О, нашият многознайко! — възкликна доволен едър мъж, облечен официално като че ли за прием. — Как попаднахте тук?

Марк веднага го позна — мистър Бач. Най-впечатляващо в него бяха очите — черни, дълбоки и страшни. Умни, студени и безчувствени. „Сигурно като малък е разчеквал жаби и е бесил котки“ — помисли Марк. После прибави с черен хумор: „Ако е бил въобще малък...“

— Как е фирмата ви?

Марк срещна спокойно погледа му и макар да разбра, че е загубил, промърмори:

— Каква фирма?

— Продават ли се червата ви?

— При вашата конкуренция — трудно.

Бач се засмя доволен.

— Чудно. Детектив плюс амбулантна търговия с черва и джигери.

— Това е нищо — ухили му се Марк. — Познавам един, който се смята за голяма работа, а праща хората си да чукат по прозорците на една грозотия.

— Да, да... Не пропусна да се похвалиш. Макар че, ако нямах друга работа, бих се заел с тая жена.

— Ще ви прилича — саркастично подметна Марк.

— Тая Камалиева е феномен — усмихна се Бач. — Тя е второ поколение в Зоната и в организма ѝ са настъпили интересни изменения.

— Оная работа ѝ е една — цинично подхвърли Марк.

Глупости... Тя не се поддава на внушения.

— На това му викат инат.

— Н-не. Такава масирана психична атака не би издържал никой. Накрая специалистите ни ѝ откриха слабо място — страхува се от близост с мъже. Говорехме за вас. Много знаете.

— Може пък така да ви се струва.

Бач поклати глава.

— Разбрахте ли какво правя с тези, които знаят прекалено много?

Марк погледна красноречиво работещите сътрудници край компютрите, настроената охрана до вратата и кимна:

— Предполагам, че не им режете главите.

Бач го стрелна с интерес.

— Аз не унищожавам, а размножавам многознайковците.

— Много мило — каза Марк без ентузиазъм.

— Добре измислено, нали? Армия, разделена примерно на десет, вече не е армия. Човек, поделен на десет, вече не е човек...

После се оживи внезапно:

— А с каква цел топъл женски глас е разпитвал шивача и шапкаря ми за някои мои размери?

Марк се намръщи като при зъбобол.

— Не ви се говори? Нищо не ми коства да ви пусна в изстисквачката и да науча всичко, каквото сте си помислили от рождението досега.

Марк го погледна недоверчиво.

— Не вярвате? Има такъв начин и има такъв апарат. Аз всичко знам и всичко мога да науча.

— Че направете го — заяде се Марк.

— Първо, нужно е време. Второ, експериментът често носи известен риск. А вие сте нужен някому — жив и здрав.

Марк го огледа замислен.

— И така, имате рядък шанс, плод на доброто ми настроение и свободното време. Въпрос за въпрос, отговор за отговор.

Марк поклати глава недоверчиво.

— Каква е гаранцията, че ще спазите условието?

Бач затвори зейналата си уста, плесна се по коляното и рече:

— Добре, питайте вие!

Марк се отпусна в креслото си. Минаха поне трийсет секунди, преди да попита:

— Какво става тук?

— Вие наистина сте рядък екземпляр. Бях сигурен, че ще питате за себе си. Загубих.

— Ще отговорите ли?

— Разбира се. Обещах. Най-общо — епизод от войната на световете.

Марк вдигна безразлично рамене.

— Наистина много общо.

— Не ви липсва самочувствие. Да минем на ти, а?

Марк кимна великодушно.

— Един фермер отглежда стадо крави. Обаче някъде — например в съседния град — друг фермер от същия брой добитък изкарва 30 процента повече мляко и примерно по две телета от крава. Какво ще направи нашият човек?

— Ще иска и той да завъди тая порода.

— Е, това става тук. Някъде далече, на друга планета, „фермерът“ е открил друга порода, която му върши по-добра работа. И сега подготвя обора си за други крави.

— Шегувате се — усмихна се Марк.

— Не — поклати глава Бач.

— Баламосвате ме.

— Уви, не. Казвам уви, защото и мен ме боли, че расата, от която произхождам, е вече анахронизъм.

— Вие — човек?!

— Ех, получовеко бедни!... Какво знаеш ти за човека! Че има ли някой на Земята, който все още да смята, че се е пръкнал от маймуната?

— Да. При това повечето.

— Вятър! Хората са засадени цветя. Засадени от друг!

— Кой?

— Онези отгоре!

Марк седна и избърса с длан изпотеното си лице.

— Защо?

Бач се изсмя късо.

— Твой ред е, приятелю.

Марк нехайно започна:

— Искрахме да докажем, че вие и княз Шуйский сте едно и също лице.

Бач го погледна с широко отворени очи.

— Системата Бертильон — подсказа Марк.

— О! — плесна с ръце Бач. — Това е една от загадките, които оставям за милото човечество! И вие я разгадахте?... Браво! Да, аз съм княз Шуйский, аз съм загадъчният граф Сен Жермен... Аз съм Парацелз, доктор Фауст... И още двайсетина исторически ребуса. Бях свидетел на повече от осем столетия човешка история без право на директна намеса. Стоях зад събитията и употребих много усилия да заобиколя условието да не оставам в историята.

— И все пак? — предпазливо започна Марк. — Какво „доят“ те от нас?

— Мисля, че ние сме етап от тяхната еволюция. Всичко е заради душата.

— Душата?

— Да. Те се нуждаят от нея, тя е алфата и омегата на тяхното съществуване. При тях няма войни за нефт, земя или вода. Те воюват за души — навсякъде във Вселената.

— А Зоната?

— Много е сложно, за да ти го обясня.

— И все пак?

— Ще карам със земната терминология. Преизподня. Чистилище. Отдел за проверка на качеството. Цех за пакетиране. Рампа за товарене на готовата продукция... Избери си което и да е и ще е вярно.

— Какво? Какво чистят?... Какво товарят?...

— Души.

Марк го погледна замислен. Цялото му същество говореше: ама че ме баламосваш...

— Казваш, че си човек. Как достигна тази възраст?

— Ти все още мислиш, че не съм човек. Макар че сам едва ли проумяваш разликата между човека и биоробота. Тя е толкова малка, че спокойно можеш да я игнорираш.

— Хе...

— Просто защото човекът по конструкция е биоробот. Ти не искаш да повярваш и друго — че там, горе, стои „говедар“ и лашка хората накъдето му скимне. Прииска му се Троянска война, прави я. Днес гътне една империя, утре подгони като стадо хиляди хора от единия към другия край на Земята. Естествено, прави го с математически изчислена цел. Но той диктува, а хората изпълняват. Това не е ли роботизъм? Човек е склонен по конструкция към внушения.

— Питам те друго — прекъсна го Марк.

— Ще ти отговоря. Но искам преди това да ми повярваш. Искам да ме гледаш и да не се чудиш, че пред теб стои човек на осемстотин петдесет и четири години. Искам да повярваш, че това е възможно. Този, който ни е създавал, е заложил и това в нас — може като резервен вариант, но го е направил. Вярваш ли ми?

— Опитвам се.

— Дано, защото иначе всичко, което ще ти разкажа, ще звучи като приказка. Чувал ли си за живата вода?

— Имаше такава приказка.

— Аз я разказах пръв — гордо каза Бач. — За осемстотин години се измени много, но жива вода имаше. Не вярваш ли?

— Вярвам.

— Бях на седемнайсет години и се казвах Франсоа. Бях кучкар в двора на граф Льо Клер. Една вечер излязох по нужда и видях как голяма червена звезда се отрони и бухна в гората източно от замъка. Лумна огън. Събудих другите слуги, но те не повярваха, още повече че никакъв пожар не се виждаше. „Щом е паднала звезда, и то червена, значи някой от кралско коляно ще се спомине“ — уточни Жан, най-възрастният. Но всичко бе така живо и истинско в главата ми, че на другия ден взех три от кучетата и отидох в гората.

Мониторът зад гърба му трепна и показа нещо, което приличаше на звездна карта. Бач се обърна и кимна на сътрудниците си.

— Гостите приближават... И приказката за шапката-невидимка не е измислица. За Долната и Горната земя, за вкаменените стражи... Могъщи са. Но когато я закъсат, са жалки като нас, хората... Първо видях поломените като от смерч дървета, изораната от огромно рало земя. Миришеше на изгоряло... Намерих го край една скала.

— Кого? — не разбра Марк.

— Дребно като японец сиво човече с големи очи. Беше ранено и ме молеше за помощ.

— На френски? — недоверчиво го погледна Марк.

— Не. Устните му дори не помръдваха, но аз разбирах какво иска. Е, помогнах му.

— После?

— После той ми даде жива вода и каза, че ще живея сто и петдесет години. Живях. Сетне те ме потърсиха. Наивни са като деца... Успях да получа отново жива вода. После пак. Бях им нужен... И ето на, вече съм на повече от осем века.

— Твоите ме изследваха. Защо ме боли главата?

— Да. Вече се бях отчаял, че ще ме попиташ. Нали беше в лабораторията?

— Бях.

— И Били ти обясни какво става в камерите?

— Долу-горе.

— Е, точно това долу-горе е станало с теб. Но на по-примитивно ниво. Пълна изненада! Не знаехме, че някъде са стигнали до тази технология.

— Технология?

— Да. За подмяна на личността. Подходът е революционен, много евтин и обещаващ. Затова за теб ще дойдат отдалече... Често те бъркат с Цезар Ардилес, нали? Е, добре. Ти действително си в тялото на Цезар Ардилес.

— Какво? — пошепна с посинели устни Марк.

— За вашата мисия са били нужни изключително интелигентни и изключително здрави физически мъже. Нито само едното, нито само другото. Плюс още няколко „дреболии“ — силно биополе, податливост към внушения, дарба на екстрасенс... Джон Макгавърн е имал едната,

а Ардилес другата част. И те просто са направили за няколко месеца от двамата един.

— Лъжеш! А центровете? А подготовката?

— А преди това? — контрира Бач. — Не помниш, защото преди това е била операцията. Твоята душа е била поставена в тялото на Ардилес. Уникално! Дори само заради факта, че е останало тайна за нас.

— Не може да бъде!

— Ти излъчваше през цялото време, млади момко. Впрочем защо говоря в минало време? Ти нямаш биополе, защото то е трансформирано в биоизлъчвател.

— Лъжеш! Лъжеш!...

— Някой черпи информация от теб непрекъснато. И този някой е много интересен за нас. Господарите ти се съпротивляват на волята отгоре...

— Аз и господари?

— Тъжно, нали?... Впрочем няма ли да питаш за тоя... как беше? А, Марко!

— Какъв е Марко?

— Той е елемент на брака. Мисля, че и създателите ти не са го очаквали. Това е рискът да правиш нещо от двайсет и втори век с материалите и технологиите на двадесет и първи. Или душата на Цезар, или на Джон е била на грешната земя за доошлайфане. Размърдването на пластове е изкарало Марко Лерински отгоре.

— Мистър Бач — рече с плувнало в пот лице Марк, — аз какво съм: човек или биоробот?

— Една минута още... Много е сложно. Казах ти, че човек по начало е склонен към внушения...

— Измъквате се!

— Първо трябва да се разбере по какъв начин се подават командите. По технически път? Съмнявам се. По-вероятно е да използват екстрасенс.

— Екстрасенс ли?

— Да. Откакто започна съпротивата срещу нас, различните научни центрове на Земята работят много по този въпрос. Спомни си: имало ли е моменти, когато си искал нещо, а си правил точно обратното?

— Това е ставало с всекиго.

— Мисли — изсумтя Бач и пак погледна часовника си.
Марк набърчи чело.

30.

И си спомни!

Два пъти. Поне два пъти имаше намерение да зареже града и да се чупи в някое от къшетата на света. И двата пъти необяснимо защо се отказваше.

Бач се бе обърнал отново към монитора — той показваше двора на „Ватерло“.

По дяволите! Това доказателство ли е? Та той го правеше заради Сабине...

Бач се оживи.

Сабине... Вятър! Той я потърси в сърцето си и усети, че нищо не трепва в него.

Лицето му започна да изстива бавно.

Да. Сети се. Сети се къде бе виждал човека с безцветния опел.

В базата!

На острова!

В психиатричната лаборатория!

А тук? Кога го забеляза за първи път? Преди... Когато се върна от манастира и искаше... после...

— Време е — стана Бач. — Да вървим.

— Къде?

— Дойдоха за теб.

Един от охраната застана отзад, другите встрани. Конвой...

Вече на стълбището изскимтя инстинктът му за самосъхранение. Обзе го необяснима злоба, зелена пяна от гняв се втурна в кръвта му.

Спря внезапно и удари с лакът мъжа отзад. Блъсна този отляво. После подскочи нагоре и падайки, нанесе силен удар в лицето на третия.

Бач го погледна уплашено и се затича навън. Марк се изправи.

Към него отдолу вече бързаха двама бронирани командоси.

Той си помисли: „Трябва да заема площадката преди тях“. Извади ножа от яката си, извика „киай“ и се устреми надолу.

И докато летеше към тях, в мига на едно страшно просветление той разбра, че никога не е бягал от психиатричната болница, а просто си бе излязъл; че никога Интерпол не е бил по следите му и въобще никой не го е търсил; че никога не бе искал да дойде в този пращен град и никога не е имал истински, свои мотиви да остане тук; че така и не знае защо всъщност влезе в това проклето „Ватерло“... И друго: защо задава на Бач точно тия въпроси, след като го интересуваше друго, отде се взе тая неочаквана злоба и защо сега се нахвърля върху тия...

Той бе служил някому.

На друг.

На оня със сивия опел. На Ерик Снелинг. Доктор Мишел.

Просто бе продължил службата си в Центъра.

Последното, което видя, преди да се вкамени в разкряч, с вдигнат за хвърляне нож, бяха петимата хуманоиди в сребристи дрехи и огромният космически кораб зад тях...

Издание:

Андрея Илиев. Епизод от войната

Редактор: Георги Величков

Корица: Калин Николов

Издателство „Аргус“, 2003

ISBN: 9545701064

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.